

บทนำ

ข้าคือเมฆมงคล ก่อนหนึ่ง เมื่อร้อยปีก่อนได้ลอยผ่านหน้าตำหนักผู้เฒ่าจันทรา* ตาเฒ่าที่กำลังเมาสุราเกิดนึกครึ้มขึ้นมา สัมผัสตัวข้าเพียงเบาๆ ก็เปลี่ยนให้ข้าเป็นเซียน หลังจากได้สติ ผู้เฒ่าจันทราก็ลืบทวนศรพรางพาดกลบเกลื่อนให้ตนเองว่า “อืม เป็นเมฆมงคลที่มีวาสนาได้เป็นเซียน แต่นี้เป็นต้นไป เจ้าก็ชื่อว่า *เสี่ยวเสียงจื่อ*”^๒ เกิด”

ยามนั้นข้ายังไร้เดียงสาเกินไป ไม่รู้สีกว่าชื่อนี้แปลกแต่อย่างไร จึงพยักหน้าอย่างว่าง่าย

นับแต่นั้นมา ข้าก็อาศัยอยู่ในตำหนักผู้เฒ่าจันทรา กลายเป็นเด็กรับใช้ข้างกายเขา ตาเฒ่าให้อาหารข้าวันละสามมื้อและให้เงินไว้ซื้อสุรากับของกินเล่นอีกเล็กน้อย ทุกวันหน้าที่ของข้าคือช่วยเขาเฝ้าด้ายแดงที่แสนจะยุ่งเหยิงในตำหนัก

กาลล่วงเลย ไม่ทันไรข้าก็ทำงานอยู่กับผู้เฒ่าจันทรามาได้หลายร้อยปี ข้าเข้าใจว่าวันเวลาของข้าจากนี้ไปก็คงจะนั่งอยู่หน้าตำหนักผู้เฒ่าจันทรา นับก้อนเมฆขาวที่ลอยผ่านไปช้าๆ เช่นนี้ แต่มีหลายคนเคยบอกข้าว่า เรื่องราวชีวิตที่ราบเรียบขาดอรรถรส แท้จริงแล้วเป็นเรื่องสิ้นเปลืองเวลาโดยเปล่าประโยชน์ ดังนั้นข้าจึงไม่ต้องการทำให้ผู้ใดผิดหวัง

* ตำหนักเยวียเหล่า หรือตำหนักผู้เฒ่าจันทรา เป็นเทพพอสื่อ ดูแลเรื่องคุ้มครองตามความเชื่อของศาสนาเต๋า

^๒ หมายถึง มงคลน้อย

วันนั้น มีชายผู้หนึ่งซึ่งเป็นดั่งฝันร้ายของข้าร่วงตกลงมาจากสวรรค์ชั้นใดไม่รู้ หัวที่มลงบนพรมเมฆสีแดงที่ลอยอยู่หน้าตำหนักผู้เฒ่าจันทราจนเกิดเสียงดังเหมือนที่ข้าเคยรู้สึกเวลาท้องไส้ติดขัดแล้วจะผาย...ลมออกมา

ข้าหลับสัปหงก พอตื่นขึ้นมาก็กวาดตามองเขาด้วยอาการครึ่งหลับครึ่งตื่น ชายหนุ่มในชุดสีแดงโพล้คระระออกมาจากกอนเมฆแดงอย่างทุลักทุเล เขาจ้องข้าแล้วตะโกนขึ้นด้วยความโมโหว่า “เจ้าเด็กบ้า นิ่งดูอยู่ได้ ไม่รู้หรือว่าต้องมาช่วยข้า!”

เขาตะโกนตำหนิข้าได้สติขึ้นมาเล็กน้อย ข้าจ้องเขากลับด้วยดวงตาที่เบิกกว้างอยู่ครู่หนึ่ง “เจ้าก็ออกมาแล้วมิใช่หรือ”

เขาดึงดาใส่ซ้าอย่างขุ่นเคือง ลูกขี้เน็นจัดแต่งเสื้อผ้าตัวเองก่อนจะมองข้าด้วยสายตาเหยียดหยาม “ดูก็รู้ว่าเจ้าเป็นสาวใช้ของตำหนักผู้เฒ่าจันทราที่เป็นยาจกคร่ำครี ช่างไม่มีตา” เอาซะเลย”

ข้าหาอย่างเกียจคร้าน ขยับกันเปลี่ยนท่านั่งพิงบันไดให้สบายมากขึ้น ก่อนจะแคะหูแล้วพูดว่า “ขี้ตาไม่มี^๔ แต่ขามีขี้หู ดูลี!” ขณะพูดก็ขีดเอาสิ่งที่ติดบนปลายนิ้วมือออกไป

ชายหนุ่มเบี่ยงตัวหลบด้วยความขะเขวข่ง แล้วมองข้าด้วยสายตาเหยียดหยามมากกว่าเดิม “หิ เพราะมีเจ้านายเป็นยาจกนี่เองถึงได้เลี้ยงสาวใช้ยาจกเอาไว้”

แม้ปกติข้าจะไม่ชอบตาเฒ่าจันทราที่มักแอบไปดื่มสุรานัก แต่เขาก็เป็นเจ้านายผู้เลี้ยงดูข้ามาหลายร้อยปี อย่างน้อยนับว่าเขาเป็นคนในครอบครัวเดียวกัน ซึ่งอาจจริงเกียจกันได้ แต่มีอาจปล่อยให้คนนอกมาว่าร้ายได้แม้สักครั้งคำ

ข้าหรีตพิจารณาชายหนุ่มตรงหน้าอย่างละเอียดครู่หนึ่งแล้วกล่าวว่า “ได้ยินมาว่าคนในตำหนักท่านเทพดาวเหมารือ^๕ ล้วนแล้วแต่ประชันขันแข่งกันแต่งตัว

^๔ 没眼识 (อ่านว่า เหมยเหียนซือ) มีความหมายว่า ไม่รู้จักดูคน แยกแยะไม่ได้

^๕ 没眼屎 (อ่านว่า เหมยเหียนสือ) แปลว่า ไม่มีขี้ตา การออกเสียงคล้ายกับคำพูดดำนบนมาก เสียวเสียวจี้จี้จึงใช้ยกย่อนกลับไป

^๕ จินแบ่งพื้นที่ท้องฟ้าออกเป็น ๒๘ กลุ่มดาว ดาวเหมารือเป็นกลุ่มดาวลูกไก่ (Pleiades)

ทั้งยังถือดีโอ้อวดตนเอง เทพเซียนในตำหนักทั้งสิบสองท่านล้วนแต่งดงามเฉิดฉาย ถึงกับทำให้ทั้งสวรรค์ต้องอิจฉา เดิมทีข้าไม่เชื่อ แต่มาวันนี้พอเห็นสหายเซียน แต่งตัวเช่นนี้ นับว่าทำให้ข้าที่เป็นสาวใช้ยากได้เปิดหูเปิดตาจริง ๆ ข้าจึง เซียนหนุ่มที่โกรธจนหน้าเขียวพลางคลี้อยมอย่างเป็นต่อ “ขอบังอาจถามสหายเซียน ว่าท่านอยู่อันดับใด”

“เจ้าเด็กสามหา!” เขาวาดมือออกไปกลางอากาศ พลันปรากฏแล้วยาว เส้นหนึ่งตัววัดฟาดออกมาเต็มแรง

ถึงแม้ข้าเกียจคร้าน ไม่ชอบทำอะไร แต่ก็รู้สัจธรรมข้อหนึ่งเป็นอย่างดีว่า หากอ่อนแอไร้ฝีมือจะต้องถูกผู้อื่นรังแก ข้าจึงไม่เคยละเลยการฝึกฝน ข้า บำเพ็ญเซียนมาหลายร้อยปี นับว่าพอจะมีวิชาติดตัวอยู่บ้าง ถึงแม้เขาจะหวดแล้ เข้าไปได้อย่างรวดเร็วและรุนแรง แต่ข้าก็พอจะรับมือได้

เพราะเขาลงมือกะทันหัน ข้ายังไม่ทันได้เตรียมตัวป้องกัน จึงยกพัดใบกลม ขึ้นต้านรับ จนถูกแสฟาดขาดกระจุยเป็นชิ้น ๆ

ข้าชะงักค้างไปชั่วครู่

แม้สินค้านับสวรรค์ไม่แพงนัก แต่ตาเฒ่าจันทราชี้เหนียวเหลือจะกล่าว เงินค่าขนมที่ให้นั้นพอซื้อสุราไม่กี่ชั่งแล้วก็เหลืออยู่ไม่มาก พัดใบกลมนี้ข้าต้องใช้เงินที่เก็บมาหลายสิบปีซื้อ ต้องอ้อนวอนสาวทอผ้าอยู่ตั้งนานกว่านางจะ ใจอ่อนยอมขายให้ในราคาถูก ข้าเพิ่งเล่นได้ไม่กี่วัน กลับต้องมาถูกเจ้าบ้านนี้ทำขาด จนไม่มีชิ้นดีเสียแล้ว

ข้าไม่รู้ว่าอารมณ์ที่พลุ่งพล่านอยู่ในใจยามนี้เป็นความโกรธหรือเจ็บปวดใจ กันแน่ เพียงแต่รู้สึกว่ามันต้องถลกทางเก่งของเจ้าเด็กนี้มาฟาดกันให้หนัก ถึงจะบรรเทาความโกรธลงได้ ข้าถลกแขนเสื้อขึ้น แล้วรวบผมที่ร้อยปีมานี้ชี้เกียจ จะมัดขึ้นสักครั้งเอาไว้เหนือศีรษะ “เจ้าเข้ามา” ข้ามัดผมไปพลางพูดไปพลาง “มี สองทางให้เลือก”

เขาถือแสในมือ มองข้าด้วยสายตาดูแคลน พร้อมยิ้มมุมปากอย่างถือดี

ข้าตบมวยผมที่รวบไว้แน่นหนาดีแล้ว ยืนอยู่บนชั้นบันไดหน้าตำหนักผู้เฒ่า จันทรา ยกนิ้วชี้ “หนึ่ง ชดใช้เงินคืนมา สอง เอาตัวเจ้ามาใช้หนี้”

ชายหนุ่มหัวเราะเสียงเย็น “เจ้าคิดว่าตัวเองเป็นใคร”

ข้าทักนิ้วเสียงดังกร๊อบ “ข้าจะทำให้ชีวิตเจ้าดำมืดเป็นเมฆดำ จงเตรียมเนื้อเตรียมตัวไว้ซะ เจ้าหนุ่มน้อย”

เขาเลิกคิ้ว กล่าวด้วยน้ำเสียงประหลาดใจกับความใจกล้าของข้า “สาวใช้ตัวเล็กๆ ที่บำเพ็ญเพียรเพียงไม่กี่ร้อยปีถึงกับกล้ามาท้าทายข้ารี เฮอะ กล้าดีอย่าง...” เขาพูดยังไม่ทันจบ ข้าก็เสกคาถาง่ายๆ ทำให้พรมเมฆแดงใต้เท้าของเขาเปลี่ยนสภาพกลายเป็นเหนียวหนืดเหมือนบ่อโคลน สองขาจึงจมปลักอยู่ในนั้น ชายหนุ่มดูจะงุนงงอยู่บ้าง ข้าฉวยโอกาสยามที่เขายังไม่ทันตั้งตัว เผยฟันขาววาววับออกมา จากนั้นก็พุ่งเข้าหาอ้อมอกของเขา

ชายหนุ่มตื่นตระหนกตกใจเอาการ แต่เมื่อทำติดอยู่จึงขยับเขยื้อนไม่ได้ ข้ากัดไหล่ของเขาไว้แล้วหัวเราะ “กลิ่นเนื้อหอมดีนี่” ว่าแล้วก็อำปากงับลงไปอย่างไม่ลังเล...

พลังตะบะเซียนของข้านั้นแสนจะอ่อนด้อย ท่ามกลางเหล่าเทพเซียนที่บำเพ็ญเพียรจนมีพลังแกร่งกล้าเป็นหลายพันหลายหมื่นปี ข้าเทียบมิได้แม้แต่เศษเสี้ยวของพวกเขา หากใช้วิชาอิทธิฤทธิ์ต่อสู้ก็คงไม่แตกต่างจากการสะกิดสะเกาเท่านั้น ข้าจึงคร้านจะต่อสู้ด้วยแล้ว อย่างไรก็ตามกฎของสวรรค์ เขามิอาจสังหารข้าจนถึงตายได้ เช่นนั้นข้าขอได้เห็นเลือดของเขาก่อนแล้วค่อยว่ากัน

ข้ากัดเข้าเนื้อเต็มแรง ชายหนุ่มร้องโวยวายด้วยความตกใจ ช่วงขณะนั้นเขาไม่ทันคิดจะร้ายเวทใช้วิชาฤทธิ์อะไรทั้งนั้น คำว่าผมของข้าได้ก็กระชากไปด้านหลัง ผมที่เกล้าไว้อย่างดีก่อนหน้านี้หลุดลุ่ยยุ่งเหยิง ส่วนข้าก็กดอตรัดร่างของเขาไว้แน่นเป็นตายไม่ยอมปล่อย

“เจ้าเป็นปีศาจสุนัขไร้! ไม่ใช่สิ! เจ้าเป็นเต่าไซหรือไม่ใช่! เจ้ามันไฉ่ลูกไซเต่า! ปล่อยเดี๋ยวนี้ละ!”

“อ่ายเอินอา! อี้เอ็นอันอะอัดไ้อ์เอื้ออีก!” (จ่ายเงินมา! มิเช่นนั้นจะกัดให้เนื่อฉิก!) ข้าพูดดังฟังได้ไม่ชัดนัก ความจริงแล้วข้ายังรู้สึกว่าการกัดตัวตนเองนั้นเป็นเซียนน้อยที่มีจิตใจดีงาม ถ้าไม่ใช่เพราะเจ้าบ้านทำให้ต้องสูญเสียเงินที่สะสมมาหลายสิบปี ข้าก็คงไม่คิดจะหาเรื่องเขา

พวกเราโรมรันพันตูกันอยู่ชั่วครู่ น้ำลายจากปากข้าเริ่มไหลออกมาอย่างควบคุมไม่ได้ ผสมเข้ากับเลือดของเขา ทำให้ไหลของเขาเปียกแฉะ ข้ารู้สึกว่าจะเสียมารยาทไปบ้างจึงยอมคลายปากออก แล้วกลืนน้ำลายลงคอก่อนจะกล่าวว่า “ขอภัย ข้าไม่ได้ตั้งใจจะทำน้ำลายหกใส่เจ้า ตรงนี้เปียกแล้ว เช่นนั้นข้ากัดตรงอื่นแทน” พูดจบก็รีบเปลี่ยนไปกัดตรงอื่น พร้อมกับพูดอย่างดุตันว่า “อ้ายเอนอ! อีเอนอันอะอัดไอ้อี้อีก!”

ชายหนุ่มชะงักไป ข้าที่แนบอยู่กับร่างเขารู้สึกได้ว่าทรวงอกของเขาสะทอนขึ้นลงอย่างแรง เขาตัวสั่นระริกด้วยความโมโห “เจ้ากัดคนแล้วยังมีหน้ามารังเกียจ! เจ้ารังเกียจว่าข้าสกปรก!” เขาพับส้นยาวของเขาให้สั่นลง แล้วก็มีเสียงเพียะดังตามมา ข้ารู้สึกว่ามันซาไปแถบหนึ่ง จากนั้นความเจ็บปวดก็ค่อยๆ แทรกลึกลงสู่เนื้อ ข้าร้องออกมาอย่างเจ็บปวดก่อนจะปล่อยมือจากเขา

ข้าทั้งโมโหและตกใจ “เจ้าทำลายข้าของของข้า ไม่ยอมชดใช้เงินคืนข้ายังกล้าตีกันข้าอีก!”

เขาก็ทั้งโมโหและตกใจเช่นกัน “เจ้ายังจะกล้าชักสีหน้ามากล่าวาจาเช่นนี้กับข้าอีก ข้าไม่สมควรจะฟาดเจ้ารี ไม่สมควรรี ไม่สมควร!” ทุกครั้งที่เขาพูดคำว่า “ไม่สมควร” ออกมา ก็จะมีฟาดข้าทีหนึ่ง ข้ารู้สึกปวดแสบปวดร้อนที่ก้นจนลุกลามไปถึงศีรษะ กลายเป็นเพลิงโหสะท้อนแรงจนมีอาจควบคุม แทบจะแผดเผาไปถึงกลางขม่อม

“ไม่เคยมีผู้ใดตีกันข้า!” ข้ากรี๊ดร้องเสียงแหลม แล้วเอาหัวโขกศีรษะเขาเต็มแรง นี่เป็นหนึ่งในห้าไม้ตายที่ยอมตายตกไปพร้อมกัน เขามีนางจนตาลาย ข้าก็มึนงงเช่นเดียวกัน ทำให้ไม่มีสมาธิควบคุมเวทที่ข้าเสกไว้ พรหมเมฆแดงจึงกลับคืนมาเป็นเหมือนเดิม

ขณะที่ชายหนุ่มยังมีศีรษะอยู่นั้น ข้าก็กระชากผมของเขาเต็มแรงแล้วเข้าไปมาอยู่พักหนึ่ง ทำให้เขามึนงงจนเสียการทรงตัวล้มลงกับพื้น แต่เพียงไม่นานเขาก็ได้สติกลับคืนแล้วหันมาคว่ำผมของข้าพร้อมกับกดร่างข้าลงกับพื้น

พวกเราสองคนเกลือกกลิ้งไปพลาต่อยึดกันไปพลา จากด้านนอกตำหนักจนไปถึงด้านในตำหนัก กระชากผมตึงจุมกบิตหู โดยไม่ใช่คาถาอาคมใดๆ

มุ่งมั่นอยู่กับการใช้กำลังในการแก้ปัญหา ต่อยตีกันจนหมดไปทั้งคู่

ไม่รู้ว่าจะลุ่มบอนกันอยู่นานเพียงใด ไม่รู้ว่าชนเอาโต๊ะตั้งล้มคว่ำไปกี่ตัว
สุดท้ายปลุกผู้เฒ่าจันทราที่นอนมาหลับอยู่ด้านหลังตื่นขึ้นมา

“โอ้ยหยา! เทพธิดาจางเอ๋อ!” ผู้เฒ่าจันทราตะโกนเสียงดัง “โอ้ ด้ายแดง!
ด้ายแดงพันกันยุ่งเหยิงหมดแล้ว!”

๑

เมมด้าในชีวิตของกันและกัน

ข้าจำได้ว่า ก่อนที่จะเกิดเรื่องวิวาทกัน ข้าได้พุดกับชายที่เป็นดังฝันร้าย คนนั้นว่า “ข้าจะทำให้ชีวิตเจ้าดำมืดเป็นเมมด้า”

พอหวนนึกกลับไป คำพุดประโยคนั้น ข้าคงจะพุดไปแต่เพียงฝ่ายเดียวจริงๆ

เราทั้งคู่มานั่งคุกเข่าอยู่ต่อหน้าเจ็กเซียนฮ่องเต้ด้วยใบหน้าที่เต็มไปด้วยรอยฟกช้ำดำเขียว หลังจากที่เจ็กเซียนฮ่องเต้ได้รับฟังเรื่องที่พวกเราสองคนทำให้ด้ายแดงในตำหนักผู้เฒ่าจันทราพันกันยุ่งเหยิงไปหมด ก็นั่งเงยบออยู่เป็นนาน ก่อนจะตรัสสั่งสอนอยู่พักหนึ่งว่าด้วยเรื่อง ‘สันติภาพเป็นสิ่งล้ำค่า’ และ ‘ทำผิดย่อมต้องถูกลงโทษ’ หลังจากนั้นก็ตรัสด้วยน้ำเสียงราบเรียบว่า “พวกเจ้าทั้งสองได้ทำลายชะตาเนื้อคู่ของมนุษย์โลก ดังนั้นข้าจะลงโทษให้พวกเจ้าลงไปประสบวิบากกรรมชีวิตคู่ร่วมกันเจ็ดภพชาติบนโลกมนุษย์ และจะได้สลายความบาดหมางที่มีต่อกันด้วย”

“ข้าก่อน” ชายหนุ่มที่คุกเข่าอยู่ข้างกายข้าเสี่ยงชีวิตกล่าวแหวกวาจาของเจ็กเซียนฮ่องเต้ “ท่านจะบอกว่า จะให้ข้ากับ...นาง? ลงไปเกิดใหม่เจ็ดชาติแล้วตกหลุมรักหญิงที่ดู...ดูร้าย นิสัยเหมือนนรุชอย่างนั้นหรือ” น้ำเสียงของเขาแปลกเพี้ยนอยู่บ้าง คิดว่าคงตกใจไม่น้อย

ข้าเองก็ตกใจไม่น้อย ลอบเหลือบมองเจ็กเซียนฮ่องเต้อย่างตื่นตระหนก พอเห็นเจ็กเซียนฮ่องเต้พยักหน้ารับ ข้าก็เข่าอ่อนยวบ รู้สึกว่าความหวังทั้งมวล

ดูจะรีบหรือถึงยามนี้ ข้าจึงตระหนักได้ว่า ต่อแต่นี้ไป ข้าไม่เพียงจะเป็นเมฆดำในชีวิตของชายหนุ่มผู้นั้น เขาเองก็จะเป็นเมฆดำของข้าเช่นกัน เมื่อพวกเราสองคนอยู่ด้วยกัน ก็จะเสียดสีกันจนเกิดประกายไฟ กลายเป็นพายุฝนฟ้าคะนองครั้งใหญ่

“เสียวเสียวจื่อ ในเมื่อเจ้าเป็นคนของผู้เฒ่าจันทรา ดังนั้นชะตากรรมในเจ็ดภพชาตินี้จึงไม่ควรให้ผู้เฒ่าจันทราจัดการดูแล” เจ็กเขียนฮ่องเต้ครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่งแล้วตรัสว่า “โลกบาลหลิเถียนฮ่อง^๑อยู่หรือไม่”

ชายรูปร่างกำยำล่ำสันถือเจดีย์ทองผู้หนึ่ง สวมเท้ากำวอกมาสวมกำวอ ประสานมือคารวะแล้วกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า “อยู่พะยะค่ะ!”

เจ็กเขียนฮ่องเต้ลูบเครายาวพลางตรัสด้วยเสียงราบเรียบว่า “เรื่องนี้มอบให้เป็นหน้าที่ของท่านจัดการ”

“พะยะค่ะ!”

คำตอบรับหนักแน่นทรงพลังของเขาทำให้หัวใจข้าเต้นรัวเร็ว ข้าสุดลมหายใจเข้าลึก เงยหน้าขึ้นมองท่านโลกบาลหลิเถียนฮ่อง เนื่องจากความสมบูรณ์พูนสุขบนสวรรค์เลยทำให้เขาอ้วนท้วนลงพุง ราวกับว่ารู้ว่ามีอะไรอยู่ เขาหันกลับมาริมฝีปากที่ถูกเครายาวบดบังอยู่ทำให้ไม่รู้ว่าเขาฉีกยิ้มกว้างเพียงใด ก้อนเนื้อมนไบหนาร่นไปกองกันที่มุมหนึ่ง ท่านลุงยิ้มอย่างงดงามแน่วแน่มั่นคงไม่หวั่นไหวไปกับสิ่งรอบข้าง...

ข้าเอามือกุมหน้าอก หายใจเข้าลึก หัวใจที่แข็งแรงดีเสมอมาวันนี้กลับเต้นรัวเร็วจนข้ารู้สึกตัวเองกำลังจะตายเสียให้ได้...

เจ็กเขียนฮ่องเต้ผงกเศียรอย่างพอพระทัย “อืม เสียวเสียวจื่อ เจ้ามีอะไรจะพูดหรือไม่”

ข้าอยากจะพูดว่าด้ายแดงในตำหนักผู้เฒ่าจันทราที่พันกันยุ่งเหยิงนั้นเป็นฝีมือของตาเฒ่าจันทราที่ซื้อมาจากตอมเมาสุราต่างหาก ในเมื่อมันยุ่งเหยิงก็ให้เขาผูกใหม่เสียก็สิ้นเรื่อง เหตุใดจะต้องลงโทษข้าด้วยวิธีการอันร้ายกาจเช่นนี้ด้วย!

^๑โลกบาลหลิเถียนฮ่องเต้ หรือหลิจิ้ง เป็นขุนพลสวรรค์ มีอาวุธคู่กายคือเจดีย์เจ็ดชั้นที่เคยจับขุนหงอนชั่งเอาไว้ เจดีย์นี้สามารถกักขังได้ทั้งวิญญาณ ภูตผีปีศาจ หรือแม้แต่เทพเจ้า เมื่อหลิจิ้งลงมาโปรดสัตว์โลกจะมินาจากตามมาด้วยทุกครั้ง

ข้าหันไปมองผู้เฒ่าจันทราที่ยืนคอดกอยู่ในกลุ่มขุนนางใหญ่ทางปีกขวาของตำหนักหลังเขียว^๒ เขามองตอบข้ากลับมาด้วยสายตาแววอนอย่างน่าสงสารว่าอย่าได้เปิดโปงเขา ข้าหันกลับมา สูดลมหายใจเข้าลึกเพื่อสงบสติอารมณ์ก่อนจะถามว่า “ข้าสบถได้หรือไม่”

“ไม่ได้”

“ข้า...ไม่มีอะไรจะพูด”

เจ็กเซียงฮองต้งผงกเศียรอย่างพอพระทัย แล้วกวาดเนตรไปยังชายหนุ่มที่อยู่ข้างกายข้า “ซู่คง เจ้ามีอะไรจะพูดหรือไม่”

ซู่คง...ที่แท้ชายหนุ่มผู้นี้ก็เป็นพี่ใหญ่ในบรรดาลิขสวาทแห่งตำหนักเทพดาวเหมารือ เขาดูแลโลกมนุษย์ทุกเดือนแรกของปี ในที่สุดข้าก็รู้สถานภาพของชายหนุ่มที่จะมีชะตากรรมผูกพันร่วมกันกับข้าไปถึงเจ็ดภพชาติ ข้าเงยหน้ามองเพดานของตำหนักหลังเขียวที่หุ่หุระโอะโอะ และคิดว่าชีวิตนี้ช่างน่าประหลาดจริงๆ

ชายหนุ่มด้านข้างนั่งเฝ้ายามอยู่นาน จนกระทั่งสายตาสีงสัยของข้าย้ายมาที่ใบหน้าของเขา เขาจึงกล่าวด้วยสีหน้าซีดขาวว่า “ครั้งนี้ ทำให้ด้ายแดงของตำหนักผู้เฒ่าจันทรายุ่งเหยิง เป็นความผิดของพวกข้าสองคนจริงๆ แต่ข้าขอสาบานต่อเทพดาวเหมารือ หญิงนางนี้ทำให้ด้ายแดงพันกันยุ่งเหยิงมากกว่าข้าเสียอีก ดังนั้นทำให้ชีวิตในแต่ละภพชาติของนางลำบากน้อยจะได้หรือไม่”

แล้วข้าก็มาถึงจุดเดือดอีกครั้ง กำลังคิดจะลุกขึ้นสู้กับเขาอีกสักตั้ง ท่านโลกบาลสี่เทียมน้องก็เดินมาที่ข้างกายข้าแล้วกดไหล่เอาไว้ เขากล่าวขึ้นอย่างใจเย็น “ข้าจะดูแลเรื่องนี้อย่างเป็นธรรม”

แม้ว่ารูปร่างของท่านโลกบาลสี่เทียมน้องจะเสียทรงแล้ว ทว่าอุปนิสัยยังคงแกร่งกร้าวเที่ยงตรงเช่นเดิม ข้าผงกศีรษะด้วยความซาบซึ้ง รู้สึกว่าโลกนี้ยังมีรัก

หลังจากการตัดสิน ทุกคนต่างแยกย้าย เมื่อก้าวพ้นธรณีประตูตำหนัก

^๒ ตามตำนานกล่าวว่าเป็นที่ประทับของเจ็กเซียงฮองเต้

หลังเชียว ข้าได้ยินเสียงหัวเราะของท่านโลกบาลหลี่เทียนอ๋องที่อยู่ห่างออกไปไกลว่า “ข้าชอบเห็นภรรยาตัวน้อยไล่ตามสามีเป็นที่สุด ฮ่า ฮ่า ฮ่า!”

ข้ายืนอยู่ท่ามกลางสายลมหวีดหวิวบนสวรรค์ ค่อยๆ กลายเป็นเงาร่างแข็งที่อ่อนดัดเดียว

หลังจากนั้น ผู้เฒ่าจันทราก็ได้มาส่งข้าที่แดนปรโลก เขาตบไหล่ข้าแล้วถอนหายใจเฮือก “เสียเวลา...” ข้าจึงตามองเขา ผู้เฒ่าจันทรากลืนคำว่า “จื่อ” กลับลงท้องไป เขาถอนหายใจอีกครั้ง “เจ้าไปแล้ว ตำนานผู้เฒ่าจันทราก็คงไร้คนเฝ้าไปอีกนาน ข้าควรจะทำอย่างไรดี”

ข้าทำปากยื่น “ท่านดื่มสุราให้น้อยลง ถือว่าช่วยข้าสร้างสมบุญบารมีก็แล้วกัน”

ผู้เฒ่าจันทรารูบเคราขาวด้วยสีหน้าเหงาหงอย ข้าเห็นแล้วอดสงสารไม่ได้ ปกติแล้วแม้ตาเฒ่าจะตระหนี่ถี่เหนียวไปหน่อย เลอะเลือนไปบ้าง ไม่อยู่กับร่องกับรอยเป็นครั้งคราว โดยรวมเขาก็ยังนับว่าดีกับข้า ไม่เหมือนกับเทพเซียนองค์อื่นที่ชอบบังคับทุบตีว่าควรได้รับใช้อย่างเข้มงวด ข้าอดใจอ่อนกล่าพลบใจเขาไม่ได้ว่า “หนึ่งวันบนสวรรค์ เท่ากับหนึ่งปีบนโลกมนุษย์ ลงไปเกิดเจ็ดภพชาติ คงใช้เวลาไม่เกินหนึ่งปีบนสวรรค์ ประเดี๋ยวข้าก็กลับมาแล้ว”

ผู้เฒ่าจันทราส่ายหน้าก่อนจะถอนหายใจ เดินห่อไหล่จากไปอย่างเดียวดาย

ข้าเห็นเงาหลังของเขาหายไปในความมืดมิดอันน่ากลัวของปรโลก เมื่อหันกลับมา ก็เห็นป้ายอักษรคำว่า “แดนปรโลก” ชวนให้รู้สึกหดหู่ ข้าคว้าเอาขวดสุราที่ห้อยอยู่ข้างเอวขึ้นมา แหวนหน้าดื่มสุราสร้อนแรงลงไปอีกหนึ่ง ก่อนจะก้าวเท้าเดินผ่านเข้าไป

ข้าคิดว่าไม่มีอะไรที่ต้องกลัว คิดเสียว่าได้ออกไปชมโลกภายนอกก็แล้วกัน

ดวงวิญญาณมีจำนวนมากขึ้นทุกวัน ด้านหน้าสะพานไนเหอ^๑ มีแถวเรียงรายอย่างเป็นระเบียบอยู่ทุกแถว ปีศาจน้อยหกตนคอยแจกจ่ายน้ำแกวให้เหล่าวิญญาณ

^๑ ตามความเชื่อของจีน ไนเหอเป็นสะพานเชื่อมสองภพ ระหว่างภพคนเป็นกับภพคนตาย

ที่เข้ามาแถวรอ ส่วนเมิ่งผอ“ ร่างมที่มานั่งสัปหงกอยู่ด้านข้าง

ข้าลุ่มเลือกไปเข้าแถวหนึ่งอย่างเป็นระเบียบเรียบร้อย แถวเขยื่อนข้าฯ จนกระทั่งเกือบจะถึงรอบของข้าที่จะได้น้ำแกงของเมิ่งผอแล้วก็ยังไม่เห็นเจ้าเด็กบ้าซุกง ขณะที่ข้ากำลังคิดว่าเขาคงไปเกิดใหม่แล้วกระมัง จู่ๆ ก็เกิดแสงสีทองสว่างวาบขึ้นท่ามกลางความมืดมิดในปรโลก สว่างเจิดจ้าเสียจนเหล่าดวงวิญญาณตาพร่า

ข้าหันกลับไปมองก็เห็นร่างในชุดแดงร้อนแรงเตะตา เจ้าเด็กน้อยคนนั้นนี่นา

ข้างกายเขายังมีสาวน้อยในชุดสีชมพูอีกนางหนึ่ง ชุดงเปลี่ยนไปจากท่าที่ดูร้ายในตอนแรกที่ต่อสู้กับข้า ยามนี้เขามองสาวน้อยในชุดสีชมพูด้วยสายตาอ่อนโยนท่ามกลางความเงียบสัดของปรโลก นอกจากเสียงน้ำไหลเอื่อยๆ ของแม่น้ำลีมเลือนแล้วก็ไม่มียเสียงอะไรอีก ดังนั้นวิญญาณทุกตนจึงได้ยินเสียงของพวกเขอย่างชัดเจน...

“อิงลือ ไม่ต้องเป็นห่วง ประเดี้ยวข้าก็กลับมาแล้ว ท่านโลกบาลหลี่เทียนอ่องเป็นบุรุษเหมือนข้า ไม่มีทางให้ข้าเสียเปรียบเป็นแน่”

“ถึงจะเป็นเช่นนั้น แต่ท่านที่ซุกงต้องใส่ใจความปลอดภัยด้วยตัวเองด้วย ได้ยินมาว่าเสี่ยวเสยงจือของตำหนักผู้เฒ่าจันทรานั้นมีนิสัยแปลกประหลาด ท่าน...ท่านอยู่กับนางต้องระมัดระวังตัว...”

ข้าเงยหน้าขึ้นมองฟ้า และคิดทบทวนว่าตนทำอะไรแปลกหรือ ถึงทำให้แม่บุปผาน้อยบรรยายตัวข้าเช่นนั้น

ปีศาจน้อยส่งเสียงกระแอมสองครั้งเพื่อเตือนให้ข้ารับชามน้ำแกงไป ข้าหัวเราะแก้เก้อ ขณะที่กำลังจะดื่มน้ำแกงของเมิ่งผอก็ได้ยินเจ้าลูกเต่าซุกงกล่าวอย่างถือตัวว่า “วางใจเถิด ถึงแม่นางยักษ์นั้นจะมีนิสัยประหลาด ทว่าสติปัญญาและพละกำลังของนางเทียบข้าไม่ติด อย่างนางจะทำอะไรข้าได้”

เส้นเลือดปูดขึ้นบนขมับ ข้าหรีตาลง หันไปมองชายหนุ่มปากสุนัขนั้น

ซุกงกล่าวอีกว่า “รอให้ข้าจัดการกับเจ้าเสี่ยวเสยงจือให้รับใช้ข้าเหมือนเป็น

“เป็นบุคคลในตำนานเทพปกรณัมของจีน มีหน้าที่ปรงน้ำแกง ให้วิญญาณที่จะไปเกิดใหม่ดื่มแล้วลิ้มความทรงจำในอดีตชาติ

ชั้นที่ทั้งเจ็ดชาติ แล้วค่อยกลับมา...”

คำว่า ‘ชั้นที่’ ทำให้เส้นประสาทของข้าเต้นกระตุก น้ำแกงเมิงผอในมือสั่นเทิ้ม เจ้าชูคงยังกล่าวต่อไปอีกว่า “ข้าจะไปเป็นเพื่อนเจ้านับดาวที่ตำหนักเงินชิงอีก”

“นับบิดาเจ้านะสิ!” ข้าคำราม พลางโยนขามน้ำแกงเมิงผอที่เย็นชืดแล้วใส่เจ้าบ้านนั้นท่ามกลางสายตาดกตละลึงของปีศาจน้อย น้ำแกงสาดขึ้นไปกลางอากาศ ส่วนขามก็ลอยไปกระหนาบหน้าด้านข้างของชูคง เขาแค้นเสียงคราห์หนึ่งแล้วยกมือขึ้นกุมไบหน้า อิงสือร้องขึ้นอย่างตกใจ ข้าชี้ไปยังดวงตาทั้งสองข้างของเขาก่อนหน้านั้นระหว่าง ‘ประจันหน้า’ กันได้ถูกข้าต่อยจนเขียวปัด ขณะพูดเหินบนนมว่า “ขอบตาดำเหมือนแพนด้า แล้วยังจะกล้าพูดโกหกอีก ช่างไร้ยางอายสิ้นดี”

ชูคงข่มกลืนอารมณ์อยู่ครู่หนึ่งก่อนจะเงยหน้าขึ้น สายตาเต็มไปด้วยความโกรธแค้น อิงสือที่อยู่ใกล้ชิดชิดพุกก็เอาแต่คร่ำครวญอยู่ข้างกายเขา นางมองหน้าเขาด้วยสีหน้าเจ็บปวดใจ รวกับว่าข้าเป็นฝ่ายทำร้ายนางเสียเอง

ข้าแค้นเสียงเย็นชา ชูคงถลึงตามองอย่างเขินเขี้ยว ข้าเหลือบไปเห็นเขากำลังรวบรวมพลังที่ใจกลางฝ่ามือ รวกับว่าจะฟาดข้าให้ตายไปเสีย จู่ๆ ข้าก็รู้สึกขลาดกลัวขึ้นมา หากต่อสู้กันด้วยอิทธิฤทธิ์ ข้ามีอาจสู้ชูคงได้จริง ๆ

ยามนั้น ปีศาจน้อยที่อยู่ด้านข้างพลันได้สติ โพล่งว่า “เจ้า...เจ้ากล้าโยนน้ำแกงเมิงผอทั้ง! คิดจะเป็นขบถก่อความวุ่นวายหรือ!”

เสียงแหลมสูงของเขาคือแทงรุกรบกว่นการนอนหลับน้ำลายไหลยืดของเมิงผอ พอร่างอันใหญ่โตของเมิงผอเริ่มขยับเขยื้อนทำท่าว่าจะลืมตาตื่น บรรยากาศมืดมิดอึมครึมอยู่เป็นนิลของปรโลกก็เกิดการเคลื่อนไหว ข้าที่เป็นเพียงเมฆมวงคลก้อนเล็กๆ ให้รู้สึกว้าวุ่นแข่งขานอ่อนแรงขึ้นมาในทันใด ตลอดร่างหนาวจนสั่นสะท้าน ข้ายกมือชี้ไปที่ชูคงแล้วกล่าวว่า “เขานั้นไง! เขาต้องการก่อความวุ่นวาย! เจ้าใช้แต่นั้นไม่ยอมดื่มน้ำแกงเมิงผอ ดังนั้นก่อนหน้านี้จึงข่มขู่ข้า บอกให้ข้ามาเป็นหนูลองยาดูว่าจะถูกลงโทษอย่างไรถ้าไม่ดื่มน้ำแกง! ข้าถูกบังคับให้ทำ!”

“หรือ?” เสียงสตรีเห็บแห้งทุ้มลึกเหมือนเพ่งตื่นนอนดังสะท้อนกึกก้องอยู่ในปรโลก สร้างความอึดอัดจนทำให้ผู้คนหายใจไม่ออก “ผู้ใดกล้าไม่ดื่มน้ำแกงที่ข้าปรุงขึ้น”

เหล่าปีศาจดวงวิญญาณทั้งหลายพากันยืนตัวตรงอย่างหวาดหวั่นในทันใด
เมื่งพอลุกขึ้นยืน ร่างขนาดมหึมาของนางสูงถึงสองจั้ง^๕ ช่วงขณะนั้น เงามืด
ปกคลุมไปทั่วสะพานในเหอ

นางดูเหมือนจะเห็นชามน้ำแกงที่ตกอยู่เบื้องหน้าซูดง เมื่องพอดเสียง ตวาดลั่นอย่างเดือดดาล “ผู้ใดกล้าไม่ดื่มน้ำแกง! ข้าอุตส่าห์เสียเวลาปรุงทั้งวัน อย่างยากลำบาก เจ้าพวกริษยาณัติต่ำต้อยถึงกับกล้าทำให้น้ำพักน้ำแรงของข้า ลื่นเปื้อนไปเปล่าๆ!” ขณะพูด นางก็ขยับร่างกายที่ใหญ่โต เท้าของนางเหยียบบ่า ลงไปบนร่างของเหล่าดวงวิญญานเสียงดังตึงๆ ฟุ้งตรงเข้าหาซูดงด้วยความ รวดเร็วจนน่าประหลาดใจ

อิงสื่อตกใจจนปากอ้าตาค้าง ชูธงก็ตะลึงงันไป เหล่าวิญญาณทั้งหลายพากัน
แตกสีกอย่างรู้ทิศทาง

ข้าพเจ้าช่วยกันหา พอเห็นว่าไม่มีผู้ใดสนใจก็รีบวิ่งข้ามสะพานโน้หอ
เตรียมกระโดดลงไปสู่เส้นทางวังสงสารทั้งหก^๑ แห่งการเวียนว่ายตายเกิด

ก่อนที่จะกระโดดลงไปสู่เส้นทางเกิดใหม่ ข้าหันกลับไป เห็นว่าด้านหน้า สะพานไม้เหอ เหล่าดวงวิญญาณวิ่งหนีกันฝุ่นตลบ บ้างก็ร้องตะโกนโหวกเหวก เมื่งผอคว้ซุงเอาไว้แน่นพลางด่าสั่งสอน ฟันน้ำลายใส่หน้าเขาจนเปียกชุ่มไปหมด ส่วนซุงจ้องมองข้าด้วยสายตาตั้งแค่นรากับจะสับข้าเป็นพันๆ ชิ้น

ข้าจะรักไปชั่วขณะ รู้สึกว่าตนเองทำไม่ถูกอยู่บ้าง ดังนั้นก่อนที่จะกระโดดลงไปเกิดใหม่ ข้าจึงยกนิ้วหัวแม่มือขึ้น แล้วหันมันคว่ำลงเต็มแรง

ชุดที่ถูกเหมืองผอจับตนไว้มีสีหน้าบิดเบี้ยวจนดูหดตา ข้ายกมือปิดกั้น
แล้วกระโดดลงไปเกิดใหม่อย่างสบายอกสบายใจ

ชูคงไม่มีทางได้ไปเกิดใหม่แน่ถ้ายังไม่ได้ดื่ม น้ำแกงของเมิงผอ ชาตินี้ข้า
 ได้เกิดก่อนเขา ข้ายังมีความทรงจำจากชาติที่แล้ว และข้าก็แข็งแกร่งกว่าเขา พด

๕๒ จัง เป็นหน่วยวัดของจีน ๑ จังเทียบได้กับระยะประมาณ ๓.๓๓ เมตร

๖ วิญญาณ หรือภพภูมิที่มนุษย์จะต้องเวียนว่ายตายเกิดตามหลักพุทธศาสนา ประกอบด้วย ๖ ภพภูมิใหญ่ๆ ได้แก่ นรกภูมิ ติรัจฉานภูมิ เปตติวิสัยภูมิ อสุรกายภูมิ มนุษย์ภูมิ และเทวภูมิ

อีกอย่างก็คือ

เจ้าไข่เต่าเอ๊ย จงรอความตายเถิด!

“คุณหนู! คุณหนูของข้าเจ้าคะ!”

เสียงแหลมสูงตกอกตกใจของหญิงรับใช้ดังมาจากที่ไกลๆ ก่อนจะลอยมาเข้าหูของข้า แสงแดดส่องผ่านม่านตาเข้ามา ข้าอ้าปากหาอย่างเกียจคร้านพลางพลิกตัว รู้สึกว่ายามนี้สุขสบายเหมือนยามที่ข้ายังเป็นเพียงก้อนเมฆ ทุกวันมีหน้าที่นอนอาบแดด ไม่มีอะไรให้เป็นกังวล ไม่มีผู้เฒ่าจันทราจอมขี้เหนียว ไม่ต้องประหยัสดอดอมเพื่อซื้อพัดใบกลม ไม่มีเจ้าเด็กหนุ่มมารร้ายในชุดแดง...

เจ้าหนุ่มชุดแดง...

ข้าลืมตาขึ้น สีหน้าเปลี่ยนเป็นดุตัน แค่คิดถึงกับเจ้านั้นก็ทำให้อารมณ์เสียจนนอนไม่หลับแล้ว

ข้าผุดลุกขึ้นนั่ง เสียงสตรีกริรดังแหวกทะลุเข้ามาในรูหูของข้า “คุณหนู! อย่าขยับ ซุ่ยปีจะช่วยท่านเอง! ไม่ใช่สิ ซุ่ยปีจะเรียกคนมาช่วยท่านเอง!”

ที่ได้ตื่นไม่ สวสใช้ส่วนตัวของข้าตกใจจนหน้าถอดสี นางเหลียวซ้ายแลขวามองหาบ่าวรับใช้ที่เดินผ่านไปมา ข้าพูดออกมาอย่างไม่สนใจ “ข้าลงเองได้” เสียงเด็กเล็กที่ยังอ่อนวัยของตนเอง ทำให้ข้าไม่คั่นชิน ข้าบีบนิ้วล่ำคอกแล้วพูดด้วยเสียงแหบห้าวอย่างผู้ใหญ่ “เจ้า ถอยออกไป ข้าจะกระโดดลงไป”

ซุ่ยปีที่แต่เดิมใบหน้าซีดขาวพลันเปลี่ยนเป็นสีชมพู “คุณ คุณ คุณ...หนูอย่า อย่า อย่า...ท่านอย่าทำให้บ่าวตกใจ! ท่านอย่ารังแกคนขวัญอ่อนอย่างซุ่ยปีสิเจ้าคะ!”

ข้าไม่สนใจนาง พลิกตัวไปเกาะส่วนตะปุ่มตะป่ำบนลำต้นไม้ใหญ่แล้วค่อยๆ ปีนลงมาอย่างชำนาญ

เพียงชั่วพริบตา ข้าก็ลงมากเกิดเป็นธิดาคนเล็กของอัครเสนาบตีได้ห้าปีแล้ว ทุกวันมีแต่คนคอยพะเน้าพะนอตามใจ ไม่ต้องซักผ้า พับผ้าห่ม ทำความสะอาด หรือทำอาหาร แม้แต่ปีนต้นไม้ก็มีสาวใช้คอยเฝ้าระวังอยู่ด้านล่าง

ข้าไม่เข้าใจเลย ท่านโลกบาลห้เทียนอ่องชอบดูละครกรรยาวังตามหาสามี

เช่นนี้ไม่รู้ว่าจะจัดการอย่างไรต่อไป

อีกอย่าง...“สามิ”ของข้า คาดว่ายังถูกลงทัณฑ์อยู่ในปรโลกกระมัง ข้า
 ลอบหัวเราะอยู่ในใจ พอนึกถึงใบหน้าของซุคงที่มีแต่น้ำลาย มองข้าด้วยสายตา
 เคียดแค้นแล้ว ให้อารมณ์ดีจนแทบจะตัวลอยเลยทีเดียว

การได้แก้แค้นเป็นความสุขสุดยอดบนโลกมนุษย์!

เมื่อลงมาถึงพื้นดินแล้ว ข้าจึงกระโดดลงมาแล้วถามซุคงปีที่ที่ยังบนพื้
 ทั้งเหวี่ผุดขึ้นมาเต็มหน้าผากด้วยเสียงเรียบเฉยว่า “เกิดเรื่องอะไรขึ้น”

ซุคงปี้พักทำใจอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะเอ่ยปากว่า “นายท่านให้บ่าวมาตามหา
 คุณหนู บอกว่าให้พาไปจวนท่านแม่ทัพใหญ่เจ้าค่ะ”

“อ้อ!” ข้าตอบอย่างไรอารมณ์พลางเช็ดมือที่เประเปื้อนจากการปีนต้นไม้
 บนกระโปรงของซุคงปี นางกัดฟันกรอด แต่ไม่ได้พูดอะไร ข้าพูดขึ้นอีกว่า “เจ้า
 ไปบอกท่านพ่อว่าให้ไปก่อนได้เลย จวนแม่ทัพใหญ่ข้าคุ้นเคยดี ไปเองได้”

กล่าวกันว่าฮ่องเต้องค์ปัจจุบันกับท่านพ่อของข้าและแม่ทัพใหญ่เป็นเพื่อนเล่น
 กันมาตั้งแต่เด็ก โดยเฉพาะอย่างยิ่งความสัมพันธ์ระหว่างท่านพ่อซึ่งฉินเหวิน
 กับแม่ทัพใหญ่ลู่อุ่เหลียงนั้นสนิทสนมกลมเกลียวกันอย่างไม่น่าเชื่อ จวนของ
 สองตระกูลอยู่ตรงข้ามกัน ทุกวันได้เท่าทั้งสองจะออกไปประชุมขุนนางยามเช้า
 พร้อมกัน จัดการงานราชการเสร็จก็กลับบ้านมาพร้อมกัน ยามว่างคนในครอบครัว
 ของสองบ้านก็จะไปมาหาสู่กัน จวนท่านแม่ทัพนั้นข้าคุ้นเคยดีราวกับเป็นบ้าน
 ของตัวเอง ความจริงแล้วไม่จำเป็นต้องให้คนพาไปก็ได้

หลังจากได้ยินที่ข้าพูด ซุคงปี้กลับขมวดคิ้วอย่างลำบากใจ “แต่นายท่านสั่งว่า
 วันนี้ต้องพาคุณหนูไปด้วยกันนะเจ้าค่ะ...”

การเมืองของผู้เฒ่าล้วนแล้วแต่เป็นเรื่องยุ่งยาก ข้าเบ้าปาก จำใจกล่าวว่า
 “เอาเถิดๆ ข้าไปด้วยก็ได้”

ข้ารีบวิ่งไปที่ห้องโถงด้านหน้า ท่านพ่อนั่งอยู่บนเก้าอี้ พินิจข้าอย่างละเอียด
 รอบหนึ่งแล้วถอนหายใจคล้ายจนใจ “ช่างเถิดๆ เพียงแค่นักไปหน่อย”

ข้าจัดเสื้อผ้าของตัวเอง ไม่ได้รู้สึกว่ามีอะไรไม่เหมาะสมไม่ควร เปรียบกันแล้ว
 ชุดที่สวมใส่อยู่ก็ยังเรียบร้อยกว่ายามอยู่ตำหนักผู้เฒ่าจนทราเสียอีก ที่แท้แล้ว

เขากำลังจับผิดอะไรกันแน่

ขณะที่เดินไปยังจวนแม่ทัพใหญ่ ท่านพ่อก็เริ่มเล่าเรื่องราวในอดีต เขาเล่าว่า ยามที่ข้าอยู่ในนครภมมารดา สุหยินของแม่ทัพใหญ่ก็เคยตั้งครุฑเช่นกัน สองครอบครัวตกลงกันว่า หากบุตรที่เกิดมาเป็นเพศเดียวกันก็จะให้กราบไหว้เป็นพี่น้องร่วมสาบานกัน แต่ถ้าเป็นเพศตรงกันข้ามก็จะหมั่นหมายกันไว้ แต่แล้วโดยไม่คาดคิด สุหยินของแม่ทัพไม่ทันระวังหกล้มจนแท้งลูกไป นับแต่นั้นนางก็ไม่ได้ตั้งครุฑอีก

ข้าจัดจ้งหะการเล่าเรื่องของท่านพ่อ “ผิดแล้วละ หลายวันก่อนข้าเห็นสุหยินของท่านแม่ทัพ นางท้องโตมากแล้วนี่”

พูดจบ ข้าก็บังเกิดสงสัยสงสัยที่ไม่ดีขึ้นในทันใด

ท่านพ่อมองข้าแล้วพยักหน้า พูดว่า “ใช่ วันนี้สุหยินของแม่ทัพให้กำเนิดบุตรชาย อวินเสียง เจ้าจะได้เห็นว่าที่สามีนี้นายภาคหน้าของเจ้าแล้ว”

ข้าเงยหน้าขึ้น มองย้อนแสงไปเห็นใบหน้าเปื้อนยิ้มของท่านพ่อ น้ำตาลอหน่วย ข้าถามเขาจริงๆ ว่า “ท่านเคยเห็นแกะหยางถั่ว” หรือไม่”

ท่านพ่ออึ้งไป

ข้าหน้ามอยคอตก ยกมือกุมหน้าอกแล้วพึมพำว่า “ท่านรู้หรือไม่ แกะหยางถั่วหมื่นตัวร่ำร้องเหยียบย่ำหัวใจของข้ามันรู้สึกอย่างไร ไม่...ท่านไม่เข้าใจหรอก” ข้าเซ็ดครบน้ำตาหันไปมองท่านพ่ออย่างซังกะตาย “ท่านพาข้าไปดูเขาเถิด”

เมื่อเราเดินเข้าไปในจวนของแม่ทัพใหญ่ บ่าวรับใช้รอบข้างต่างค้อมกายคารวะให้ข้ากับท่านพ่อ เสียงกล่าวต้อนรับอย่างยินดีของทุกคนลบเสียงพุดอาฆาตมาดร้ายของข้า “...เจ้าเด็กน้อยที่มาเกิดข้าไป”

ข่าวดีที่ท่านแม่ทัพใหญ่ได้บุตรชายแพร่กระจายออกไปอย่างรวดเร็ว ข้ากับท่านพ่อเพิ่งจะเข้ามานั่งในห้องโถงรับรองได้ไม่นาน เหล่าขุนนางน้อยใหญ่ใน

^๗ Alpaca เรียกอีกชื่อหนึ่งว่า Grass Mud Horse หรือ 草泥马 เป็นชื่อเรียกของตัวอัลปาก้าสายพันธุ์หนึ่ง เนื่องจากพ้องเสียงกับคำด่าสบถในภาษาจีน จึงมักใช้แสดงความหมายว่า “...มารตามันเถิด”

เมืองหลวงต่างก็ทยอยกันนำของขวัญมามอบให้แล้ว ขณะที่ท่านพ่อกำลังทักทายเพื่อนขุนนางด้วยกัน ข้าก็แอบย่องไปทางด้านหลังบ้าน ทุกคนในจวนแม่ทัพใหญ่ล้วนรู้จักข้า จึงไม่มีผู้ใดขัดขวาง ข้าทำตัวไร้เดียงสาแบบเด็กๆวิ่งเข้าไปถึงห้องนอนของสุหยินแม่ทัพใหญ่ พอถึงหน้าประตูก็ได้ยินเสียงสุหยินพูดอย่างอ่อนล้าว่า “อาเหลียง ลูกชายเหมือนท่านมาก”

เสียงใหญ่ห้าวของแม่ทัพในยามนี้เปลี่ยนเป็นนุ่มนวลดูจรรยาไม้มวลอันตฤดูชุ่มชื่นเสียจนข้าแทบจำไม่ได้ “ไม่หรอก ข้าคิดว่าลูกชายเหมือนเจ้า”

ข้าไม่ได้ให้ทหารที่เฝ้าหน้าประตูรายงานเข้าไป แต่ค่อยๆย่องเข้าไปในห้องซ่อนอยู่หลังประตูลั่นในแล้วยื่นศีรษะออกมาแอบมองลอดเข้าไปด้านใน ข้างกายสุหยินมีก้อนเนื้อกลมๆที่ถูกห่อผ้าไว้แน่น เผยให้เห็นเพียงใบหน้าของเขา จากมุมของข้า เห็นแค่จมูกกับตาที่ยับยู่เป็นก้อนกลม ข้ารู้สึกว่แม่ทัพใหญ่และสุหยินคิดผิด เห็นชัด ๆว่าเจ้าก๊อนนี้เป็นชาลาเปา อย่างมากก็เป็นเกี้ยวห่อ ไหนเลยจะแยกออกว่าเหมือนผู้ใด ไม่เหมือนผู้ใด

คล้ายกับรับรู้ถึงการมาของข้า แม่ทัพใหญ่หันมามองข้าแล้วยิ้มจนตาหยิกแก้มชาลาเปาน้อยแล้วกล่าวว่า “เจ้าลูกชาย วาสนารักไม่เบาเลย ยังไม่ทันลืมตา ภารยาของเจ้าก็มารออยู่หลังประตูแล้ว ยังไม่ลืมตาขึ้นมายุอีก”

พอได้ยินคำพูดนี้ ข้าก็มีอาจซ่อนตัวอยู่อีก จึงสาวเท้าก้าวอาดๆเข้าไป พลงเอ่ยปากทักทายว่า “ท่านแม่ทัพใหญ่ ท่านสุหยินเจ้าคะ”

แม่ทัพใหญ่ผงกศีรษะรับ “ยายหนูรีบเข้ามาหาถึงนี้ เช่นนั้นบิดาเจ้ากับคนอื่น ๆ ก็คงรอกันนานแล้วกระมัง สุหยิน เจ้าพักผ่อนก่อนเถิด ข้าจะออกไปทักทายแขก”

สุหยินพยักหน้าอย่างอ่อนแรง แม่ทัพใหญ่เดินผ่านข้างกายข้าพร้อมกับถือโอกาสลอบศีรษะ “ยายหนู ไปสิ ไปดูลูกชายข้า สามีของเจ้า” พูดจบก็สาวเท้าออกไป

ข้าถือวิสาสะวิ่งไปที่เตียง ทั้งตัวลงข้างเตียงแล้วพิศดูสารรูปของซุคงในชาตินี้ เขาดูย่นไปทั้งตัว น่าเกลียดมาก ข้าเงยหน้ามองสุหยินแม่ทัพใหญ่ ไม่กล้าลงมืออัดเขาอย่างเปิดเผย ได้แต่กะพริบตาปริบๆ กล่าวด้วยเสียงอ่อนหวานว่า

“ฮูหยิน ข้าแตะเขาได้หรือไม่”

“ได้สิ”

ข้าเอานิ้วชี้เชยที่โบน้าเขา สัมผัสอ่อนนุ่มมากจนน่าประหลาดใจ เหตุใดเจ้ามารร้ายชุดแดงที่พาดกันข้าคนนั้นถึงได้มีวิญญูณดวงเดียวกันกับเจ้าตัวน้อยนี้ได้ ข้าเบิกตากลมโตอย่างแปลกใจ ที่แท้คือการเกิดใหม่ ทั้งเรื่องราวในกาลก่อนแล้ว เริ่มต้นใหม่ สะอาดเอี่ยมเสียจนชวนให้รู้สึกกรังเกรง

เจ้าตัวเล็กกำหมัดน้อยๆ แน่น ข้าลองเอานิ้วเชยดู ที่ไหนได้ เขากลับคลายหมัดออก แล้วมือน้อยๆ อ่อนนุ่มก็คว้านิ้วมือของข้าเอาไว้แน่น จากนั้นลากเอานิ้วข้าเข้าไปในปากของเขา

ข้านิ่งอึ้ง รู้สึกเหมือนหัวใจถูกสัมผัสด้วยมือนุ่มๆ ของเขา ลูบไล้ไปมาจนรู้สึกอบอุ่นที่ใจ เจ้าตัวเล็กนี่ช่างมหัศจรรย์นัก

“อวีนเสียง เขาชอบเจ้าแน่ะ” ฮูหยินแม่ทัพใหญ่ลูบไล้โบน้าเขาอย่างอ่อนโยน พลังกล่าวกับข้าด้วยน้ำเสียงนุ่มนวลว่า “เจ้าชอบเขาหรือไม่”

หัวใจของข้าสั่นไหวเล็กน้อย รู้สึกเหมือนกับว่าถ้าพูดว่า “ข้าชอบแก้มเขา” ในเวลาเช่นนี้ ข้าคงถูกฟ้าผ่า ดังนั้นจึงพยักหน้าอย่างรู้สึกผิดอยู่บ้าง “อืม!” จากนั้นข้าก็รู้สึกถึงความนุ่มที่ปลายนิ้ว ที่แท้เขาเอานิ้วของข้าใส่ปากแล้วดูดมันเบาๆ หัวใจข้าคันยุบยิบอย่างบอกไม่ถูก ข้านอนพุบอยู่ข้างเตียง เหม่อมองเขาแล้วพูดวาทะเคลิบเคลิ้มเสียเต็มประดาว่า “ชอบมากจริงๆ...”

สัมผัสอ่อนนุ่มนี้ทำให้คนลุ่มหลงได้มากกว่าสายลมอบอุ่นที่ได้จากพัดใบกลมของสาวทอผ้าเสียอีก

“เช่นนั้นก็ดีสิ นับแต่ขึ้นไป พวกเจ้าก็สามารถอยู่ด้วยกันจนแก่เฒ่า เป็นสามีภรรยาที่รักใคร่ให้เกียรติซึ่งกันและกัน” ฮูหยินแม่ทัพใหญ่ยังกล่าวซ้ำๆ ต่อว่า “ถึงแม้ว่าเจ้าจะแก่กว่าเขาหลายปี แต่ก็ไม่ต้องกังวลไป ยามนี้เจ้าปกป้องเขากาลหน้าเขาจะสามารถปกป้องเจ้าได้...”

เสียงนุ่มนวลลอยผ่านหูของข้า วันนั้นที่ท่าโนลกบาลหลี่เทียนอ่องเดินออกมาจากตำหนักหลังเขียว เสียงหัวเราะดังสนั่นหวั่นไหวของเขายังสะท้อนอยู่ข้างหูของข้า ข้าอดขุ่นลุกไม่ได้ พร้อมกับสายหัวไปมาอย่างแรง ชีวิตในหน้าที่ภรรยา

ตัวน้อยวิ่งไล่ตามสามีอย่างยากลำบากกำลังคืบคลานเข้ามาใกล้ข้าขึ้นทุกทีแล้ว
คิดไม่ถึงว่าข้าจะถูกบุปผาณภายนอกของศัตรูหลอกเสียจนเคลิบเคลิ้ม!

พ่ายแพ้อย่างหมดรูป ขยายหน้ายิ่งนัก...

วันนั้นข้าไม่รู้ว่าจะกลับบ้านได้อย่างไร รู้เพียงว่าท่านพ่ออุปฐิตระข้าหลังอาหาร
เย็นแล้วพูดว่า “อวินเสียง นับแต่นี้เจ้าต้องดีต่อให้คงให้มาก ๆ” ทำทางเช่นนั้น
ราวกับส่งข้าไปแต่งงานก็ไม่ปาน

ข้าถามเขาอย่างมึนงง “อะไรคือให้คง?”

“บุตรชายของท่านลุงลู่อย่างไรเล่า วันนี้เจ้าได้เจอแล้วไม่ใช่หรือ เจ้าชอบเขา
หรือไม่?”

ข้าเปลือยปากหน้า “ชอบ ท่านลุงลู่ตั้งชื่อได้ดี มองการณ์ไกล ไม่เสียที่
ที่เป็นแม่ทัพอันดับหนึ่งของราชสำนักเรา”

ก็ไม่ใช่หรือไร ลู่ให้คง? แต่ชื่อก็ให้ความรู้สึกเช่นจอมเผด็จการแล้ว

แล้ววงล้อแห่งโชคชะตาก็เริ่มหมุน คืนนั้นข้าฝันว่าท่านโลกบาลหลิ่เขียนอ่องอยู่
หน้าโต๊ะเขียนหนังสือ สะบัดพู่กันด้วยท่าทางตื่นเต้นแล้วฉีกยิ้มเจ้าเล่ห์ ข้ารู้สึก
เหมือนเป็นเนื้อที่เสียบอยุ่บนราวไม้ไผ่ จากนั้นก็ถูกพู่กันจุ่มสีอิฐทาถูไปมาบนตัวข้า
ปิดไปปิดมา...

ข้าดึงผ้าห่มมาคลุมหัวไว้แน่น พยายามสลัดภาพน่าเกลียดนั้นออกไป
จนกระทั่งข้าหายใจไม่ออก ถึงได้เลิกผ้าห่มออกแล้วหดยศกายลุกขึ้นนั่ง

ไม่ได้! ถ้าข้ายอมแพ้ต่อโชคชะตา แผนการที่วางไว้ย่อมเสียเปล่า เชอะ!
ความทรงจำกิน ๆ นอน ๆ ในชาติก่อนของข้าที่แดนสวรรค์ไร้ประโยชน์สิ้นดี ข้าต้อง
ลุกขึ้นสู้เสียแล้ว

ข้ากัดนิ้วมือพลางขบคิดจนหน้านิ้วคิ้วขมวดว่ามีวิธีการใดจะสลัดหลุดจาก
เจ้าเด็กน้อยซุกซนนั้นได้อย่างถาวรบ้าง...

จู่ ๆ ความคิดหนึ่งก็แวบขึ้นมาในสมอง สิ่งที่ท่านโลกบาลหลิ่เขียนไว้คือ

“ชื่อเรียกกองทัพของจีน ในที่นี้ลู่คือทัพบก ให้คือทัพเรือ คงคือทัพอากาศ

มีบุพเพสันนิวาสร่วมกันเจ็ดชาติ หากว่ามีชาติใดชาติหนึ่ง ข้ากับชูคงมีคนใดคนหนึ่งตายจากไปก่อน แล้วรีบไปเกิดใหม่ เมื่อรอให้อีกคนสิ้นอายุขัย ก็จะไปเกิดใหม่คนละเวลากับคนที่ตายไปก่อนแล้ว หากเป็นเช่นนั้น ก็จะไม่มีชะตากรรมร่วมกันให้ต้องหลบเลี่ยง เพราะได้พลัดพรากจากกันทุกชาติ!

พอคิดได้เช่นนั้น ข้าก็ตื่นตื่นเสียจนวิ่งไปจูบเงาตัวเองในคันท้องเสียหลายที

คุณหนูแห่งจวนเสนาบดีสามารถอยู่อย่างสุขสบายโดยไม่ต้องทำอะไร ข้าเองก็ไม่ได้อยากจะฆ่าตัวตายและจบชีวิตที่แสนจะสุขสบายนี้ เช่นนั้น...

ข้ามองไปหน้าน้อยๆ อันชั่วร้ายของตัวเองในคันท้องแล้วหัวเราะเสียงแหลมเสียงดประสาธ “ลูให้คงที่รัก เพื่อความสุขของพวกเราในอีกหกชาติ เจ้าจงไปตายซะดีหรือไม่”

หลังจากใช้เวลาหลายวันวางแผนอย่างรอบคอบแล้ว ข้าก็วิ่งไปจวนแม่ทัพใหญ่อย่างตืออกดีใจ ยามนี้ในห้องไม่มีผู้ใด เป็นโอกาสดีที่จะลงมือ

ลูให้คงนอนนิ่งอยู่ในเปล เทียบกับเมื่อหลายวันก่อนเขาดูดีขึ้นมาก ผิวขาวเนียนนุ่ม ขนตาวาวเป็นแพหนา ข้าอดไม่ได้จึงเข้าไปเกาะอยู่ข้างเปลแล้วยื่นนิ้วเข้าไปแหย่ปากที่ยื่นออกมาของเขา หวากลับกลายเป็นเหย่จนเขาตื่นขึ้นมา

เขากะพริบตากลมโตสติสมองข้า นัยน์ตาเขาช่างใสแจ้วงดงามจนใจข้าสั่นสะท้าน ก็เลยต้องหยอกเขาเล่นเล็กน้อย

“อ้า” เขาร้องออกมาพร้อมกับเอามือที่เต็มไปด้วยน้ำลายมาคว่ำผมเปียเส้นเล็กของข้า “โอ้ย!” เขาตึงอย่างแรงจนข้าเจ็บหนังศีรษะ ความเจ็บนี้ทำให้นึกถึงเจ้าเด็กหนุ่มร้ายกาจในชุดแดงนั้น

ข้าพยายามสะกดใจหักห้ามความรู้สึกบริสุทธิ์ที่มีต่อเจ้าตัวเล็ก เอื้อมมือไปจับรอบคอของเด็กน้อย สัมผัสได้ถึงความนุ่มนวลและเปราะบางจนทำให้ข้ารู้สึกวาทะไม่จำเป็นต้องใช้แรง เพียงสัมผัสไม่กี่ครั้งก็จะแตกสลายไปเอง

นี่ไม่ใช่เจ้าเด็กหนุ่มผิวดำหนังหนานั่น...เมื่อมองแวตาบริสุทธิ์ไร้เดียงสาของเขา ข้าก็ใจอ่อนลงอีกครั้ง โทนเสียงเขาจะรู้เจตนาของข้าที่จับคอของเขา มือน้อยปล่อยหางเปียแล้วหันมาคว่ำมือของข้าแทน และเป็นเช่นครั้งก่อน เขาเอานิ้วข้า

เข้าปากแล้วดูเหมือนกับเป็นสิ่งที่ทำให้เขาสุขใจที่สุด

เขาตะขอย่างตื่นเต้น

ข้าก็อยากจะตะเซ่นกัน เจ้าเด็กบ้า อย่ามาทำตัวน่ารักอย่างนั้นะ! แล้วจะให้พี่สาวอย่างข้าลงมือได้อย่างไร!

ขณะที่ในใจข้ากำลังขัดแย้งกันนั้นเอง ทันใดประตูก็เปิดออก แม่มนและเหล่าสาวใช้ของจวนแม่ทัพใหญ่กลุ่มหนึ่งเดินเข้ามาด้านใน “อ้าว บุตรสาวของท่านเสนาบดีเหตุใดถึงมาอยู่ที่นี่ได้”

“ข้า...” ข้ากระแอมแกำแก้ม ก่อนจะสงบใจกล่าวว่า “ข้ามาดูสามีตัวน้อยของข้า”

ทุกคนหัวเราะขึ้นในทันใด แม่มนโผล่ขึ้นว่า “พวกเรากำลังจะพาคุณชายน้อยไปอาบน้ำ คุณหนูคงจะอยู่ด้วยหรือไม่เจ้าคะ”

“ไม่ละ ข้าจะ...” พอข้าชักมือกลับมา ลู่ให้คงก็ส่งเสียงอืออวยวายขึ้นมา ข้าซึ่งตาใส่เขา เพียงครู่เดียวเขาก็เริ่มร้องไห้เสียงดัง น้ำตาไหลพราก น่าเวทนาเสียจนข้าทนดูต่อไปไม่ได้

ข้าตกใจไม่น้อย บนสวรรค์ไม่เคยมีสิ่งมีชีวิตใดร้องไห้ต่อหน้าข้าได้น่าเวทนาเช่นนี้มาก่อน จิตใต้สำนึกบอกวาทให้เอนิ้วใส่กลับเข้าปากของเขา พอนิ้วเข้าปากเขาก็เสียวอย่างรวดเร็ว ข้ายังทำปากจิบจิบด้วยใบหน้าเยิ้มสุข

ข้ามองเขาหนึ่ง แม่มนเอ่ยยิ้มๆ “ดีเลย คุณชายน้อยไม่ยอมแยกจากคุณหนูอยู่แล้ว”

ข้าค้อนตากลับ มองคุณนุษย์หน้าโง่พวกนี้เสียวๆ

ต่อจากนั้นข้าก็ถูกบังคับให้ดูลู่ให้คงเปลือยกายอาบน้ำ ข้าไม่รู้รู้สึกว่างดงามเย้ายวนแต่อย่างใด เพียงรู้สึกเหมือนท่านป้ากำลังล้างหนังหมู นวดไปถูมากับก้อนขาวๆ นุ่มๆอย่างมีความสุขก็เท่านั้น

ไม่ว่าอย่างไร ข้าก็เสียโอกาสอันดีที่จะกำจัดลู่ให้คงไปแล้วครั้งหนึ่ง เพราะข้าใจอ่อน

จากนั้นมา ข้าก็ไปที่จวนแม่ทัพเป็นประจำ ข้าเห็นลู่ให้คงทุกวัน แต่แม่มนและบรรดาสาวใช้ในจวนมักคอยเฝ้าอยู่ข้างกายลู่ให้คง ไม่มีช่องโหว่ให้ข้าลงมือ ข้า

คิดว่ารอให้เขาโตกว่านี้อีกสักหน่อย แล้วค่อยฉวยโอกาสกำจัดเขายามที่ออกไปเล่นด้วยกัน

คิดไม่ถึงว่าการรอครั้งนี้เนิ่นนานถึงห้าปี รอจนทุกครั้งที่ข้าเห็นลู่ว่างเป็นต้องมองเขาตาเป็นประกายออกเขียว แม่ทัพใหญ่กับสุหรินล้อข้าบ่อยครั้งว่า “เด็กน้อยเจ้าถูกยาเสน่ห์ของไผ่คงเข้าแล้วใช่หรือไม่ ไม่มีอะไรทำก็มาหาไผ่คงอยู่เสมอ ไม่ต้องร้อนใจไป พวกเจ้ายังมีเวลาอยู่ด้วยกันชั่วชีวิต”

ชั่วชีวิตนั้นยาวเกินไป ข้าขอแค่เพียงพยายามทุกวัน...หากกำจัดเขาได้ ข้าก็จะสบายใจ

ยามข้าอายุสิบขวบนั้นแค้นแค้นชุกชอนอย่างร้ายกาจ ท่านพ่อคงสิ้นหวังกับข้า จึงปล่อยตามใจ ไม่สนใจว่าข้าจะทำอะไรอีกต่อไป ข้าเลยใช้ข้อดีนี้ให้เป็นประโยชน์ในเมืองหลวงข้าจึงได้รับฉายาว่า *ยายเด็กปีศาจ*

วันนั้นเป็นวันเกิดครบรอบห้าขวบของลู่ว่าง ในที่สุดข้าก็หาวิธีหลอกล่อแม่หมกับพวกบ่าวรับใช้แล้วลอบพาลู่ว่างออกจากจวนแม่ทัพได้สำเร็จ

ข้าคิดได้ว่าคงไม่มีโอกาสลงมือภายในจวนแม่ทัพเป็นแน่ แต่ถ้าออกไปข้างนอกน่าจะมีโอกาสมากกว่า อย่างเช่นลั่นตกลงไปในแม่น้ำ กิ่งไม้หักลงมา ท่านองนั้น สามารถสร้างเหตุการณ์ไม่คาดคิดได้ทุกที่

ข้ารู้มืออย่างหมายมั่น ขณะที่ลู่ว่างตามติดอยู่ข้างกายข้า พุดเสียงอ่อนว่า “อวีนเสียง พวกเรากลับกันเถิด ท่านพ่อบอกว่าข้างนอกคนมาก ไม่ปลอดภัย”

เจ้าเด็กนี้ถูกเลี้ยงดูให้อยู่ในระเบียบมาแต่เล็กแต่น้อย ยามออกจากบ้านก็มักจะมีคนติดตามกลุ่มใหญ่ ไม่เคยปล่อยตัวออกไปข้างนอกเพียงลำพัง พอเห็นผู้คนเดินผ่านไปมาอยู่ในตลาด เขาก็เกร็งจนทำอะไรไม่ถูก

ข้ากำลังมองหาว่ามีสถานที่ใดบ้างจะทำให้เกิด ‘อุบัติเหตุ’ ได้อย่างไร้พิรุณ ลู่ว่างดึงแขนเสื้อของข้าอย่างกระวนกระวาย “อวีนเสียง กลับเถิด”

“หุบปาก”

เขาหุบปากอย่างซื่อฟังแล้วมองไปรอบๆ ด้วยอาการกระสับกระส่าย

“อวีนเสียง” เขาเรียกข้าด้วยน้ำเสียงชวนสงสาร แล้วยื่นมือมาหา “จงมีอ”

ข้าจู่มือเขาโดยไม่คิดอะไร จู่ๆ ความคิดบางอย่างก็สว่างวาบขึ้นในสมอง จึงกล่าวว่า “เจ้าหนู อยากไปวัดถานเจ้อหรือไม่” วัดอยู่ใกล้เขตซานเมือง คนสัญจรผ่านไปมาน้อย ทางขึ้นเขาก็ทั้งเล็กและแคบ ถ้าหากเด็กปีนขึ้นไปก็จะลื่นตกลงมาได้ง่าย

เขาคิดอยู่ครู่หนึ่งแล้วกล่าวว่า “ไกลเกินไป ไม่ปลอดภัย”

“ไม่เห็นเป็นไร พวกเราไปไม่นานประเดี๋ยวก็กลับมาแล้ว”

เขายังคงส่ายหน้าตั้งต้น เขาคิดอยู่ครู่หนึ่งแล้วถอนหายใจ “เฮ้อ...วันนี้เป็นวันเกิดเจ้า ข้าอยากไปขอยันต์ป้องกันตัวให้ ได้ยินว่าผ้ายันต์ที่วัดถานเจ้อศักดิ์สิทธิ์ยิ่งนัก” ข้าปล่อยมือเขา ทำหน้าผิดหวัง “เจ้าไม่อยากไปก็ไม่ใช่เป็นไร”

“อวีนเสียง...” เขาออกอาการว่าวุ่นใจ รีบคว้ามือข้าเอาไว้ ลังเลอยู่ครู่หนึ่งแล้วกล่าวว่า “พวกเราไปกัน”

สีหน้าผิดหวังของข้าหายวับไปในทันใด ข้าลากเขาไปพลางกล่าวว่า “เอาละไปกันเถิด”

ซูกงเอ๋ยซูกง เจ้าอย่าโทษว่าข้าไร้หัวใจเลย วิธีนี้นับว่าดีต่อทั้งตัวข้าและกับเจ้ามากที่สุดแล้ว อย่าได้ถามว่าเหตุใดข้าไม่ตายเสียเอง ก็เพราะว่าการฆ่าตัวตายเป็นสิ่งที่ยากเกินไป ช่วยไม่ได้ที่ข้าเป็นคนใจอ่อน...

ทางไปวัดถานเจ้อต้องผ่านย่านการค้าของเมืองหลวง ลู่ไต่คงไม่เคยมาที่นี่ เห็นอะไรก็ดูน่าสนใจ

“อวีนเสียง! นั่นอะไร”

ข้ามองตามที่เขาชี้ พลันเบะปาก “ถั่งหูลู่” ทั้งแข็งทั้งหวาน ไม่อร่อยแม้แต่หน่อย”

ลู่ไต่คงดวงตาเป็นประกาย “ของกินหรือ...”

ข้าคิดว่าเป็นอาหารมื้อสุดท้ายของลู่ไต่คง ตามเหตุผลข้าไม่ควรจะชี้เหนี่ยวกับเงินซื้อถั่งหูลู่แค่นี้เดียว ครั้นแล้วจึงล้วงถุงเงินที่ตัวเองเก็บออมไว้ส่วนตัว

^๑ผลไม้สดหลากหลายชนิดเคลือบด้วยน้ำตาล เช่น พุทรา สตรอว์เบอร์รี แอปเปิ้ล เป็นต้น

ออกมาอย่างใจกว้าง แล้วก็เลือกหยิบเงินเหรียญอีเปะหนึ่งออกมาท่ามกลางกองเศษเหรียญอื่นๆ ก่อนจะเดินด้วยความกระหึ่มใจไปหาคนขายถังหูลู่

คิดถึงยามที่อยู่บนสวรรค์ การมีเงินมากมายปานนี้ไม่มีทางเป็นไปได้เลยสำหรับข้า บัดนี้ข้าร่ำรวยจนสามารถซื้อถังหูลู่เมื่อใดก็ได้ตามที่ข้าต้องการ ชีวิตมนุษย์นี้ช่างเหลือเชื่อจริง ๆ... ขณะกำลังคิด จู่ๆ ก็มีคนเดินชนอย่างแรงจนข้าเสียหลัก หกล้มลงกับพื้น ลู่ใต้คงที่อยู่ด้านข้างตกใจ รีบเข้ามาประคองข้า เขาเหลลนร่องเรียกอยู่หน้าวายุ “อวินเสียง! เจ็บหรือไม่ เจ็บหรือไม่”

ข้าสั่นศีรษะ พอได้สติกลับคืนมาก็พบว่าถุงเงินในมืออันตรธานไปอย่างไร้ร่องรอย!

ข้านึกถึงตัวเองที่ไม่ได้ร่ำรวยและมีชีวิตที่ยากลำบากยามอยู่บนสวรรค์ พริบตานั่นเสียง “พรีบ” เหมือนมีไฟลุกก็ดังขึ้นในหัว นั่นเป็นเงินที่ข้าเก็บออกมาอย่างยากลำบาก! คิดจะแย่งไปง่าย ๆ เช่นนั้นรี นี่มันน่ารังเกียจยิ่งกว่ายามที่ชูกองทำลายพัดใบกลมของข้าจนไม่เหลือชิ้นดีเสียอีก!

“เจ้าบ้าเอ๊ย!” ข้าถลกแขนเสื้อแล้วลุกขึ้นยืนร้องตะโกนเสียงดัง “ขโมยเงินขอให้ท้องผูกไปชั่วชีวิต! เจ้าหัวขโมย หยุตเดี๋ยวนี้ละ!” จากนั้นก็ออกวิ่งไล่ตามหัวขโมยไป ข้าไม่ได้สนใจลู่ใต้คงว่าจะวิ่งตามมาทันหรือไม่

เจ้าหัวขโมยที่วิ่งอยู่ด้านหน้าคิดไม่ถึงว่าข้าที่เป็นเด็กหญิงอายุเพียงสิบขวบ จะกล้าวิ่งไล่ตามเขา จึงเกิดกินปูนร้อนท้องเร่งฝีเท้าเต็มเหยียด มีผู้คนมากมายในตลาด หัวขโมยวิ่งชนผู้ที่อยู่ด้านหน้าจนล้มคว่ำคะมำหงาย หมูหมาไก่ กระเจิดกระเจิง แต่ข้าได้เปรียบที่ร่างเล็ก มุดซ้ายมุดขวาเพียงครู่เดียวก็ตามเขาทัน

ยามนี้หลังจากที่ข้าข้ามผ่านวัฏสงสารทั้งหกมาเกิดใหม่ ไร้อหิฤทธิ์เขียนแต่เพลงหมัดมวยกระบวนท่าต่อสู้ยังพอจำได้อยู่บ้าง หากต้องการผู้ที่มีวรยุทธ์สูงคงไม่ไหว แต่จัดการกับเจ้าโจรกระจอกย่อมถือว่าเพียงพอแล้ว อีกฝ่ายเป็นชายวัยกลางคนรูปร่างใหญ่กว่าข้าไม่น้อย ข้าคิดจะเผด็จศึกให้ไวที่สุด ด้วยเกรงว่ามิอาจสู้กันซึ่งหน้าได้ ดังนั้นขณะที่วิ่งไล่ตามเขา ข้าจึงฉวยเอาไม้หวดแบ่งจากแผงขายของริมทางติดมือมาด้วย พออยู่ห่างจากเจ้าหัวขโมยประมาณสองก้าว ข้าก็พาดไม้หวดแบ่ง ได้ยินเสียงดัง “ต๊บบ” โดนตรงจุดสำคัญกลางเป้ากางเกงของ

เจ้าหั่วขโมย เขาครองหิงเสียงหลง หลังจากนั้นก็ลงไปกองกับพื้นพร้อมกับ
กุมเป้ากางเกง ขดตัวอคล้ายกับหนอน

ข้ายังไม่ร่วมมือ กระโดดขึ้นไปกระทบบนร่างเขาเต็มแรง เจ้าหั่วขโมยน้ำลาย
พุ่มปาก หมดสติไปตรงนั้น

ข้าโยนไม้หวดแบ่งทิ้ง แล้วเข้าไปค้นถุงเงินในกระเป๋าเสื้อของหั่วขโมย “อี
กล้ามาแย่งเงินของข้า เตรียมตัวตายมาแล้วใช่หรือไม่”

พอนับเหรียญในถุงเงินอย่างละเอียดพบว่าไม่ขาดไปแม้แต่เหรียญเดียว
ข้าก็หัวเราะอย่างพอใจก่อนพูดว่า “รู้ให้คง พวกเราไปซื้อถังหูกันเถิด”

บริเวณโดยรอบเงียบกริบ

ข้ากะพริบตา เมื่อมองไปรอบๆ ก็พบว่ารอบข้างมีแต่ใบหน้าตื่นตะลึงของ
คนแปลกหน้า

“เอ๋?” ข้าตะลึงค้าง รู้ให้คง...อยู่ที่ใด

๒

เปิดฉากภรรยาตัวน้อยไล่ตามสามี

ความจริงแล้ว หากเทียบกับการพลัดกับลูไ้คง เป้าหมายเดิมของข้า
ยังน่ากลัวกว่าเสียอีก ทว่าหลังจากลูไ้คงหายไป ใจข้ากลับเกิดความหวาดกลัว
ถึงขีดสุด

ความรู้สึกหวาดกลัวทำให้ข้าเริ่มจินตนาการในแง่ร้ายไปต่างๆ นานา หากว่า
ลูไ้คงตายไปแล้วกันไปเถิด แต่หากว่าเขาถูกพวกนอกกฎหมายลักพาตัวไปขาย
ให้ใช้แรงงานเป็นทาส หรือแม้กระทั่ง...ถูกขายเข้าช่อง...ภาพที่ผุดขึ้นมาทำให้สมอง
ของข้าจะระเบิดเสียให้ได้

หากเป็นเช่นนั้นจริง ข้าคิดว่าต่อให้ข้าคงจะต้องลงนรก และถึงวิญญาน
จะต้องแตกดับก็คงยอมตายเพื่อทำให้ข้าหายสาบสูญไปจากสามโลกด้วยกรรมัง
เกิดเป็นคนที่ไม่สมควรจะทำเกินกว่าเหตุ

ข้าตะโกนเรียกหาลูไ้คงไปตลอดทาง ไม่เคยคิดอยากจะให้เขาปลอดภัย
กลับมาอยู่ตรงหน้าเช่นนั้นมาก่อน แต่จนแล้วจนรอด ออกตามหาทั้งวันก็ยังไร้ผล

ท้องฟ้าใกล้จะมืดแล้ว ประตูเมืองเหนือได้ออกตกทั้งสี่ทิศของเมืองหลวง
กำลังจะปิด หากว่ามีคนลักพาตัวลูไ้คงไปจริง เกรงว่ายามนี้คงออกจากเมืองหลวง
ไปแล้ว อาศัยกำลังของข้าเพียงลำพังคงหาไม่เจอเป็นแน่ ข้าคิดว่าจะดีจะชั่วอย่างไร
ลูไ้คงก็เป็นบุตรชายของแม่ทัพใหญ่ เพื่อค้นหาบุตรชาย เขาน่าจะใช้อภิสิทธิ์
ได้ พอลคิดดังนั้น ข้าก็รีบวิ่งกลับบ้านทันที

โคมไฟสีแดงสองดวงใหญ่ที่หน้าประตูจวนแม่ทัพใหญ่สว่างไสวราวกลางวัน

ด้านหลังคล้ายกำลังพูดเกลี้ยกล่อมท่านพ่อ ครั้นได้ยินคำพูดประโยคนี้ของข้า ก็หยุดชะงักไป จ้องมองท่านพ่อแล้วกล่าวว่า “สิบขวบก็ไม่เด็กแล้ว อีกไม่กี่ปี จะถึงวัยปักปัน^๑ พี่ซึ่งจะสั่งสอนนางยอมนับว่าเป็นเรื่องสมควรแล้ว ข้าขอตัวก่อน”

ทันใดนั้นข้าฉุกคิดได้ว่า เมื่อครู่อาจจะพูดอะไรผิดไป ขณะกำลังจะกล่าว แก้วตัว ท่านพ่อก็กระซกแซนข้าจนเซถลา เขาตะคอกเสียงเข้มว่า “มานี่!”

พอนึกถึงแล้ที่อยู่ในศาลบรรพชนแล้ว บั้นท้ายของข้าก็เริ่มรู้สึกปวดแปลบ ขึ้นทันใด ไม่มีอิทธิฤทธิ์เขียนคุ้มครองกาย การถูกตีถือว่าเป็นเรื่องที่ย่ำแย่มาก ข้า เบะปาก น้ำตาเริ่มรินจนเอ่อคลอเบ้า “ท่านพ่อ ลูกผิดไปแล้ว”

ท่านพ่อไม่หวั่นไหวแม้สักนิด “เป็นเพราะข้าให้ท้ายเจ้า จึงได้เป็นอย่างเช่น ทุกวันนี้ วันนี้ถึงเจ้าจะถูกตีจนร้องให้น้ำตาเป็นสายเลือดก็ต้องทนรับ!”

“ท่านพ่อ!” ข้าร้องให้พุ่มพายน้ำหูน้ำตาไหล น้าเวทนาไม่ต่างจากลู่วิ่ง ในยามที่ยังเป็นเด็กทารก ข้าถูกเข่าลงกอดขาท่านพ่อ ส่งเสียงร่ำไห้สะอึกสะอื้น “ลูกสำนึกผิดแล้ว! ข้าจะไม่แอบพาลู่วิ่งออกไปข้างนอกตามลำพังอีกแล้ว! จากนั้นไปข้าจะเชื่อฟังคำพูดของท่านพ่อ! จะนั่งอ่านหนังสือ เย็บปักถักร้อยอยู่ที่บ้าน ทุกวัน!”

“เฮอะ” ท่านพ่อแค้นเสียงเย็นชา “เจ้าเพิ่งใช้ลูกไม้เมื่อเดือนที่แล้ว” เขาทำหน้าเคร่ง กล่าวเสียงเข้มว่า “อย่ามัวแต่ร้องไห้อยู่ริมถนนเลย คนอื่น เห็นแล้วจะหัวเราะเยาะจนเสนาบติของพวกเราได้” เขาเอ่ยด้วยน้ำเสียงเช่นนี้ แสดงว่าโกรธขึ้นมากจริงๆ แล้ว

ข้ารู้ว่าวันนี้ไม่ว่าอย่างไรก็คงถูกตี จึงเช็ดน้ำตา กำลังจะลุกขึ้น จู่ๆ ก็ได้ยิน เสียงประตุน้ำของจวนแม่ทัพเปิดออก เจ้าตัวเล็กไม่ได้ใส่แม้แต่เสื้อคลุม สองตาแดงก่ำยืนอยู่หน้าประตูจวนแม่ทัพ ศีรษะมีผ้าพันแผลพันอยู่โดยรอบ คิดดูแล้ว คงเป็นบาดแผลที่เพิ่งได้วันนี้

ลู่วิ่งเห็นข้าหน้าเศร้า นั่งกอดขาท่านพ่ออยู่ที่พื้นก็ตกใจมาก เพราะปกติ

^๑ ชาวจีนในสมัยโบราณถือว่าอายุ ๑๕ ปี เป็นช่วงเวลาของเด็กหญิงก้าวเข้าสู่สาว ต้องผ่านพิธีปักปัน หญิงสาวจะเริ่มเกล้าผมมวยปักปันประดับเรือนผม และสามารถออกรับได้แล้ว เรียกว่าวัยปักปัน

แล้วข้ามกำแพงกำแพงใหญ่โตต่อหน้าเจ้าเด็กน้อยอยู่เป็นประจำ

ข้ารีบปล่อยมือที่กอดขาท่านพ่อออก แต่ยั้งนั่งคุกเข่าอยู่กับพื้น ในใจสงสัยว่าเขามาทำอะไร จากนั้นก็เห็นลู่วิ่งเบาะปาก น้ำตาไหลพรากตามข้า ข้าไม่เข้าใจแม่และสาวใช้ที่ติดตามอยู่ด้านหลังรีบเข้ามาปลอบ แต่ลู่วิ่งกลับตื้อตึง เขาผลักทุกคนออกไป ปาดน้ำตาแล้วโผล่เข้ามาหาข้า

“อวินเสีย...ฮือๆ...” เขาเช็ดน้ำตาด้วยมือข้างหนึ่ง ส่วนอีกมือคว้าผมของข้าเอาไว้ “เจ้าทั้งข้า เจ้าไม่ต้องการข้าแล้ว ไม่ว่าข้าจะไล่ตามอย่างไรก็ตามไม่ทันเลย!”

มุมปากข้ากระตุก รีบหาข้ออ้างมากลบบเกลื่อน “ไม่เพราะข้าต้องการซื้อถังหูลู่ให้เจ้าหรือ...”

ลู่วิ่งหยุดร้องไห้ชั่วขณะ ดวงตาสุกใสจ้องข้าสักครู่ แล้วน้ำตาเม็ดโตก็ร่วงเผลาะออกมาอีกครั้ง “ฮือๆ ทั้งหมดเป็นความผิดของข้า เพราะข้าอยากกินถังหูลู่ ยามนี้อวินเสียยังต้องถูกตีอีก...เป็นเพราะลู่วิ่งไม่ดีเอง ทำให้อวินเสียถูกรังแก ลู่วิ่งไม่ดี ปกป้องอวินเสียไม่ได้ ลู่วิ่งโง่ สร้างปัญหาให้อวินเสีย”

เขาเข้ามาหาและกอดคอข้า น้ำมูกน้ำตาเปื้อนคอข้าเหนียวเหนอะ เขาร้องไห้ราวกับว่าเป็นคนถูกตีเสียเอง

ข้าอึ้งไปเล็กน้อย แต่ก็ปล่อยให้น้ำตาของเขาเปียกชุ่มอยู่บนไหล่ บางส่วนซึมเข้าไปในคอเสื้อ ไหลลงไปตามผิว รู้สึกเย็นและอุ่นร้อนอยู่บ้าง ข้าไม่เข้าใจตนเองในยามนี้นัก ทั้งที่รู้ว่าเขาทำให้เสียของข้าสกปรก แต่กลับไม่โกรธแค้นแต่อย่างใด

“อย่าร้องไห้อีกเลยนะ” ข้าลูบหัวเขา คิดขึ้นมาได้ว่าที่แท้การข้ามสะพานไฉ่เหอ ดื่มน้ำแกงเผ็ดผอ มีความหมายเช่นนี้เอง ไม่ว่าชาติก่อนเขาจะเป็นเทพหรือมนุษย์ ไม่ว่าคนสองคนจะมีความรักหรือความชังระหว่างกัน หลังจากเกิดใหม่ทุกอย่างคือการเริ่มต้นใหม่ ข้าไม่รู้จักเจ้า เจ้าไม่รู้จักข้า สำหรับมนุษย์แล้ว วาสนาร่วมกันมีเพียงชาติเดียว...

ลู่วิ่งกอดข้าร้องไห้อยู่ครู่หนึ่ง ท่านพ่อซึ่งก็หมดความอดทน “ช่างเถิด ช่างเถิด! ข้าไม่ตีแล้ว แต่คืนนี้ เจ้าต้องไปคุกเข่าสำนึกผิดที่ศาลบรรพชน”

คืนนั้นลู่วิ่งนั่งหลับเป็นเพื่อนข้าอยู่ในศาลบรรพชน ข้านั่งฟังแทนบูชา

เขานอนหนุนตักข้า วันพรุ่งพอข้าตื่นก็เห็นลูให้คงที่อยู่ในอ้อมแขนกะพริบตาปริบๆ มองข้า พลันยื่นมือเปียกๆ มาหาข้า พูดว่า “อวินเสียง ดูลิ เจ้านอนน้ำลายไหลยืด ข้าใช้แขนเสื้อเช็ดจนเปียกชุ่มไปหมด”

ข้าเลิกคิ้วแล้วเคาะหน้าผากของเธอ “ห้ามพูดเรื่องที่ทำให้ข้าขายหน้า”

เขาพยกหน้าหงิกๆ ลุกขึ้นนั่งตัวตรง “ข้าไม่รังเกียจอวินเสียงหรอก”

ข้าเบ้าปาก ที่เจ้าไม่รังเกียจข้าเพราะยังเด็ก รอให้เจ้าพินความทรงจำแล้วไม่รู้ว่าจะรังเกียจข้าถึงเพียงใด ขณะกำลังบ่นกระปอดกระแปดอยู่ในใจ ลูให้คงก็เข้ามา กอดคอข้า คล้ายมปลางออดอ้อน “รอให้ข้าโต อวินเสียงจะไม่ถูกลงโทษอีก ไม่ว่าจะทำผิดอะไร ข้าจะปกป้องเจ้าเอง”

ข้าทำท่าเดียดฉันท์พลางกล่าวว่า “เจ้ามีฝีมือเท่าใดกัน อย่าหัดพูดเหมือนคุณชายเจ้าสำราญเกี้ยวสาวหน่อยเลย”

ลูให้คงมิได้ตอบรับ เพียงกอดคอข้าไว้ ภายใตแสงอาทิตย์อันอบอุ่น ในเสี้ยวเวลานั้นข้าปรารถนาจะกอดรัดแล้วจูบเขาแรงๆ สักสองที

นับแต่นั้นมา คนในจวนแม่ทัพต่างพากันรู้ลึกรู้ลึกว่าคุณชายน้อยเล่นน้อยลง ตื่นเช้าขึ้น ตั้งใจเรียนยิ่งกว่ากาลก่อนมากนัก และยังฝึกวิทยายุทธอย่างขยันขันแข็งกว่าเดิม ข้าเฝ้าครุ่นคิดว่า หรือเจ้าเด็กนี้จะรู้ว่ข้ากำลัง ‘วางแผนการร้าย’ ต่อเขา ดังนั้นจึงคิดจะเตรียมตัวป้องกัน หรือว่า...เขาคิดจะปกป้องข้าขึ้นมาจากจริงๆ

ช่างน่าขัน! ข้าเพียรคิดสังหารเจ้าเด็กน้อย แต่เขากลับคิดปกป้องข้าเช่นนั้นรี

หากซุกงได้ยินคำพูดนี้คงจะหัวเราะจนผมร่วงหมดหัวเลยกระมัง

ถึงอย่างนั้น วันเวลาหลังจากนี้ก็ยิ่งอีกยาวไกล ทุกวันยามฟ้าสาง หลังจากข้าตื่นนอนเป็นต้องเห็นเจ้าเด็กผิมาปรากฏตัวต่อหน้าด้วยสภาพชุ่มเหงื่อ นอนพาดอยู่ข้างเตียงข้า แล้วเล่าอย่างตื่นเต้นว่าเขานี้เขาดื่มนอนเมื่อใด ฝึกยุทธ์นานเท่าใด ห้องบทกวีได้ก่บท

ทุกวันที่ต้องฟังเขาเล่าสิ่งที่ทำในทุกเช้า ข้าก็ให้รู้สึกเสียดายโอกาสที่ผ่านเลยไปยิ่งนัก ถ้า...ถ้าเป็นเช่นนั้นต่อไปข้ายังจะสู้ไ้ลูกเท่าอย่างเจ้าได้อีกหรือ!

วันเวลาผ่านไปช้าๆ จนกระทั่งลู่วิ่งอายุสิบขวบ ปีนขึ้นเข้าอายุสิบห้า ข้า คุณหนูแห่งจวนเสนาบดี ซึ่งอวีนเสียง ก็ถึงวัยปักปิ่น

แต่แล้วในปีนั้นฤดูคิมหันต์เดือนเจ็ด จู่ๆ ท่านพ่อก็บอกข้าด้วยสีหน้าจริงจังว่าไม่ให้ไปพบกับลู่วิ่งแห่งตามลำพังอีก ข้าคิดว่าท่านพ่อคงปฏิบัติตามคำสอนของพวกปัญญาชนคร่ำครึ จึงโบกมืออย่างไม่ใส่ใจ ทว่าหนึ่งเดือนต่อมา ข้าก็ไม่ได้พบพานลู่วิ่งอีกเลย

กระทั่งเทศกาลไหว้พระจันทร์ จันทรเพ็ญเต็มดวงบนท้องฟ้า จู่ๆ ก็มีกลิ่นแปลกๆ ลอยเข้ามาในจวน ข้าหันกลับไป เห็นควันไฟหนาลอยขึ้นมาจากทางจวนแม่ทัพ จากนั้นไม่นาน เปลวเพลิงก็ไหม้แรงขึ้น จนบดบังรัศมีของดวงจันทร์บนฟากฟ้า

ข้ากะพริบตา หวนคิดถึงสีหน้าจริงจังของท่านพ่อในระหว่างนี้กับการหายตัวไปของลู่วิ่งแห่ง พลันเข้าใจได้ทันที...ที่แท้จริงสำนักเกิดเรื่องแล้ว!

ข้าเซ็ดปากที่เประอะเปื้อนเศษขนมเปียะ เฟิงลุกขึ้นยืนก็ได้ยินเสียงท่านพ่อตวาดว่า “เจ้าจะไปที่ไหน!”

“กลับห้อง ข้าอ้อมแล้ว”

ท่านพ่อขมวดคิ้วมุ่น สั่งกำชับของครุฑที่อยู่ข้างกายว่า “เผื่อคุณหนูให้ตีคินน้อยยาให้ทางออกไปไหนได้”

ข้าหมุนร่างเดินกลับห้องนอน ในใจคิดว่าเกิดเพลิงไหม้ใหญ่ที่บ้านตรงข้ามแท้ๆ ท่านพ่อกลับไม่กล้าแม้แต่จะออกไปดูสักเล็กน้อย หากไม่ใช่คำสั่งของเบื้องบน ผู้ใดจะบังอาจลงมือกับจวนแม่ทัพได้

คาดว่าครั้งนี้ลู่วิ่งหยากที่จะหนีรอดกระมัง

สิบปี ในที่สุดเขาก็ไปเกิดใหม่ก่อน จะได้ยุติวสานที่มีต่อกันเจ็ดชาติเสียที

ขณะเดินกลับห้อง ได้ผ่านศาลบรรพชน จู่ๆ ข้าก็นึกถึงวันนั้น ลู่วิ่งที่อยู่ในอ้อมแขน มองข้าด้วยดวงตาสดใส เต็มไปด้วยความหวัง เขาบอกว่าน้ำลายข้าหยดใส่แขนเสื้อเขาจนเปียกชุ่ม เฮอะ เจ้าเด็กบ้า ผู้ได้น้ำลายไหลมากปานนั้นกัน...

ข้าเบ้าปาก แต่กลับก้าวขาไม่ออก

อย่ากระนั้นเลย...ข้าไปช่วยเก็บศพให้เขาก็แล้วกัน จะดีชั่วอย่างไรก็เคยต่อสู้กันมาตั้งหลายปี...

ข้ารู้ทางหนี่ที่ไล่ดี สามารถตบตาเหล่าองค์กรชั่วหน้าใจได้ ข้าปีนกำแพงจากสวนด้านหลังของจวนออกไป หลังจากอ้อมไปรอบหนึ่ง ในที่สุดก็มาถึงประตูด้านหลังของจวนแม่ทัพ ซึ่งตกอยู่ท่ามกลางกองเพลิงที่ไหม้ไหม้อย่างรุนแรง ทว่านอกจากเสียงเปลวไฟปะทุแล้ว ทุกสิ่งกลับเงียบสนิท

ข้าจ้องดูประตูหลังที่ปิดสนิทอยู่นาน พลังคิดในใจว่า หากเดินทะล่ทะล่ำเข้าไปเช่นนี้แล้วบังเอิญเจอมือสังหารที่เสร็จภารกิจมียะหรอกหรือ ถึงยามนั้นคงมีอาจเก็บศพของลูไ้คงได้ มิหนำซ้ำยังจะเอาชีวิตของตัวเองไปทิ้งด้วย ไม่คุ้มนักแล้วข้าก็นึกขึ้นมาได้ว่า กำแพงฝั่งตะวันออกของจวนแม่ทัพมีช่องโพรงสุนัขลอดแห่งหนึ่ง ที่นั่นมืดสนิท ถึงแม้จะมีมือสังหารจริงก็คงไม่มีทางหาที่นั่นเจอเป็นแน่

เนื่องจากซึมซับความคิดเช่นมนุษย์มานานหลายปี ข้าจึงรู้สึกว่าการมุดเข้าไปโพรงสุนัขเป็นการเสียเกียรติอยู่สักหน่อย อีกทั้งไม่ได้คลานลอดเข้าไปนานหลายปีแล้ว ยามนี้ไม่รู้ว่ร่างข้ายังสามารถมุดเข้าไปได้อีกหรือไม่

ทว่าเมื่อไปถึงเชิงกำแพงฝั่งตะวันออก ข้าก็มึนต๋องประหลาดใจที่พบว่าโพรงสุนัขลอดตรงนั้นมีร่างหนึ่งติดอยู่ ร่างนั้นก็คือลูไ้คงที่ข้ากำลังจะเข้าไปช่วยเก็บศพให้ ร่างกายท่อนหนึ่งของเขาลอดออกมานอกกำแพง อีกครึ่งหนึ่งติดคาอยู่หลังกำแพง ดูน่าอนาถยิ่งนัก ข้าพยักหน้า ราพึงว่า “ดูท่า ข้าคงเข้าไปไม่ได้จริงๆ”

แต่ยามนี้คงไม่ใช่เวลาที่จะมาแสดงความรู้สึกส่วนตัว

ลูไ้คงได้ยินเสียงข้า เขาค่อยๆเงยหน้าขึ้น ใบหน้าที่เคยสะอาดสะอ้านอยู่เสมอกลับมีคราบเลือดเปรอะเปื้อนเป็นทางยาว ดวงตาที่เคยสุกใสเป็นประกายหม่นมัวราวกับปกคลุมด้วยฝุ่นละออง เขาจ้องข้าอย่างเลื่อนลอย ไร้ความรู้สึกใดราวกับหุ่นไม้

ข้าก้มตัวลง อาศัยแสงไฟริบหรี่จากหลังกำแพงทำให้พอจะมองเห็นได้ ตาขวาของเขาดูเหมือนจะถูกไฟลวก สีของลูกตาดำกับตาขาวแทบจะแยกกันไม่ออก

มันดูขุนมัว

เขาติดอยู่ในโพรงสุนัขลอด ช่างเป็นภาพที่น่าขบขัน แต่ข้ากลับขำไม่ออก
ขำขึ้นมือออกไป แต่กลับลั้งเลไม่กล้าสัมผัสตัวเขา

“ลูให้คง”

เขานิ่งเงียบ เอาแต่จ้องข้า ข้ากะพริบตาปริบๆ ไม่รู้ว่าเหตุใด หัวใจ
ของข้าเจ็บปวดและหนักอึ้ง ข้าลูบหน้าผากเขาเบาๆ “เจ้ายังมีชีวิตอยู่?”

“อวินเสียง” เสียงของเขาช่างอ่อนแรงและดูเลือนลอย “ข้ายังมีชีวิตอยู่...”
ไม่คล้ายเป็นการตอบคำถามข้า แต่กลับคล้ายย้อนถามเสียมากกว่า

ความรู้สึกแปลกๆ ในหัวใจจะรุนแรงขึ้น จนในที่สุดข้าอดลูบศีรษะเขาไป
หลายทีมิได้ รู้สึกว่าผมของเขาเหนียวเหนอะหนะ ข้าเดาว่าเขาคงจะคลานออกมาจาก
กองเลือดกระมั่ง สูญเสียคนในครอบครัวไปในคำคืนเดียว ถือเป็นเรื่องที่โหดร้าย
สำหรับเด็กอายุสิบขวบคนหนึ่ง

“เจ้ายังมีชีวิตอยู่” ข้าจ้องตาเขา ตาดำข้างซ้ายของเขาค่อยๆ สะท้อนภาพ
เงาร่างข้า ตาขวาข้างนั้น เกรงว่ามีอาจจะใช้การได้อีกต่อไปแล้ว

เขามองข้าสักพักก่อนจะถามว่า “เจ้ามาเพื่อช่วยข้าหรือ”

“เดิมทีข้ามาเพื่อเก็บศพเจ้า” ปรกาศตาของเขาพลันหม่นมืดลงแล้วพยักหน้า
ข้าพูดต่อไปว่า “แต่ยามนี้ข้ามาช่วยเจ้า” ข้าคว้าไหล่ของเขา ถามว่า “ติดอยู่แน่น
หรือไม่”

เขาเหม่อมองข้าเหมือนไม่อยากจะเชื่อ หลังจากนั้นเขายังไม่ทันได้พูดอะไรอีก
ข้าก็พลันรู้สึกว่างกายของเขาถูกกระซากกลับเข้าไปข้างใน อีกด้านของกำแพง
ต้องมีคนลากขาของลูให้คงกลับเข้าไปเป็นแน่ ลูให้คงเบิกตาโต มองข้าอย่างตื่นตกใจ
หวาดกลัวจนพูดไม่ออก

ข้าก็ตื่นตระหนก กอดเขาไว้แน่นไม่ยอมปล่อย พลันได้ยินเสียงผู้ที่อยู่อีกด้าน
ของกำแพงพูดว่า “ด้านนอกต้องมีคนช่วยเขาอยู่แน่”

“เช่นนั้นก็ตัดขาของเจ้าเด็กนี้เสีย ไม่ให้มันวิ่งหนีไปอีก”

หลังกำแพงยังมีอีกสองคน! พวกมันจะตัดขาของลูให้คง! ข้าใจหายวาบ
จู่ๆ ก็เกิดความคิดแวบขึ้นมา ตะโกนว่า “ท่านพ่อ! ท่านรีบเรียกกองครักษ์ของ

จวนเสนาบดีมาที่นี่! ข้างในมีมือสังหารคิดจะตัดขาของลูให้คง!”

“นั่นธิดาของท่านเสนาบดี!”

“ยายเด็กปีศาจนั่นรี” สองมือสังหารเจียบไปลักครู่หนึ่งแล้วร้องว่า “ถอย!”

นึกไม่ถึงว่าข้าจะได้ชัยชนะมาอย่างง่ายดาย ชื่อเสียงของข้ายังมีประโยชน์มากกว่าของท่านพ่อเสียอีก ข้ากระหึ่มใจอยู่ครู่หนึ่ง หลังจากนั้นก็ต้องหุบยืม... มือสังหารยังหวาดกลัวข้าถึงเพียงนี้ แล้วในสายตาของชาวบ้านข้าจะมีภาพลักษณ์เช่นไร...

ข้าไม่มีเวลาคิดมาก รีบดึงลูให้คงออกมาทันที คว้ามือของเขา ลากไปทางจวนเสนาบดี “เจ้าไปซ่อนตัวที่บ้านของข้าก่อน”

ลูให้คงหยุดเดิน ในอากาศเต็มไปด้วยกลิ่นควันไฟ เขาพูดนิ่งๆว่า “อวินเสียงข้ามีอาจไปจวนเสนาบดี”

ข้าถามอย่างประหลาดใจ “เหตุใดเล่า เจ้ากลัวว่าท่านพ่อข้าจะไม่ยอมปกป้องเจ้าหรือ”

ลูให้คงก้มหน้า ไม่ตอบคำ ยามนี้เห็นได้ชัดว่าเขาเป็นเพียงเด็กน้อยสกปรกมอมแมม แต่ข้ากลับรู้สึกแปลกพิกลว่าสิ่งที่อยู่ในหัวของเขาซับซ้อนยิ่งกว่าของข้า รวมกับความทรงจำอีกหลายร้อยปีในฐานะเซียนน้อยเมฆมงคลเสียอีก

เขานิ่งเจียบอยู่เป็นนานก่อนจะกล่าวว่า “อวินเสียง ข้าต้องไปนอกด่าน ต้องไปนอกด่านเท่านั้น”

เน้นย้ำถึงเพียงนี้ ดูว่าเขาจะตัดสินใจแล้ว ข้าสังหรณ์ใจว่าเขาต้องปิดบังข้าหลายสิ่งหลายอย่าง ทั้งยังรู้สึกว่านับจากนี้ชีวิตของลูให้คงจะเปลี่ยนไป มิหนำซ้ำข้ายังรู้สึกว่าถึงเวลาที่ตนเองต้องเลือกแล้ว...จะกลับไปจวนคนเดียว หรือจะติดตามลูให้คงออกไปนอกด่านทางเหนือ

ข้าเงยหน้ามองฟ้าแล้วถอนหายใจยาว จู่ๆก็รู้สึกราวกับล่องรู้มิติสวรรค์

ท่านโลกบาลหลักเทียนอ่อง แท้จริงท่านก็มารอข้าอยู่ที่นี่เอง! หากข้าดื่มน้ำแกงเม้งผอ ชาตินี้ย่อมเป็นคุณหนูแห่งจวนเสนาบดีธรรมดาผู้หนึ่ง ถ้าลูให้คงไม่ได้เสียเวลาอยู่ในปรโลกห้าปี เกรงว่ายามนี้คงอายุรุ่นราวคราวเดียวกับข้า คนทั้งสองหมั่นหมายและต่างก็ผูกสมัครรักใคร่กัน คุณหนูคงมีอาจหักใจปล่อยให้

คุณชายของจวนแม่ทัพแบกรับความแค้นที่ขึ้นไปทางเหนือเพียงลำพัง นางยอมยินดีทิ้งชีวิตสุขสบายของตนเอง ติดตามคุณชายไปด้วย

บทละครกรรยาตัวน้อยไล่ตามสามีจากแรกได้เริ่มขึ้นแล้วโดยไม่ต้องบอกกล่าวล่วงหน้า!

คงเป็นเพราะลู่ไ่คงเห็นท่าที่เศร้าเสียใจของข้าเลยคิดมาก เขาหันกลับไปยังอีกฝั่งของถนนคนเดียว “อวินเสียง วันหน้าค่อยพบกัน”

เมื่อเด็กอายุสิบขวบที่เพิ่งผ่านเรื่องราวมากล่าวหาว่าแฉงความหมายลึกล้ากับข้าเช่นนี้ หัวใจข้าก็อดจะเดินผิดจ้งหะมิได้ ข้าเกาศีระอย่างหงุดหงิด พิมพ์เบาๆว่า “ก็ได้ๆ ข้ายอมแล้ว จะไม่เปลี่ยนโชคชะตาอีก จะได้ไม่ต้องกลับไปรับโทษอื่นอีก”

แต่หากจากไปเช่นนี้จะออกตัญญูนัก ข้าจึงเก็บซ่อนไม้ที่ถูกไหม้ไฟจนดำเกรียมมาเขียนบนกำแพงอย่างง่ายๆว่า ท่านพ่อ ลูกหนีตามผู้ชายไป ขอให้ท่านรักษาสุขภาพร่างกายให้แข็งแรง จิตใจแจ่มใส ไม่ต้องเป็นห่วง

เขียนเสร็จ ข้าก็ไม่สนใจแล้วว่าวันพรุ่งท่านพ่อจะเห็นข้อความที่โพรงสุนัขลอดลับตาคนนี้หรือไม่ ข้าทิ้งซ่อนไม้แล้ววิ่งตามลู่ไ่คงไป

ข้าวิ่งมาหยุดอยู่ตรงหน้าเขา ย่อตัวลง “เจ้าเดินช้ามาก ประเดี๋ยวมือสังหารก็ตามมาทัน ขึ้นมา ข้าแบกเจ้าเอง”

คนด้านหลังยืนนิ่งไม่ไหวติง ข้าหันกลับไปเห็นเขามองอย่างงงงันจนข้าแปลกใจ “ขึ้นมาสสิ”

“อวินเสียง...”

ข้าจิกยิ้มกว้าง “หนุ่มน้อย พวกเราหนีตามกันเถิด”

เขาไม่ขยับ ข้าก็ไม่เร่งรัด สุดท้ายเขายื่นมือมากอดข้า “ขอบคุณ...”

ร่างบางของเขาลั่นระริกอยู่บ้าง ยามนี้มุมปากข้าอดที่จะกระตุกมิได้ “หนีตามกันได้ กอดก็ยังได้นะเจ้าหนู แต่อย่าฉวยโอกาสกับข้าโดยเด็ดขาด! เจ้าดูฝีมือของเจ้าอยู่ที่ใด!” แม้ข้าย่อตัวลง เขายืนตรง ก็ยังเตี้ยกว่าข้าถึงหนึ่งช่วงศีระหะมือที่โอบมาด้านหน้าของเขาลึบเข้ากับหน้าอกนุ่มๆที่กำลังเติบโตของข้าพอดี

เขากลับไม่รู้สึกราวมืออะไรต้องกระดากอาย ขยับมือมาวางบนไหล่ของข้า

แล้วโอบรอบคอไว้ ข้าคร้านจะคิดเล็กคิดน้อย แยกเขาขึ้นหลังแล้วออกเดิน ลูให้คงคงจะเหนื่อยมาก เขาเอียงหัวมาชนไหล่ข้า ปากพิมพ์ว่า “อวีนเสี่ยง ปกป้องข้า จากนั้นข้าจะปกป้องเจ้า”

ถ้อยคำนี้ทำให้ข้าหวาดคิดถึงเมื่อสิบปีก่อน สุธยินท่านแม่ทัพมองลูให้คงในหอผ้าอ้อม สายตานางอบอุ่นอ่อนโยนราวกับแสงแดด นางบอกว่าข้าแก่กว่าลูให้คง ยามนี้ข้าปกป้องเขา ต่อไปเขาจะปกป้องข้า...

ข้าหันกลับไปมองจนแม่ทัพที่เปลวไฟเริ่มมอดลง ก็เข้าใจได้ในทันที จากนั้นไปจะไม่มีผู้ใดมองลูให้คงด้วยสายตาเช่นนั้นอีกแล้ว

เทพเซียนมีชีวิตที่ยืนยาวเป็นนิรันดร์จึงไม่เข้าใจความทุกข์ของการพลัดพราก ไม่รู้จักความเจ็บปวดของการจากลา ข้ามองเรื่องราวจากมุมมองของเทพเซียน นี่เป็นเพียงเรื่องราวในภพชาติหนึ่ง จึงไม่รู้สึกรู้สีกเจ็บปวดเสียใจ แต่สำหรับปุถุชนธรรมดาแล้ว การสูญเสียหมายถึงไม่มีอีกแล้ว

ชาตินี้สิ้นสุดลง ก็คือชีวิตนี้จบสิ้น ไม่มีผู้ใดสามารถย้อนเวลากลับไปได้ แม้แต่ตัวเขาเอง

ข้ารู้สึกว่ามีบางอย่างแปลกชอบกล ข้าชินชากับความตายหรือบางทีนิสสัยเดิมของข้าก็เป็นเช่นนั้นเอง ลูให้คงที่ไม่ร้องไห้ไม่โวยวายกลับดูผิดปกตียิ่งนัก ข้าหันกลับไปมองเด็กชายที่นอนหลับตาชบอยู่บนไหล่...บางทีชั่วชีวิตนี้ ข้าคงมีอาจเข้าใจความเจ็บปวดในคืนนี้ของลูให้คงได้กระมัง

วันรุ่งขึ้น พอประตูเมืองเปิดข้าก็พาลูให้คงออกจากเมืองหลวง เดินมาได้ครึ่งวัน สมองข้าก็คิดขึ้นมาได้ว่า แท้จริงแล้วเมื่อคืนข้าทำสิ่งใดผิดไป

“ซ่ง...ท่านพ่อข้า ดูเหมือนว่าข้าทำให้เขาพลอยเดือดร้อนไปด้วย” ข้าเกาศีรษะ พลางกล่าวกับลูให้คงว่า “เมื่อคืนข้ารีบร้อนไปช่วยเจ้า จึงทำให้ท่านพ่อเดือดร้อนไปด้วย ข้าทำเช่นนั้น ไม่ถูกต้องนักกระมัง”

เมื่อฟังความละเอียดใจที่ค่อนข้างซ้ำของข้าแล้ว ลูให้คงกลับแสดงทีท่าตกใจ เกมประหลาดใจออกมา “อวีนเสี่ยง เจ้าไม่รู้อะไรเลย กลับกล่าพุดเช่นนั้น!”

“รู้อะไร”

ลู่วุ่นงั้นไปครู่หนึ่ง เขาสายหน้า นัยน์ตาที่เหลือเพียงข้างเดียวนั้น ฉายแวบอันจนไม่รู้จะทำอะไรได้อยู่สามส่วน ขบขันอีกสามส่วน และยังมีความรู้สึก อีกหลายอย่างที่เข้าอ่านไม่ออก เขาก็มองกอดหมั่นโถว จึงมำว่า “ไม่เป็นไร ท่าน เสนาบดีซึ่งไม่เกิดเรื่องหรอก”

เจ้าเด็กคนนี้กล่าวได้อย่างมั่นใจ ข้าจึงค่อยวางใจ ถึงแม้จะไม่เข้าใจนักว่า ทางราชสำนักเกิดเรื่องอะไรขึ้นก็ตาม...

ข้ากับลู่วุ่นยังคงมุ่งหน้าไปทางเหนือ ครึ่งเดือนให้หลัง จู่ๆก็ได้ข่าวจาก ทางเมืองหลวงว่า ฮองเต้สวรรคตแล้ว ฮองเต้องค์ใหม่เสด็จขึ้นครองราชย์แทน แต่สิ่งที่คาดไม่ถึงคือ ฮองเต้องค์ใหม่ไม่ใช่องค์รัชทายาท แต่เป็นน้องจื่อโฮ่ว พระอนุชาของอดีตฮองเต้ ขณะที่ขุนนางใหญ่ในราชสำนักก็ถูกกำจัดออกไปกว่าครึ่ง เหล่าขุนนางอาวุโสที่มีอำนาจบ้างก็ถูกถอดถอนออกจากตำแหน่ง บ้างก็กลับไป ใช้ชีวิตที่บ้านเกิด บ้างก็เสียชีวิตอย่างกะทันหัน หนึ่งในเดียวที่ยังคงนั่งแท่นในอำนาจ ดุจดเดิมคือท่านพ่อของข้า เสนาบดีซึ่งฉินเหวิน เพราะบุคคลแรกที่ยอมก้มหัว สวามิภักดิ์ให้ฮองเต้องค์ใหม่ ก็คือท่านพ่อของข้า

ยามนั้นข้ากับลู่วุ่นกำลังนั่งพักดื่มชาอยู่ที่ร้านน้ำชาข้างทาง กลุ่มคนที่อยู่ รอบข้างท่าทางคล้ายเหล่าบัณฑิต เอาแต่ทอดถอนใจอย่างเป็นกังวล

ข้าไม่เข้าใจความรู้สึกหวั่นไหวบ้านเมืองและราษฎรของพวกเขา แต่กลับหัน เข้าใจถึงความลับที่อยู่เบื้องหลังเหตุการณ์เพลิงไหม้ที่จวนแม่ทัพในคืนนั้น

ลู่วุ่นนั่งดื่มชาเงียบๆ ส่วนข้าก็นั่งคิดเงียบๆ ท่านพ่อข้า แม่ทัพลู่วุ่น และ อดีตฮองเต้ ทั้งสามเป็นสหายสนิทกัน หลายปีที่ผ่านมา ท่านพ่อข้ากับพระอนุชา ของฮองเต้กลายเป็นสหายสนิทยิ่งกว่า ไม่ได้ขึ้นชอบสหายเก่าสองคนนั้นอีกแล้ว เมื่ออดีตฮองเต้ประหาร พระอนุชาก็คิดอยากจะเป็นฮองเต้ ดังนั้นท่านพ่อข้า จึงหันมาสนับสนุนเขาแทน ขณะที่แม่ทัพลู่วุ่นยังคงสนับสนุนสายเลือดของอดีตฮองเต้ นั่นคือองค์รัชทายาท

ดังนั้นจวนแม่ทัพจึงถูกเผา

นั่นทำให้ลู่วุ่นไม่กังวลว่าคำพูดของข้าจะสร้างปัญหาให้ท่านพ่อ เพราะ การสังหารคนในครอบครัวเขาทั้งหมดเป็นแผนการของท่านพ่อ!

การปรากฏตัวของข้าอาจเป็นเรื่องเหนือความคาดหมายของทุกคน นั่นคือ เหตุผลว่าเหตุใดมือสังหารสองคนนั้นถึงจากไปอย่างเร่งรีบ พวกเขาไม่ได้กลัวข้า แต่ต้องการกลับไปรายงานท่านพ่อ ดังนั้นลู่วิ่งถึงได้ถามข้าว่า “เจ้ามาช่วยข้าหรือ” ดังนั้นลู่วิ่งถึงได้ประหลาดใจเมื่อข้าบอกข้าอาจทำให้ท่านพ่อเดือดร้อน ดังนั้น ข้าวันต่อมาพวกเราจึงสามารถผ่านประตูเมืองออกมาได้โดยสะดวกและเดินทาง ต่อมาได้อย่างราบรื่นจนถึงยามนี้ คงเป็นเพราะท่านพ่อลอบให้การคุ้มครองอยู่กระมัง ถึงอย่างไรข้าก็เป็นบุตรสาวของเขา ข้าเขาก็เห็นลู่วิ่งมาตั้งแต่เด็ก ยิ่งไปกว่านั้น... ลงมือกับสหายเก่าที่คบหากันมาหลายสิบปี เขาคงไม่สบายใจอยู่บ้าง ถึงได้ตั้งใจ ปลอ่ยลู่วิ่งไป หรืออาจเป็นเพราะท่านพ่อเกิดใจอ่อนขึ้นมา

ข้ามองเขาตีมหาเจียบๆ พลางพนมมือถึงสี่หน้าท่าทางในคตินั้นของลู่วิ่ง คงแล้วก็ได้แต่ถอนหายใจยาว

ก่อนหน้านี้คงเพราะเขายังเด็กเกินไปเลยไม่เข้าใจ แต่ยามนี้เขาค่อยๆ เติบโตขึ้น จลัดขึ้น และสุขุมยิ่งขึ้น หลังจากผ่านเหตุการณ์พลิกผันนี้ไป ข้าเกรงว่าเขาจะยิ่งเจียบขี้นขึ้นเรื่อยๆ...

หวนกลับมาคิดอีกที ข้าก็รู้สึกเช่นเดียวกับจะนึกถึงหนวดเคราของท่าน โลกบาลหลีกออกมาทีละเส้นเลยทีเดียว ถ้ายามนี้สถานการณ์เปลี่ยนไปสักหน่อย คงจะได้ฉากเศร้ารันทดเช่นนี้... คุณหนูแห่งจวนเสนาบดีติดตามคุณชายแห่งจวนแม่ทัพ ที่เต็มไปด้วยความแค้นขึ้นเหนือ ทางหนึ่งคุณชายรักคุณหนูแห่งจวนเสนาบดี อีกทางหนึ่งก็เกลียดนางอยู่ลึกๆ เพราะการกระทำของพ่อนางยังผลให้เขาทั้งรัก ทั้งชิงในเวลาเดียวกัน เขาจึงน่าจะรู้สึกขัดแย้งเมื่อต้องอยู่ร่วมกับคุณหนูแห่ง จวนเสนาบดี มีทั้งใกล้ชิดและห่างเหินเย็นชา ขณะที่คุณหนูแห่งจวนเสนาบดีมีชีวิต อยู่อย่างทรมานใจ หากก็ยังยึดมั่นที่จะติดตามคุณชาย...

ถึงเวลาเปิดฉากที่สองของละครรยาตัวน้อยไล่ตามสามีแล้ว!

ท่านโลกบาลหลีก ท่านยังจะกล้าสาตเลือดสุนัขดำ^๒ อีกหลายอ่างรี! ประตูลูก

^๒ในสมัยโบราณ บ้านใดมีลูกเจียนักพรตมาไล่ผี หากหมดหนทางแล้ว นักพรตจะใช้ไม้ตาย สาตด้วยเลือดสุนัขดำ และโดยมากปีศาจก็จะพ่ายแพ้หนีไป ในวงการภาพยนตร์ เมื่อกาล่าคำพูดนี้หมายความว่าผู้กำกับและคนเขียนบทกำลังมาถึงทางตัน คิดมุขไม่ออก จึงใช้วิธีนี้มาเรียกร้องความสนใจ

ตำหนักท่านคงมีแต่สุนัขตายเกลื่อนแล้วกระมัง! ท่านไปเอาเลือดสุนัขราคาถูกและใช้ได้ไม่หมดไม่สิ้นมาจากที่ใดกัน! นอกด่านทางเหนือยังมีความยากลำบากใด รอข้าอยู่!

อีกประการ...ด้วยสภาพจิตใจของข้ายามนี้ และความสัมพันธ์ของข้ากับลูไ้ห่ง เช่นนี้ จะทำให้ท่านโลกบาลหลี่พึงพอใจได้จริงหรือ

“อวินเลียง” ลูไ้ห่งดื่มชาหมดแล้ว เงยหน้ามองข้า “ข้าพักผ่อนพอแล้ว”

ข้ามองดวงตาข้างขวาที่ขุนม้าของเขา แล้วยื่นมือไปลูบศีรษะเขา “ไปกันเถิด”

กังวลไปก็ไร้ประโยชน์ ถึงอย่างไรกาลหน้าย่อมต้องมาถึงอยู่ดี เทียบกับข้าแล้วในใจเจ้าเด็กนี่คงยังหวาดกลัวอยู่ลึกๆกระมัง เขากล้าหาญถึงเพียงนี้ ข้าก็ไม่ควรจะต้องไปกว่าเขา

กลางคืนอากาศหนาวเย็น ต้องซุกตัวอยู่ในผ้าห่มอุ่น

ข้าถูกลูไ้ห่งเตะจนสะดุ้งตื่น พอเห็นคนที่อยู่ข้างกายนอนดิ้นไปมา ข้าก็ถอนหายใจ “เอาอีกแล้ว...”

หลังจากหนีออกมาจากเมืองหลวง ทุกคืนลูไ้ห่งจะนอนหลับไม่สนิท แม้ขณะหลับ เขาก็จะเตะขาพาดไปพาดมาเหมือนมีอาการชัก ข้ากดขาเขาไว้ รอจนเลิกดิ้นจึงคลายมือออก แสงจันทร์นอกหน้าต่างส่องผ่านเข้ามาในห้องของโรงเตี๊ยม อาศัยแสงนวลนี้ทำให้ข้าเห็นหน้าผากของลูไ้ห่งที่เต็มไปด้วยเม็ดเหงื่อ

เจ้าเด็กน้อยผู้นี้ ยามกลางวันแสรังทำเป็นเข้มแข็ง ครั้นตกดึกโคมหน้าที่แท้จริงก็เผยออกมาสิ้น ถึงเขาจะแข็งแกร่งขึ้น ทว่าอย่างไรก็มีอาจจัดฝืนร้ายออกจากหัวได้กระมัง

เพื่อให้อีกครั้งคืนที่เหลือได้นอนหลับบ้าง ข้าจึงโอบกอดเขาไว้ในอ้อมแขนลูบศีรษะเขา พร้อมกับทำเสียงพิมพ์พ่าเหมือนเพลงกล่อมเด็กที่ข้างหูเขาซ้ำๆอย่างปลอบประโลมว่า “ไม่เป็นไรแล้ว ไม่เป็นไรแล้ว”

เช้าวันถัดมาข้าตื่นขึ้นก็เห็นลูไ้ห่งที่อยู่ในอ้อมแขนจ้องหน้าอยู่แล้ว ข้าหาว่า “เหตุใดไม่ปลุกข้าเล่า”

เขาตอบว่า “เมื่อคืนเจ้านอนหลับไม่สนิท ระหว่างวันข้าอยากให้เจ้านอนอีกสักหน่อย”

ข้าอ้าปากค้าง หาวอีกครึ่งหนึ่งของข้าจะอย่างไรก็หาไม่ออกแล้ว เจ้าเด็กนี่ละเอียดอ่อนยิ่งกว่าผู้ใด

เมื่อเดินไปตามถนนเพื่อซื้อหาอาหารเช้า ข้ายืนอยู่หน้าแผงเล็ก ๆ พูดยว่า “เอาซาลาเปาสีลูก”

“ได้ขอรับ สองอีแปะ” คนขายห่อซาลาเปาขาว ๆ เสร็จแล้วยืนมาตรงหน้าข้าล้วงถุงเงินมาเปิดดู ทันใดนั้นใบหน้าก็พลันเปลี่ยนเป็นสีเขียวเหมือนคางคก เพราะข้างในเหลือเศษเงินเพียงหนึ่งตำลึงกับสามอีแปะ

เงินของข้า! พุนรอนข้า! ทั้งหมดมลายหายไปตามเส้นทางขึ้นเหนือนี้...หัวใจข้าเจ็บปวดเสียจนอยากจะควักออกมากระแทบสักหลายที

เหตุใดข้าต้องทิ้งชีวิตสุขสบายในจวนเสนาบดีด้วย ข้าทั้งมันมาจนได้! ข้าอยากจะตบปากตัวเองเสียจริง เสียชื่อเสียง พุดลี เจ้าทำไปเพราะอะไร! ไม่เห็นแก่ตัวเสียสละเพื่อความรัก นั่นใช่เจ้าจริงหรือ จะเอาอย่างผู้อื่นที่มีคุณธรรมสูงส่งไปไย มันเป็นเรื่องที่เจ้าสมควรทำเช่นนั้นหรือ ใช่จริงรี!

ข้าตกอยู่ในวัฏวัฏะ สุดท้ายเจ้าแก่ร้านส่งเสียงเรียก “แม่นาง สองอีแปะ”

ข้าถอนหายใจ ลูบลำเงินสองอีแปะอย่างอาลัยอาวรณ์ ก่อนจะแลกมาเป็นซาลาเปาสีลูก

ก้มลงมาพลันสบตากับลูให้คง เห็นตาขาวสีเทาขุ่นของเขาแล้วความโกรธและความเสียดายก็เปลี่ยนเป็นรอยยิ้มอย่างอับจนคำพูดไปทันที ข้านี้ช่างเป็นคนจิตใจดีเหลือเกิน

ในขณะที่ข้ากับลูให้คงเดินไปพลางกินซาลาเปาไปพลาง ข้าถามขึ้นมานว่า “เจ้าหนู ใกล้จะถึงชายแดนทางเหนือแล้ว พวกเราจะต้องเดินไปถึงไหนกัน”

เมื่อได้ยินคำถามของข้า ลูให้คงก็ตกใจ “อวีนเสียง...เจ้าไม่รู้อะไรเลยแล้วยังมากับข้าหรือ” ข้าบิซาลาเปาพลางเบะปาก “อืม ใช่สิ ข้านี้ช่างไร้เดียงสาและอ่อนต้อโลกถึงเพียงนี้ ไม่รู้อะไรทั้งสิ้น ต้องขออภัยเจ้าด้วย ทิวทัศน์ข้างทางที่ผ่านมา นับว่าไม่เลว ส่งเจ้าเสร็จข้ากลับไปก็ได้”

ลูไ้คงยังนับว่าเป็นเด็ก ได้ยินข้าพูดเช่นนั้น เขาก็ตื่นตกใจอีกโซ รีบกอดแขนข้าแน่นไม่ยอมปล่อย มองข้าอย่างหวาดหวั่น ริมฝีปากสั่นระริก แต่กลับพูดอะไรไม่ออกสักคำ

เหมือนคืนวันนั้นที่ร่างเขาดิตอยู่ที่โพรงสุนัขลอด

ข้าไม่รู้ว่ายามนี้ในใจของลูไ้คงวางข้าอยู่ในสถานะใด ทว่ารู้ดี เจ้าเด็กนี้ในใจไม่ได้สงบนิ่งดังที่แสดงออกมาตลอดทาง ขอเพียงถูกจุด คำพูดประโยคเดียวก็สามารถทำลายเกราะป้องกันและความเข้มแข็งของเขาลงได้

วาจาล้อเล่นของข้าประโยคนี้ สำหรับเขาแล้วคงหนักหนาเกินไป

ข้ามองเขาครู่หนึ่ง แล้วใช้มืออีกข้างลูบศีรษะเขา “โกหกนะ ชายแดนทางเหนือไกลออกไปนั้น ข้ากลัวที่จะกลับไปคนเดียว”

เขาจึงค่อยๆ คลายมือออก พยายามข่มความกลัวในจิตใจก่อนกล่าวกับข้าว่า “ข้าไม่ได้รังเกียจอวินเสีย ข้าเพียงรู้สึกว่าอวินเสี่ยงน่าจะรู้เรื่องนี้ ข้า...” เขาไม่รู้ว่าจะอธิบายอย่างไร จึงทำคอตกแล้วแนบใบหน้าเข้ามาชิดข้าเหมือนเป็นฝ่ายยอมแพ้ เขายื่นมือมากอดข้าแน่น รวากับกอดขอนไม้ที่ลอยอยู่กลางน้ำเพื่อหวังรอดชีวิต “วันหน้า ข้าจะต้องไปส่งอวินเสี่ยงกลับบ้านอย่างแน่นอน อวินเสี่ยงไม่ต้องกลัวนะ”

เจ้าเด็กโง่ จากแดนสวรรค์ไปปรโลกแล้วมายังโลกมนุษย์ข้ายังไม่กลัวอะไรสักไรกับเส้นทางเพียงแค่นี้ หลอกง่ายเกินไปแล้ว! ข้าพึมพำอยู่ในใจกลาง ใช้มือจับศีรษะลูไ้คงให้คงให้ออกห่าง “เจ้าเพ็งกินชาลาเปาไปอย่ามาถูตัวข้า ปากเลอะคราบน้ำมันเช็ดจนเลื้อข้าเปื้อน ทางเหนืออากาศเย็น เลื่อนวมยิ่งแพง พวกเราจะไปหาเปลี่ยนได้จากที่ใดกัน”

มือเล็กๆ สองข้างที่กอดข้าอยู่พลันชะงักค้าง เขายังฝังใบหน้าเข้าหาอ้อมอกข้า “ต้องมีหนทางสิ อีกไม่นาน อวินเสี่ยงก็จะต้องกังวลเรื่องอาหารการกินและเสื้อผ้าอีก ทั้งยังไม่ต้องมีชีวิตลำบากกระเทร่รอน”

ได้ยินเขาเอ่ยเช่นนั้น ข้ายิ่งปวดใจ...เดิมทีข้าก็เคยมีชีวิตเช่นนั้นมาก่อนนี่นา!

สามวันให้หลัง พวกเราเดินทางมาถึงเมืองใหญ่ที่สุดของชายแดน...เมืองลู่เหลียง ถือเป็นหนึ่งในป้อมปราการสำคัญที่ใหญ่ที่สุดในเขตชายแดน หลังจากเข้าเมืองมาแล้ว ข้ากำลังจะเดินทางไปโรงเตี๊ยมเหมือนเช่นเคย ทว่าลู่ไห่คงกลับคว้ามือข้าพลางสอบถามผู้คนตามรายทางจนกระทั่งมาถึงจวนแม่ทัพรักษาชายแดนประจิม

ข้ารีบดึงเขาไว้ “อย่าบอกนะว่าเจ้าเดินทางมาตั้งไกลเพื่อมามอบตัว! นี่เป็นจวนรักษาการของราชสำนัก เจ้าเข้าไปได้หรือไร ไม่อยากมีชีวิตอยู่แล้วรี!”

ลู่ไห่คงรู้สึกจนปัญญา “อวินเสียง ท่านอาของข้าอยู่ที่นี้”

ที่ที่เขามาขอพึ่งพาอาศัยญาติ! ข้าญาติผู้นี้ไม่ธรรมดาเสียด้วย เป็นถึงแม่ทัพรักษาชายแดนประจิม มีอำนาจสิทธิ์ขาดแต่เพียงผู้เดียว ดินแดนทางตะวันตกเฉียงเหนือทั้งหมดอยู่ภายใต้การดูแลของเขา

ชีวิตหลังจากนี้ก็มีที่พึ่งพิงแล้วสิ ข้าคิดแล้วก็ให้ปลาบปลื้มใจ เหยหน้ายืดอกเดินอย่างผึ่งผายไปที่หน้าประตู ลู่ไห่คงดึงตัวข้ากลับไม่ทัน จึงรีบล้วงของสิ่งหนึ่งออกมาจากอกเสื้อ ข้ายืนอยู่หน้าประตู เท้าเอว วางท่าเป็นคุณหนูแห่งจวนเสนาบดีแล้วตะโกนว่า “นี่ ไปเรียกท่านแม่ทัพของพวกเจ้าออกมาสิ”

ทหารรักษาการณ์สองนายปรายตามองข้าแวบหนึ่ง แล้วก็ไม่ได้สนใจอีก พวกเขายังคงยืนตัวตรงไม่ขยับเสมือนเทพวารบาลเฝ้าประตูต่อไป

ข้าเลิกคิ้ว ในใจคิดว่าท่านอาผู้นี้ของลู่ไห่คงพอจะมีความสามารถ ถึงได้ฝึกทหารเฝ้าประตูได้เป็นอย่างดี ข้าตั้งท่าจะพูดอีก แต่ลู่ไห่คงกลับร้องไว้ เขาล้วงห่อผ้าสีเขียวออกมาแล้วคล้อยออก พรืดตานั้นแสงสีทองเป็นประกายก็สว่างวาบจนข้าสับสนตา ข้าได้ยินเสียงอ่อนเยาว์ของลู่ไห่คงพูดอย่างหนักแน่นสุขุมว่า “ตรวจจอมทัพอยู่ที่นั่นแล้ว เห็นตรวจจอมทัพเสมือนได้พบท่านแม่ทัพใหญ่ ข้าต้องการพบแม่ทัพของพวกเจ้า”

ข้าหันไปมองลู่ไห่คง เพราะเหตุนี้เอง ทุกคืนเจ้าเด็กนี้ยามนอนหลับจึงมักเอามือกุมหน้าอก จะว่าไป...เขาไม่ได้บอกข้าว่าซุกซ่อนบางอย่างที่สำคัญมากกับตัว หรือเขากลัวข้าจะยากจนจนเสียสติเอาแผ่นป้ายทองคำไปจำนำ

ข้าอดพูดมิได้ว่าเจ้าเด็กนี้แม้จะอายุน้อย ทว่าสายตาการมองคนนั้นช่างเฉียบคมเสียจริง

ทหารรักษาการณ์พอเห็นตรวจจอมทัพสีหน้าก็เปลี่ยนไป ทั้งสองส่งสายตาให้กัน แล้วคนหนึ่งก็รีบเข้าไปในจวน อีกคนคุกเข่าลงข้างหนึ่งพลางประสานมือคารวะ “คารวะท่านแม่ทัพใหญ่ ขออภัยที่ช้าน้อยละเลย”

“ท่านแม่ทัพอยู่ที่ใด”

“กำลังเข้าไปรายงานขอรับ”

ขณะที่ข้ากำลังคิดอยู่ว่าต้องยื่นตากลมเย็นอยู่หน้าประตูอีกนานเพียงใด ก็ได้ยินเสียงฝีเท้าเร่งร้อนดังมาจากภายในจวน เสียงนี้คล้ายเสียงเลื้อยเกาะเพียงไม่นาน ทหารรักษาการณ์ที่เข้าไปก่อนหน้านี้ก็เดินกลับออกมา ด้านหลังเขาเป็นชายฉกรรจ์ผู้หนึ่งสวมเกราะอ่อนสีเทา เขาดูคมเข้มหล่อเหลายิ่งนัก หน้าตาคล้ายบิดาของลูไ้คงในวัยหนุ่มอยู่หลายส่วน นี่คงเป็น “ท่านอา” ที่ลูไ้คงว่ากระมัง

ในมือของเขาถือกระบี่และหีบหมวกเหล็กมาด้วย เหงื่อบนใบหน้าผสมกับฝุ่นดิน ดูเหมือนเขากำลังประลองยุทธ์แล้วรีบร้อนออกมา

ลูไ้คงจ้องชายสวมเกราะอ่อนที่อยู่บนขั้นบันไดของจวนแม่ทัพรักษาชายแดน แวดตาเขาดูหนักอึ้ง ข้าไม่เข้าใจ ในเมื่อลี้ภัยมาขอพึ่งพิงญาติ พอเจอญาติแล้ว เหตุใดจึงไม่โผล่เข้าไปกอดทักทายออดอ้อนเสียหน่อย

ทั้งสองฝ่ายเงียบกันอยู่นานมาก สุดท้ายท่านอาที่ทำลายความเงียบขึ้น “ลูไ้คง” เสียงของเขาทุ้มลึก ไม่ได้แหบแห้งและดูเป็นผู้ใหญ่เช่นบรรดาคุณชายในเมืองหลวง ให้ความรู้สึกเข้มแข็งสมชายชาติตรี ทำให้หูด้าเป็นประกายขึ้นทันที

“ท่านอา” ลูไ้คงพูดได้แค่นี้แล้วก็เงียบไปอีก ข้ารู้สึกวุ่นวายเหมือนถูกระตุก จึงก้มลงมอง เห็นลูไ้คงคว่ำแขนเสื้อของข้าไว้แน่น เขาตื่นเต้นมากจนไม่กล้าขยับ

ข้ามาคิดดู ชาวที่พวกเราหนีออกจากเมืองหลวงเกรงว่าคงแพร่สะพัดไปทั่วทุกสารทิศแล้ว แม้ราชสำนักไม่ได้ออกค้นหาอย่างเปิดเผย แต่คงมีประกาศน่าจับ พวกเราสองคนเป็นแน่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งชายแดนภาคเหนือ เพราะคนในราชสำนักย่อมจะเดาได้ว่าลูไ้คงต้องมาที่นี่ และลูไ้คงเองก็รู้ว่าตนเองตกอยู่ในสถานการณ์ใด แต่เขาไม่มาไม่ได้ เพราะนี่เป็นสถานที่แห่งเดียวที่เขาจะมาได้

ยามนี้เขาต้องพบท่านอาที่ไม่เคยพบหน้ามาก่อน ไม่รู้เรื่องของอีกฝ่ายเลย

แต่กลับต้องฝากชะตากรรมในกาลหน้าของตนเองไว้ในมือของชายผู้นี้ หากยามนี้ ท่านอาของเขาเอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงราบเรียบว่า ‘จับตัวไว้’ ข้ากับเขาคงได้แต่รอถูกส่งตัวกลับเมืองหลวงแต่โดยดี

ความเป็นความตายทั้งมวลล้วนขึ้นอยู่กับความคิดเพียงชั่ววูบของผู้อื่น ลูให้คงกำลังเดิมพันด้วยชีวิตของตัวเอง

ความรู้สึกไม่สบายใจผุดขึ้นมาอีก การเลือกระหว่างความเป็นกับความตาย การดิ้นรนเพื่อความอยู่รอด เขาได้ใช้สติปัญญาและความกล้าทั้งมวลเพื่อต่อชีวิตให้ถึงวันพรุ่ง ข้ากุมหมัดของเขากำไว้แน่น มองบุรุษที่อยู่บนบันไดเสียบๆ

“น้ำใจกว้างใหญ่จุมหาสมุทร (ไท่) สายตากว้างไกลดุจอัมพร (คง) พี่ใหญ่ตั้งชื่อให้เจ้าได้ดีมาก” ท่านอาหัวเราะเสียงดังแล้วก้าวลงบันได เขาดึงลูให้คงเข้ามากอดแล้วตบแผ่นหลังของเขาแรงๆ “เด็กดี เดินทางมาคงเหนื่อยแล้วกระมัง”

แรงตบสองทีนั้นทำเอาข้าอกสั่นขวัญแขวน เกรงว่าลูให้คงจะถูกเขาตบจนกระดูกเลื้อด

ข้าก้มศีรษะลง ลอบสังเกตสีหน้าท่าทีของลูให้คง ที่ไหนได้ นัยน์ตาของเขาแดงก่ำ มีน้ำตาคลออยู่เต็มแก้ว แต่ไม่ยอมให้มันไหลออกมาง่ายๆ เขาแทบจะกัดฟันขนะพูดว่า “ไม่เหนื่อย แต่ท่านพ่อ...ท่านพ่อท่านแม่ พวกเขา...”

ท่านอาลูบศีรษะเขา “ข้ารู้”

ลูให้คงหลับตาลง ในที่สุดน้ำตาที่เอ่อคลอก็พร่างพรูลงมาอาบแก้ม

นี่เป็นครั้งแรกที่เขาร้องให้ต่อหน้าผู้อื่นหลังจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

ยามนั้น หัวใจของข้ารู้สึกราวกับสูญเสียบางอย่างไป ไม่ใช่เป็นเพราะเขาสามารถหาผู้พึ่งพาได้แล้ว แต่เพราะข้าพลันคิดได้ว่า ที่แท้หลังจากท่านพ่อวางแผนกำจัดครอบครัวของแม่ทัพใหญ่ ลูให้คงก็มีอาจปฏิบัติต่อช่วงวันเสียงอย่างเปิดเผยจริงใจเช่นเมื่อครั้งที่พวกเราเลี้ยงเด็กได้อีกต่อไป

แม้จะมีการพึ่งพา มีความเคารพ หรือแม้แต่มีความรัก แต่ก็ยังมีช่องว่าง เจ้าเด็กนี้เข้มแข็งแต่เปราะบาง จลลตแต่ก็อ่อนไหวเหลือเกิน

๓

ลูให้คงไม่ใช่คนเนรคุณ

คำคืนนั้น ลูให้คงและท่านอาของเขา ลูให้หลัน จุตตะเกียงคุยกันในห้อง
ทั้งคืน ซักลับห้อง บรรจงอาบน้ำชำระล้างร่างกายอย่างดีก่อนนอนหลับไปอย่าง
สุขสบาย

หลังจากนั้น...ก็ไม่มีหลังจากนั้นอีก

เช้าวันรุ่งขึ้น ท่านอาลูให้หลันของลูให้คงสั่งกักบริเวณผู้ตรวจการที่ราชสำนัก
ส่งมา ประกาศยืนหยัดเคียงข้างอดีตฮ่องเต้ กำจัดผู้ทรยศ ชูธงกบฏต่อต้าน
ฮ่องเต้องค์ใหม่ แดนใต้ก็มีหลายคนลุกฮือขึ้น นับแต่นั้นมา ลูให้คงก็ทุ่มเท
แรงกายแรงใจทั้งมวลให้กับการแก้แค้น เด็กน้อยสูญเสียรอยยิ้ม ทั้งวันเอาแต่
ก้มหน้าอ่านตำรา ฝึกยุทธ์ และติดตามอยู่ข้างกายท่านอาของเขา

ส่วนข้าก็ตกหลุมรักร้านสุราเงินเชียงของเมืองลูให้เลียง หญิงขายสุรานาม
หลันเชียงเป็นแม่ม้ายสาวสวย นางมีสองมือที่มหัศจรรย์ หมักบ่มสุราสเลิศ
ยิ่งกว่าที่ข้าหาซื้อได้บนสวรรค์เสียอีก แน่แน่นอนว่า บางทีอาจเป็นเพราะข้ามีเงินน้อย
เกินไป จึงทำให้มีโอกาสซื้อสุราเลิศรสบนสวรรค์ได้...

ข้าไม่ชอบชีวิตในจวนที่เต็มไปด้วยความตึงเครียด ทุกวันเมื่อข้าตื่นนอน
ก็จะเผลอไปนั่งดื่มที่ร้านสุราพลางมองลูกค้าที่ผ่านไปมา หลังจากสนิสนมคุ้นเคย
กับเจ้าแก่น้อยหลันเชียงแล้ว บางทีข้าก็หลอกกินเต้าหู้^๑นางบ้าง หลันเชียงมักจะ

^๑ หมายถึง เต้าอั้ง ลวนลาม หาเซหาเลย

หัวเราะขันขำ “หากเจ้าเป็นชาย คงถูกฆ่าด่าตะเพิดไปเสียนานแล้ว”

ข้าถอนหายใจอย่างแสนเสียดาย “หากรู้ว่าจะได้พบหลันเชียงที่อ่อนโยน นุ่มนวลเช่นนี้ ยามนั้นข้าน่าจะหักใจลงมาเกิดเป็นชายให้ได้”

หากว่าลงมาเกิดเป็นชาย ท่านโลกบาลหลักี่มีอาจบังคับให้ข้ากับเจ้าชูคนั้น... ความคิดหนึ่งสว่างวาบขึ้นในใจ ข้าลอบจดจำวิธีนี้ไว้

ยามนี้ข้าอายุยี่สิบปี ลู่ให้คงยังคงผูกใจอยู่กับการล้างแค้น กองกำลังทางเหนือ เติบโตแข็งแรงขึ้นเรื่อยๆ ข้ายังไม่ชอบอยู่ในจวน ทุกวันข้าจะออกไปเดินเตร็ดเตร่ ข้างนอกจนเย็นย่ำถึงจะกลับ

วันนี้ข้าทำตามกิจวัตรที่เคยทำ พระอาทิตย์คล้อยต่ำแล้วถึงกลับมาที่จวน แต่เมื่อเดินมาถึงหน้าประตูก็รู้สึกแปลกใจ ประตูด้านหน้าไม่ได้มีอะไรพิเศษ แต่กลุ่มผู้คนที่เดินไปมาไม่ขาดสายทำให้ข้านึกขึ้นได้ว่าวันนี้ไม่ใช่วันปกติ

เห็นคนเหล่านั้นเข้ามาในจวนพร้อมกับของขวัญ ข้าก็นึกขึ้นได้ วันนี้เป็นวันเกิดครบสิบห้าปีของลู่ให้คง ข้ามองสองมือที่ว่างเปล่าของตนเอง เกาศีรษะแล้ว หันหลังเดินกลับไปทางร้านสุราของหลันเชียง

พอมาถึง ร้านสุราของหลันเชียงกำลังจะปิด เห็นข้ากลับมาอีกครั้ง นางจึงถามอย่างแปลกใจว่า “เหตุใดเจ้ากลับมาอีก”

เดิมทีข้าคิดจะบอกให้เทสุรามาภาหนึ่งให้ข้านำกลับไป แต่คิดอีกที เกรงว่าวันนี้ลู่ให้คงจะไม่มีเวลาสนทนากับข้ากระมัง ข้าอดทอดถอนใจมิได้ “เด็กที่ตัวเองเลี้ยงมาถูกผู้อื่นแย่งไปแล้ว รู้สึกว่าโชคชะตาช่างเล่นตลกกับข้าจนอยากจะทำกราดให้สาแก่ใจ”

หลันเชียงมิได้ถาม เพียงคลี่ยิ้มบางๆ “ผู้คนโดยมากไม่สมหวังในชีวิตกันทั้งนั้น เจ้าอยากจะทำมานั่งข้างโนหรือไม่วะ”

ข้ารีบวิ่งเข้าไปกอดหลันเชียง “เสียดายเสียดายของข้าช่างเข้าอกเข้าใจผู้อื่น มาหอมแก้มทีหนึ่ง”

“ล้ารวมหนอย ดึกแล้ว ข้าจะงงซาให้ ไม่นอนญาติให้ดึกอีกแล้ว”

ข้าฉวยโอกาสยามที่หลันเชียงเข้าครัวไปต้มน้ำ ขโมยมาสราจากตู้ของนางหลายขวด ข้าแหงนคอดื่มเข้าไปอีกใหญ่ สุรานี้ช่างเผ็ดร้อนเสียจนข้าต้องหยีตา

ทีเดียว กว่าหลานเซียงจะกลับมาพร้อมกับชาที่ชงแล้ว ข้าก็เฝ้าอยู่กับโต๊ะแล้ว

ข้ายังพอมีสติอยู่บ้าง รู้ว่าหลานเซียงกำลังไม่ให้ข้า แต่ข้ามีอาจควบคุมร่างกายของตนเองได้ จู่ๆข้าก็คิดถึงร่างเขียนหลายร้อยปีที่มีตะบะเขียนอันน้อยนิดของตนเอง การที่สามารถดื่มสุราพันจอกมิเมาเลยนั้นมีประโยชน์ยิ่งนัก

ข้าไม่รู้ว่าจะนอนฟูอยู่นานเพียงใด จู่ๆที่ข้างหูก็ได้ยินเสียงเรียกที่ลั่นสะท้าน บ่งบอกชัดเจนว่าคนพูดกำลังตื่นตกใจดังขึ้นว่า “อวีนเสียด!”

ข้าพยายามลืมตาขึ้นข้างหนึ่ง เห็นลูไ้โค้งงอประตู่ของร้านสุราเข้ามา เขารีบร้อนเดินมาหาข้า

“เอ๋?” ข้ายืนตัวขึ้นอย่างฉะฉาน “เจ้าเด็กบ้ามาหาข้าหรือ?”

ยามนี้ลูไ้โค้งสูงกว่าข้าอย่างน้อยครึ่งศีรษะ เขาเดินเข้ามาข้างกายข้าแล้ว ก้มตัวลง เขาไม่สนว่าข้าพูดอะไร กุมมือข้าไว้ครู่หนึ่ง ก่อนจะสงบจิตใจลงได้ เขากล่าวเบาๆว่า “แท้จริงวันนี้ข้าบอกท่านอาคนเดียวนะ แต่ไม่คิดว่าพวกนั้นจะมากันด้วย ข้ารู้ว่าเจ้าไม่ชอบคนพลุกพล่าน องค์กรข้าในजनบอกข้าว่าเจ้ายังไม่ได้กลับมา ทหารเฝ้าประตูกลับบอกว่าเจ้ากลับมาแล้วแต่ออกไปอีก ข้าคิดว่าเจ้าโกรธ...”

แม้เขาจะอายุน้อย แต่บางครั้งวิธีที่เขาจัดการเรื่องราวก็ไม่ด้อยไปกว่าท่านอา ทว่าคำอธิบายเพียงไม่กี่คำในวันนี้ เขากลับพูดวกไปวนมา ดูไม่มีเหตุผล ข้าหัวเราะคิกคักแล้วโบกมือ “เจ้าจะตื่นเต้นอะไรนักหนา ข้าไม่ตีเจ้าหรอก”

ลูไ้โค้งมองข้าครู่หนึ่งก่อนกล่าวด้วยรอยยิ้มบางๆ “แต่ไหนแต่ไรมาอวีนเสียดไม่เคยกระทำรุนแรงต่อข้า”

นั่นเป็นเพราะยามข้าแก่ลงเจ้านั้น เจ้ายังจำไม่ได้ต่างหาก ข้าไม่คิดจะถกหัวข้อนี้กับเขานะ เอี่ยมเมื่อล้วงเข้าไปในถุงเงิน แต่ไม่เจอของอะไรที่ตีพ้อ ข้าโมโหขึ้นมาจึงหยิบเศษเงินออกมาสองเหรียญ “เอ้า ลูซันต์วันเกิด อย่างอื่น ข้าไม่รู้จริงๆว่าจะให้อะไรเจ้า”

ลูไ้โค้งจ้องมองเศษเหรียญอย่างอึ้งงัน พลังกะพริบตาถามข้า “ให้ของขวัญข้าหรือ?”

ข้ารีบกำถุงเงินของตัวเองแน่น “มีเพียงสองเหรียญ มากกว่านี้ไม่มีแล้ว”

เขาชะงักไปชั่วขณะ รับเอาเหรียญทั้งสองมาด้วยความรู้สึกหัวเราะไม่ได้

ร้องไห้ไม่ออก เขากล่าวด้วยน้ำเสียงติดจะสงสารว่า “อวินเสียง เจ้าชี้เห็นวจริง ๆ” พุดจบก็ใส่เหรียญทั้งสองไว้ในอกเสื้อชั้นในตรงกับหัวใจของเขา

ข้าพิงหัวไหล่ของเขา “ถือเป็นการแลกเปลี่ยน เจ้าแบกข้ากลับบ้านที่เกิด ข้าไม่อยากเดินแล้ว เหนื่อยมาก”

แน่นอนว่าลู่ไห่งไม่ปฏิเสธ เขารับคำอย่างเชื่อฟังแล้วแบกข้าขึ้นหลัง ก่อนจะออกจากประตูไป ข้าก็นึกขึ้นได้เรื่องหนึ่ง จึงหันไปพูดกับหลันเซียงที่ยืนงงอยู่ด้านข้างว่า “เสี่ยวเซียงเซียง หากจะเก็บเงินให้ไปที่จวนแม่ทัพรักษาสายแดนประจิม ที่นั่นมีเงินมาก”

ออกมาจากร้านสุรา ข้าถึงเพิ่งรู้ว่าลู่ไห่งมาคนเดียว ทั้งที่ด้วยฐานะของเขา ในยามนี้การออกมายังนอกยามราตรีก่อนข้างอันตราย ข้าเอนศีรษะพิงหัวไหล่เขา คลอนไปตามจังหวะที่เขาเดินพลางว่า “เจ้าต้องปกป้องตัวเองก่อนถึงจะทำอย่างอื่นได้”

“ข้าต้องปกป้องเจ้าด้วย” ลู่ไห่งพูดด้วยน้ำเสียงภาคภูมิใจอยู่หลายส่วน “ยามนี้ข้าสามารถปกป้องเจ้าได้แล้ว”

ข้าไม่ได้เอื่อยอะไรอีก ระหว่างทางกลับ มีเพียงเสียงก้าวเดินอย่างมั่นคงของลู่ไห่ง ครั้นเดินมาได้ครึ่งทาง ลู่ไห่งถามอีกว่า “อวินเสียง เหตุใดวันนี้เจ้าถึง... ตี๋มสุรามากถึงเพียงนี้ มีเรื่องไม่สบายใจอย่างนั้นหรือ”

“ตี๋มสุรารสเลิศ ไม่ได้ไม่สบายใจ” ข้าพูดตรง ๆ ว่า “ข้าเพียงปลงอนิจจังกับชีวิตมนุษย์ เวลาช่างผ่านไปรวดเร็วนัก”

ลู่ไห่งชะงักเท่า ข้าขยับศีรษะบนไหล่เขาไปมา หาท่านอนที่สบาย “ข้าคิดถึงเรื่องในกาลก่อน” วันเวลาแสนสุขบนสรวงสวรรค์ ไม่น่าแปลกที่บุถุชนจะอิจฉา

หลังจากได้ยินสิ่งที่ข้าพูด ลู่ไห่งก็ยืนนิ่งไม่ขยับอยู่เป็นนาน ขณะที่ข้าใกล้จะเข้าสู่ห้วงฝัน ก็ได้ยินเสียงพูดไม่ชัดเจนว่า “ขอภัย อวินเสียง”

ข้าไม่รู้ว่ามีฝันไปหรือไม่ หรือมีคนรู้ลึกเฝ้าเสียใจด้วยความละอายจริง ๆ

หลังจากวันเกิดของลู๋ไห่คง จู่ๆ บรรยาการในราชสำนักก็เปลี่ยนเป็นตึงเครียด ราชสำนักมีอาจมอมงข้ามกองกำลังทางเหนือที่ขยายใหญ่ขึ้นทุกวันได้อีก ได้ยินว่า ย่องเต้เริ่มจัดเตรียมกองกำลังทหารเพื่อยกทัพมาสู้ศึกทางเหนือ ส่วนท่านพ่อข้า ในฐานะเสนาบดีเฝ้ารักษาการอยู่ที่เมืองหลวง

ลู๋ไห่คงอยู่ทุกวัน จนไม่เห็นแม่แต่เงาของเขา

ข้าไม่รู้ว่าในสายตาของลู๋ไห่คงข้าเป็นเช่นไร และก็ไม่ว่าตนเองรู้สึกอย่างไร กับลู๋ไห่คง ในสายตาของข้า เขาเหมือนไม่ได้มีตัวตนจริงๆ ตั้งแต่แรกแล้ว เขาเป็นเพียงร่างที่เขียนชุดงาช้างจุดลงมาบนโลกมนุษย์เพียงชั่วระยะเวลาสั้นๆ เท่านั้น เมื่อตีมน้ำแกงเผ็ดแล้ว ลู๋ไห่คงผู้นี้ก็จะมีตัวตนอีกต่อไป

ทุกวันข้าใช้เวลาอยู่ในร้านสุราเงินเซียงมากขึ้น มักจะดื่มจนเลอะเลือน ก่อนกลับไปนอน

ในวันแรกที่หิมะตกที่ชายแดนทางเหนือ ข้าไปดื่มสุราตามปกติ แต่ที่น่าแปลกคือ ไม่ว่าข้าจะพูดอะไรหันเซียงก็ไม่ยอมให้ดื่ม ข้าไม่พอใจ จึงล้วงเศษเงินออกมาจากถุงเงินแล้วตบลงบนโต๊ะ “ข้ามีเงิน! เจ้าดูสิ ข้ามีเงิน! เอาสุรามาให้ข้า!”

หันเซียงพูดเพียงว่า “ถ้าจะดื่มสุราก็ไปตักเอาเองที่ห้องใต้ดิน”

ข้าลุกขึ้นอย่างไม่ลังเล กวาดเงินกลับมา หมุนกายเดินไปทางสวนด้านหลังของร้านสุรา ตรงไปยังห้องใต้ดิน แต่เพิ่งจะก้าวเข้าไปในห้องเก็บสุรา จู่ๆ ก็มีมือใหญ่ข้างหนึ่งเอื้อมมาปิดปากข้าไว้ ได้ยินเสียงหยาบกระดังของชายผู้หนึ่งดังข้างหูว่า “ห้ามส่งเสียง”

เขากล่าวเตือนเช่นนี้ทำราวกับว่าข้าส่งเสียงออกมาแล้ว ข้ากะพริบตาเป็นทีว่ายอมร่วมมือด้วย

เมื่อเห็นว่าข้ายอมร่วมมือ เขาก็คลายมือออก สะบัดเสื้อคลุมพลางคุกเข่าลง ก็มึนชะการะแล้งกล่าวว่า “คุณหนูใหญ่ โปรดอภัยที่ข้าน้อยเสียมารยาท” ครั้นได้ยินคำเรียกหาที่ไม่ได้ยินมานาน ข้าเข้าใจทันที ที่แท้ท่านพ่อช่งเป็นผู้ส่งเขามา

ด้านหลังชายชุดดำยังมีบัณฑิตชุดเขียวอีกผู้หนึ่ง ในสภาพอากาศหนาวเย็น

ของภาคเหนือ เขายังถือพัดในมือดูสะอาดตาเป็นที่สุด ข้าอ๋มแกมหย่นอยู่บ้าง “อ้อ แท้จริงเป็นพวกเจ้านี้เอง ชิงซานจือ (ภูผาเขียว) กับเฮยอู่ (นกสู่หมิฟ) สบายดีหรือไม่”

หนึ่งขุนหนึ่งปู้คูนี่เป็นยอดฝีมือที่ทำงานรับใช้ท่านพ่อข้ามานานแล้ว เฮยอู่มีหน้าที่ลงมือปฏิบัติ ชิงซานจือคอยให้คำแนะนำวางกลยุทธ์ในการกำจัดคู่แข่งทางการเมือง ไม่ว่าเมื่อห้าปีก่อนเขาก็มีส่วนในการทำลายครอบครัวของลู่ไห่คงด้วย

วันนี้สองคนนี้มาถึงชายแดนภาคเหนือ คงเป็นเพราะท่านพ่อตั้งใจให้พาล่ากลับไปแล้วก็เป็นเช่นนั้นจริงๆ ชิงซานจือโบกพัดกล่าวด้วยรอยยิ้ม “ถือเป็นเกียรติที่คุณหนูใหญ่ยังจำพวกข้าสองคนได้ วันนี้ที่พวกข้ามา ความจริงมาถ่ายทอดคำพูดของใต้เท้าขอรับ”

ข้าปิตุหุ หันหลังกลับ “อย่าพูด ข้าไม่ฟัง”

เฮยอู่ที่คุกเข่า พุ่งเข้ามาจับไหล่ข้าไว้ ชิงซานจือคลี่ยิ้ม “ใต้เท้ากล่าวว่าเที่ยวเล่นอยู่ข้างนอกนานพอแล้ว สมควรกลับบ้านได้แล้ว ฝ่าบาททรงเตรียมสมรสพระราชทานให้ท่านกับองค์ชายสาม”

แม้ข้าจะไม่ต้องการไต่ถาม แต่คำพูดเหล่านี้ก็ยิ่งลอดเข้าหูอยู่ดี ข้าเบิกตาโตอย่างไม่อยากเชื่อ “บุตรชายคนที่สามที่ยังมีชีวิตอยู่ถึงยามนี้ของอ๋องจื้อไฮ่วที่ชิงราชบัลลังก์มานะหรือ เขาไม่ใช่คนปัญญาอ่อนหรือหรือ เหตุใดท่านพ่อจึงอยากให้ข้าแต่งงานให้เขา อีกอย่าง ข้าก็หมั้นหมายกับลู่ไห่คงแล้ว...” ข้าส่ายหน้า “ท่านพ่อข้า...เขาไม่รักข้าแล้ว”

เฮยอู่จับไหล่ข้าไว้แน่น “คุณหนู ระวังคำพูดด้วยขอรับ”

ชิงซานจือถอนหายใจ “คุณหนูจากมานาน จึงไม่รู้สถานการณ์ของใต้เท้า ตั้งแต่คุณหนูจากไป ใต้เท้าก็ถูกฝ่าบาทตั้งข้อสงสัยอยู่หลายครั้ง ยามนี้ก็ถึงสงครามใกล้ปะทุ ฝ่าบาทได้แต่มอบอำนาจดูแลรักษาเมืองหลวงไว้ในมือของใต้เท้า ทว่าเพราะคุณหนู...ยามนี้ฝ่าบาทจึงทรงระแวง หากว่าเวลานี้เกิดข้อผิดพลาดแม้สักเล็กน้อย จวนเสนาบดีอาจต้องมีชะตากรรมไม่ต่างกับจวนแม่ทัพใหญ่เป็นแน่ คุณหนูในฐานะบุตร ได้โปรดคิดถึงจุดยืนของใต้เท้าด้วย กลับเมืองหลวงไปแต่งงานให้องค์ชายสาม...”

“พอแล้ว ไม่ต้องพูดอีกแล้ว” ข้าเกาศึรระอย่างกลัดกลุ้ม “ข้าขอเวลาคิด ลักสองสามวัน”

เฮยอู่ใจร้อน ชมวดคิ้วกล่าวว่า “พวกเราไม่มีเวลามากนัก”

ข้ากำลังหงุดหงิด พอได้ยินคำพูดนี้ก็ยิ่งโมโห “หากวันนี้เจ้ากล้ามัดข้า กลับไป ข้าจะฟ้องท่านพ่อว่าเจ้ารังแกข้า จะบอกว่าเจ้าข่มเหงข้าทุกวัน หยาบหยาม ย้ายข้า ตราบเท่าที่ข้ายังมีชีวิตอยู่ ข้าจะไม่ปล่อยให้เจ้ามีชีวิตที่สงบสุข!”

เฮยอู่หน้าเขียวในทันใด คงคิดว่าไม่เสียทีที่ข้าได้ฉายาว่า “ยายเด็กปีศาจ” ซิงซานจื่อหัวเราะพลางว่า “คุณหนูอย่าได้โมโหไป พวกข้าไม่ได้มีเจตนาจะบังคับ คุณหนู หวังว่าคุณหนูจะไตร่ตรองให้รอบคอบ ไม่ว่าอย่างไร ใต้เท้าก็เป็นบิดา ที่เลี้ยงดูท่านมานานะขอรับ”

คำพูดเหล่านี้แทงใจข้า แม้ท่านพ่อจะทำเรื่องไม่ดีกับผู้อื่นไว้มากมาย แต่ กลับไม่เคยทำผิดต่อข้า ข้าก็ดริมีปีกพลาหงุดหงิดว่า “สามวันหลังจากนี้ หากข้ายอมติดตามพวกเจ้ากลับไป ข้าจะไปรอพวกเจ้าที่ประตูเมืองทิศใต้ หากข้า ไม่ไปตามนัด พวกเจ้าก็ไม่ต้องรั้งรอ ให้กลับไปบอกท่านพ่อว่าข้าเป็นลูกอกตัญญูเถิด”

เฮยอู่คิดอยากจะกล่าวบางอย่าง แต่ซิงซานจื่อห้ามปรามไว้ เขาคลี่ยิ้ม “อีกสามวัน พวกข้าจะไปรอคุณหนูที่ประตูเมืองทิศใต้”

ข้าหันร่างเดินออกไปจากห้องเก็บสุรา ด้านนอกห้องข้าพบกับหลันเซียงที่มี สีหน้าละอายใจ ข้ากล่าวว่า “ถึงอย่างไรเจ้าก็ดูแลข้าแทนท่านพ่อ และยังช่วย ปิดบังท่านพ่อให้ข้า ที่ผ่านมามีเจ้าก็ดูแลข้าไม่น้อย ไม่มีอะไรต้องรู้สึกผิด”

ข้ากลับจวนเร็วกว่าปกติ ทหารรักษาการณ์ออกจะประหลาดใจอยู่บ้าง พอข้าบอกว่า อยากพบลู่ไห่คง พวกเขาก็อิงแปลกใจมากขึ้นไปอีก เพราะน้อยครั้งนักที่ข้าจะเป็นฝ่ายขอพบผู้ใดก่อน ทว่าแม้จะประหลาดใจ เขาก็ไม่ปริปากบอกว่าลู่ไห่คง อยู่ที่ใด เดิมทีข้าเข้าใจว่าเจ้าเด็กนั้นคงกำลังทำอะไรที่เป็นความลับ แต่เมื่อ เดินไปถึงห้องโถงใหญ่กลับได้ยินเสียงหัวเราะขื่นมื่นของลู่หลาน “ไห่คง เจ้าดูสิ บุตรสาวบุญธรรมของข้าคนนี้เก่งทั้งบุ๋นและบู๊ เหมาะสมกับเจ้ามากไม่ใช่หรือไม่ เมื่อ

เทียบกับบุตรสาวของเสนาบดีผู้นั้นแล้ว ไม่ดีกว่าอย่างนั้นรี”

ขณะที่ลู่หลันถามคำถามเหล่านี้ ‘บุตรสาวบุญธรรม’ คนนั้น แน่แน่นอนว่าไม่ได้อยู่ที่นั่นด้วย พวกเขาสองคนใจจดใจจ่ออยู่กับบทสนทนา เลยไม่มีผู้ใดเห็นข้าจิ้งยี่นอนนอกห้องโถง ก็ม้วนหน้าลงมองก้อนอิฐบนพื้น คอยอยู่นานก็ยังไม่ได้ยินคำตอบของลู่ไห่คง

เบื้องลึกของจิตใจเกิดความรู้สึกที่บอกไม่ถูกนัก จุดดิ่งสองขาของข้าที่คิดจะเดินจากไปเอาไว้

ข้าทำหน้ามึน แค้นเสียงเย็นชาแล้วก้าวข้ามธรณีประตูเข้าไปภายในห้องโถง “โอ้ จะเปรียบสตรีสองคนว่าคนใดดีไม่ดียังยาก ท่านคงต้องลากเอา ‘บุตรสาวบุญธรรม’ ของท่านมาขึ้นคู่กับข้า จะได้เปรียบเทียบกันอย่างชัดเจนว่าผู้ใดเหนือกว่าหรือด้อยกว่า”

ลู่ไห่คงหันกลับมาด้วยความตกใจ “อวีนเสียน...”

ข้านึกถึงการนั่งเฝ้าเมื่อครู่นี้ของเขา ทำให้รู้สึกเลือดลมพลุ่งพล่านขึ้น คิดอยากจะทำอะไรกับเขา แต่เมื่อเห็นตาขาวที่ขุ่นมัว ข้าก็ทำใจลงมือไม่ได้ ได้แต่กระแทกเท้าแรงๆ อยู่หลายทีพลางทวาดว่า “หุบปาก! เจ้ากล้ายอมรับว่าข้าแย่กว่าหญิงอื่น!” ข้าตะโกนอย่างโมโห “เจ้าสุนัขป่าตาขาว” อยู่ให้ห่างจากข้า! อย่าให้ข้าเห็นหน้าเจ้าอีก!”

เลือดฝาดบนใบหน้าลู่ไห่คงเลื่อนหายไปในช่วงพริบตา

ข้ารู้สึกตัวว่าได้กล่าวคำพูดทำร้ายจิตใจออกไป จึงรีบอุดปากตัวเองไว้ แต่ความเสียหายได้เกิดขึ้นแล้ว ใบหน้าของลู่ไห่คงซีดขาวและสายตาฉายแววเสียใจ เบี่ยมลัน ข้ารู้สึกขมเคืองในใจอย่างบอกไม่ถูก ลามไปถึงกระเพาะที่บิดขมวดตัวเป็นเกลียวจนปวดมวนไปหมด ทว่าด้วยสภาพการณ์นี้ข้าไม่อยากเสียหน้าเอ่ยปากขออภัย ได้แต่ตบปากตัวเองแรงๆ สองที ทั้งผมบนศีรษะอย่างโมโห แล้ววิ่งออกไป

^๒ แปลงว่าเป็นคนเนรคุณ สุนัขป่าได้ชื่อว่าเป็นสัตว์ดุร้ายโหดเหี้ยมเป็นพิเศษ ส่วนคำว่า “ตาขาว” นั้น คำจีนแปลความหมายว่าตาบอด มองไม่เห็น (คุณงามความดีของผู้อื่น) มึนกว่า ไร่น้ำมิตรไมตรี เนรคุณ

นี่เป็นครั้งแรกที่การนอนหลับทำได้ยากถึงเพียงนี้

ข้ามอนพลิกตัวกระสับกระส่ายอยู่บนเตียง ในสมองมีอาจสลดภาพใบหน้า ลู่ให้คงซิดขาวในยามนั้นได้ ข้าลุกขึ้นนั่งยกมือกุมแก้มสองข้างพลางทอดถอนใจ เหตุใดเจ้าซุกงั้นถึงได้กลับชาติมาเกิดเป็นเช่นนี้ได้ เห็นได้ชัดว่าเขาเป็นคนจองทอง อดตัวอย่างกับอะไร เหตุใดถึงกลายเป็นเช่นนี้...

ขอเพียงลู่ให้คงทำให้ข้าโกรธอีกครั้งเดียว ขอเพียงครั้งเดียวเท่านั้น ข้าก็จะสามารถหักใจกำจัดเขาได้แล้วไม่ใช่หรือ! แล้วเพราะเหตุใด เพราะเหตุใด...ถึงต้องแสดงสีหน้าเช่นนั้น ท่าที่ตัดพ้อน้อยใจนั้นทำให้ข้าละอายใจ

ข้าถอนหายใจยาวอีกครั้ง ขณะไม่รู้จะทำอย่างไรนั้น จู่ๆก็เห็นเงาดำ ที่หน้าห้อง ข้าเลิกคิ้ว เดว้ว่าเป็นพวกชิงชังขานจื่อมาหา แต่แล้วก็ได้ยินเสียงจีม่า เบาๆอยู่หน้าประตู หัวใจของข้าพลันบีบรัดแน่นโดยไม่รู้ตัว

ลู่ให้คงนั่นเอง หลังจากทำให้เขาเสียใจเช่นนั้น เขายังวิ่งแจ้งมาหาข้า ช่าง...

เขาเดินกลับไปกลับมาอยู่หน้าห้อง ไม่เคาะประตูและไม่เข้ามา แต่ข้ากลับ ใจร้อนทนรอไม่ไหวจึงเดินไปที่ประตู ข้าได้ยินเสียงเขาเพิ่มพากับตัวเองผ่านประตู เข้ามาว่า “อวินเสียง ข้าขอภัย ข้าไม่ได้ยินยอม ข้าเพียงกำลังคิดหาวิธีที่จะปฏิเสธ ท่านอา แล้วบอกกับเขา...ว่า...อวินเสียง ข้าขอภัย ข้าไม่ได้ยินยอม...”

เขาพูดย้ำประโยคเหล่านั้นซ้ำไปมาหลายรอบ ข้าฟังจนหัวใจค้นยุบยับ เปิด ประตูออกและกล่าวกับลู่ให้คงว่า “เจ้าจะพูดอะไรกับท่านอากันแน่!”

จู่ๆประตูก็เปิดออกทำให้ลู่ให้คงตกใจไม่น้อย เขาตะลึงมองข้าอยู่ชั่วอึดใจ ใบหน้าค่อยๆแดงระเรื่อขึ้น ผ่านไปครู่หนึ่งก็กลายเป็นซีดขาว

ไหนเลยข้าจะคาดเดาจิตใจที่ซับซ้อนของเขาไม่ได้ จึงสุดลมหายใจเข้าลึก ขณะคิดจะขอภัย เขากลับคว้าแขนเสื้อข้าเอาไว้แล้วพูดเบาๆว่า “อวินเสียง ข้าไม่ใช่สุนัขปาดตาขาว ข้ารู้ว่าตาขาวไม่ดี แต่...เจ้าอย่าได้รังเกียจมันเลย และอย่าได้รังเกียจข้าด้วย”

ไม่ว่าความรู้สึกจะสับสนว่าขุนเพียงใด คำพูดจะมากมายเพียงใด ล้วนถูก คำพูดประโยคนี้ของเขาสลายไปจนสิ้น

เขาเดินกลับไปกลับมาอยู่หน้าห้องเนิ่นนานและเตรียมคำพูดไว้มากมาย

ครั้นเห็นข้ากลับโพล่งประโยคนี้ออกมา เห็นได้ว่าถึงจะไม่พูด แต่เรื่องดวงตาที่บาดเจ็บได้กลายเป็นปมด้อยของเขาไปแล้ว ข้ารู้ว่าวาจาของข้าประโยคนั้นกระทบกระเทือนจิตใจเขาอีกโข และรู้ว่า ที่แท้เขาเกรงว่าข้าจะดูแคลนเขา

ชั่วเวลานั้น ข้ามองเขา แต่ไม่รู้จะแสดงสีหน้าเช่นไรดี

ลู่ให้คงอายุสิบห้าก็สูงกว่าข้าแล้ว นี่เป็นครั้งแรกที่ข้าตั้งใจมองเข้าไปในดวงตาของเขา หิมะใต้แสงจันทร์ตรงลานบ้านสะท้อนเป็นประกายอยู่ในดวงตา คำลับของเขา เจ้าเด็กนี้มีตัวตนจริงๆ เขาไม่ได้เป็นเพียงชีวิตสั้นๆ ช่วงหนึ่งของชุกที่คงอยู่เพียงรูปเดียวก็หายวับไป นี่เป็นชีวิตคนหนึ่งที่มีชีวิตอยู่จริงๆ

ข้ากระจ่างแจ้งแสบใจดีว่าชีวิตของช่วงวันเสียงเป็นเพียงภาพมายาจึงใช้ชีวิตตามสบายไม่มีใครใใจะไรรู้ แต่สำหรับลู่ให้คงแล้ว นี่เป็นชีวิตของเขาทั้งชีวิตเพียงหนึ่งเดียวเท่านั้น

คืนนี้คงจะเหน็บหนาวเกินไป ข้าเดินข้ามธรณีประตูแล้วดึงลู่ให้คงเข้ามา กอดโดยไม่รู้ตัว สองมือโอบกอดแผ่นหลังของเขาไว้แน่น

ร่างของลู่ให้คงแข็งแกร่งในฉับพลัน เสียงที่ตามมาที่ยังแข็งแกร่ง “อะ อะ อะ อวีน...เสียง?”

“ขอภัย” ข้าพูด “ยามนั้นข้าไม่โง่จึงพูดไปอย่างโง่ คิด ขอภัย ข้าไม่ได้รังเกียจเจ้า อย่าเสียใจไปเลย”

ลู่ให้คงนิ่งไป ร่างกายหายแข็งแกร่ง เขาล้มลงอยู่ครู่หนึ่งก็เอามือวางบนหลังข้า โอบเอาไว้ห่อหุ้ม รวากับเกรงว่าถ้ากอดแน่นไปจะเป็นการล่วงเกิน ข้าได้ยินเสียงเขาถอนหายใจที่ข้างหู “อวีนเสียง ยามนั้นข้าไม่ได้ยินยอม ข้าเพียงกำลังคิดหาวิธีที่จะปฏิเสธท่านอาแล้วบอก...บอก...ว่าจะแต่งงานให้เจ้า”

ข้าตะลึงตาค้าง ดวงตาทั้งสองแทบจะกลืนออกนอกเบ้า

“กาลก่อนไม่มีทางเป็นไปได้ แต่ยามนี้ถึงเวลาแล้ว อวีนเสียงรอนานไม่ได้แล้ว ก่อนที่กองกำลังจะยกทัพลงใต้ ยังพอมีเวลาอยู่บ้าง ดังนั้น...ดังนั้นข้าอยากจะจัดงานแต่งงานของเรา...เมื่อครู่ข้าได้บอกท่านอาแล้ว อวีนเสียง เจ้าจะตกลงหรือไม่”

ข้าคิดอะไรไม่ออก หากยามนี้ข้าบอกเขาไปว่า “ข้าต้องกลับเมืองหลวง

ช่วยท่นพ่อ ข้าต้องไปแต่งงานให้ห้องค์ชายสาม” เขาจะมีสีหน้าอย่างไร ข้าพลัก
ลูให้คงออกห่างพลางเกาศีระและกล่าวว่า “เจ้าอย่าเพิ่งใจร้อน ขอข้าคิดดูก่อน”

ลูให้คงคว้านแขนเสื้อข้าไว้ไม่ยอมปล่อย “ข้ารู้ว่าอวินเสี่ยงเสียสละหลายสิ่ง
เพื่อมาชายแดนทางเหนือเป็นเพื่อนข้า เจ้ามาถึงที่นี่แล้วก็ต้องอดทนอดกลั้น
หลายอย่าง ไม่ว่าอย่างไรเจ้าก็คอยอยู่เคียงข้างข้าเสมอมา ข้ารู้ว่าอวินเสี่ยงดีต่อข้า
ข้าไม่อยากทำให้เจ้าผิดหวัง...”

ข้าผนวชมบ ตั้งแต่มารยาแดนทางเหนือข้าก็ยังไม่วางใจสิ่งที่จะต้องอดทนอดกลั้น
จริงๆสักเท่าไร ประการแรก ข้ามักจะขลุกตัวอยู่ที่ร้านสุราเงินเซียงทั้งวัน เลย
ไม่ได้ยินคำติฉินนินทาใดๆ ประการที่สอง ข้าที่เป็นธิดาของเสนาบดีกลับสามารถ
อยู่รอดปลอดภัยในกลุ่มทหารกบฏมาได้ถึงห้าปีนี้ คิดๆดูแล้วลูให้คงน่าจะช่วยไว้
ไม่น้อย เขาต้องอดทนอดกลั้นยิ่งกว่าข้ามากนัก ปกติแล้วในสถานการณ์เช่นนี้
ข้าควรจะรับข้อเสนอมองเขาไปก่อน ทว่าวันนี้เมื่อยามบ่ายชิงชานจื่อเฟิงมาแจ้งข่าว
ทั้งๆที่ในชีวิตนี้ข้าไม่ได้รู้สึกกลัวอะไร ทว่าถึงอย่างไรก็ต้องยึดมั่นกตัญญู

ข้าคิดอยู่นาน ก่อนจะหาข้ออ้างได้ในที่สุด “ลูให้คง เจ้าบอกว่าข้าดีต่อเจ้า
เจ้าไม่อยากทำให้ข้าผิดหวัง เจ้ารักข้าหรือไม่” หลังจากถาม ข้าก็รู้สึกขนลุกขนพอง
ต้องข่มกลั้นความรู้สึกสะอิดสะเอียนและคำพูดหวานเลี่ยนแล้วถามต่อว่า “เจ้า
เคารพข้า ให้เกียรติข้า แต่มันไม่ใช่สิ่งที่ข้าต้องการ มันไม่ใช่ความรักเช่นชายหญิง
เช่นสามีภรรยา เจ้า...ไปคิดดูให้ดีกว่าเถิด”

ลูให้คงตะลึงงันไป เขาไม่คิดว่าข้าจะพูดถ้อยคำเหล่านั้น เขาคิดอยู่ครู่หนึ่ง
แล้วกล่าวว่า “เรื่องพวกนั้นข้าไม่เข้าใจ แต่ชีวิตนี้ข้าจะไม่แต่งให้หญิงอื่น อวินเสี่ยง
ผู้ที่ต้องไปคิดคือเจ้าต่างหาก”

เขาไม่ได้บังคับให้ข้าอธิบาย เพียงแต่ยิ้มและกล่าวว่า “อวินเสี่ยง หากเจ้า
ตกลงก็บอกข้าสักคำ หากเจ้าอยากเลื่อนออกไปก่อน พวกเราก็จะเลื่อน หิมะตก
อากาศหนาว อวินเสี่ยงควรรักษาตัวให้อบอุ่น ข้าขอตัวก่อน”

ข้ามองร่างของเขาหายไปจากลานบ้าน ข้ายืนอยู่หน้าประตูยกมือปิดหน้า
อย่างแรง เจ้าเด็กบ้า อย่ายิ้มสวยเพียงนี้ได้หรือไม่! และไม่ต้องแสดงสีหน้าท่าทาง
เป็นผู้ใหญ่มารับมือกับปัญหาอย่างนี้! เจ้าทำให้ข้ากลายเป็นเด็กซี้โมโห ทำให้ข้า

อายุมาก!

สามวันต่อมา ข้าทั้งเจ็ดหมายไว้บนโต๊ะในห้องนอนฉบับหนึ่ง เนื้อหาในจดหมายเขียนว่า

เข้าป่าล่าสัตว์ ไม่รู้จะกลับเมื่อไร ลูให้คง ถ้าเจ้าตัดสินใจที่จะรีบกลับบ้านเกิด
อย่ารอช้ากลับมาแต่งงานด้วยเลย

สุดท้ายข้าตัดสินใจไปยังประตูเมืองทิศใต้ตามลำพัง ติดตามพวกชิงชานจื่อกลับเมืองหลวง เพราะรู้ว่ายามนี้ลูให้คงสามารถอยู่ได้โดยไม่ต้องมีข้า ขณะที่เมืองหลวงมีท่านพ่อผู้ซื่อสัตย์ มีสาวใช้ที่ข้าไม่ได้เจอเสียนานอย่างซุ่ยปี้ และยังมีอีกหลายคน พวกเขาไม่สมควรตายเพราะการต่อสู้ทางการเมือง เช่นเดียวกับที่เกิดขึ้นในจวนแม่ทัพเมื่อห้าปีก่อน ถูกเผาจนตายโดยไม่หลงเหลือแม้แต่ศพ

หากข้ากลับไปแล้วสามารถทำอะไรได้บ้าง ก็สมควรจะกลับไป

ข้ากลับเมืองหลวงใช้เวลาน้อยกว่าขามามากนัก

ตลอดทาง บรรยากาศตึงเครียดระงับมีอยู่ทั่วไปทุกมุมถนน สีหน้าของราษฎรเต็มไปด้วยความหวั่นกลัว ไม่รู้เลยว่าสถานการณ์จะตึงเครียดถึงเพียงนี้ ยามอยู่ชายแดนทางเหนือข้าตัดขาดจากทุกสิ่งทำให้ไม่ต้องรับรู้เรื่องราวภายนอก ลูให้คงก็ปกป้องข้าอย่างดี

วันที่ห้าของการเดินทาง ข้ามาถึงรอยต่อเขตอำนาจของกองกำลังชายแดนภาคเหนือ ข้าไปอีกเมืองหนึ่งก็จะเข้าสู่เขตแดนภายใต้การควบคุมของราชสำนักชิงชานจื่อแปลงโฉมข้าให้เป็นแม่เฒ่าชรา เขากับเฮยอู่ปลอมเป็นบุตรชายข้า เล่นละครในบทบาทบุตรชายส่งมารดากลับบ้าน ถึงแม่ข้าจะไม่เห็นด้วยนักกับบทบาทแม่เฒ่าชรา แต่พอคิดถึงอายุหลายร้อยปีของตนเองแล้ว ถูกเรียกว่าท่านแม่ย่อมไม่นับว่าเป็นเรื่องใหญ่โต จึงตกปากรับคำอย่างไม่เต็มใจนัก

ขณะผ่านด่านสุดท้ายของประตูเมือง ระหว่างเจ้าหน้าที่ทางการกำลังตรวจค้นอยู่นั้น จู่ๆหัวหน้ากองชุดเขียนายหนึ่งก็ขี่ม้าพวงพิศวงใหญ่ทะยานเข้ามาจากอีกฟากของถนน เสียงกุกกับของกิบเท้าม้าผสมกับเสียงตะโกนของเขา “คำสั่งด่วน!

กักตัวหญิงสาวทุกคน! ไม่อนุญาตให้ออกจากเมือง!” ในขณะที่เขาตะโกนซ้ำๆ ทหารเฝ้าประตูเมืองก็รีบใช้ทวนพู่แดงสกัดกั้นเส้นทางของทุกคนพลางกล่าวว่า “หญิงสาวไม่ได้รับอนุญาตให้เดินทางออกจากเมือง!”

หัวหน้ากองชุดเขียวควบม้ามาจนถึงประตูเมืองจึงหยุดม้าลง ล้วงภาพเหมือนออกมาจากอกเสื้อติดบนป้ายประกาศแล้วกล่าวว่า “ผู้ที่มีหน้าตาคล้ายคลึงกับภาพนี้ถึงสามส่วน ไม่ว่าชายหรือหญิง หนุ่มหรือแก่ ล้วนต้องนำตัวกลับไปศาลว่าการ!”

เฮยอยู่กับซิงซานจื่อที่อยู่ด้านหลังพลันรู้สึกตื่นกลัว ซิงซานจื่อกระซิบว่า “คุณหนู ก้มหน้าลงขอรับ”

ข้ากลับสงสัยข้อหนึ่ง ‘เพียงใดถึงเรียกว่าคล้ายสามส่วน’

ข้าได้ยินเสียงสองคนข้างหลังถอนหายใจ ข้าไม่เข้าใจว่าเหตุใดพวกเขาถึงถอนหายใจ พอเงยหน้าขึ้นมอง เหลือบไปเห็นภาพที่ติดอยู่บนป้ายประกาศก็ถึงกับอึ้งไป ช่วงวาดคนใดถึงสามารถวาดข้าได้เหมือนถึงเพียงนี้

ที่ชายแดนทางเหนือ นอกจากลู่ไท่คงแล้ว ไม่มีผู้ใดพินิจข้าถึงเพียงนั้น

จิตใจข้าว่ารุ่น แก่งทำเป็นหลังอ้อมให้เหมือนหญิงชราขึ้นอีกหลายส่วน

หญิงสาวล้วนโดนกักตัวไว้ เมื่อเหล่าทหารตรวจสอบทีละคนก็ปล่อยตัว ซิงซานจื่อเดินเข้ามาประคองด้านขวาของข้า เฮยอยู่เดินตามอยู่ด้านหลัง เมื่อเดินผ่านทหาร ซิงซานจื่อแก่งทำเป็นพูดเสียงเบาว่า “ท่านแม่ เจ้าหน้าที่แค่ตรวจสอบดูไม่มีอะไร”

ข้าคร้านจะสนใจเขา ก้มหน้าก้มตาเดินต่อไป พวกเราเกือบจะผ่านประตูออกไป จู่ๆหัวหน้ากองชุดเขียวก็เข้ามาขวางอยู่เบื้องหน้าข้า “ผู้อาวุโส ช่วยเงยหน้าขึ้นหน่อย”

ได้ยินเช่นนั้นแล้วข้าก็เริ่มลังเล หากยามนี้ถูกจับกลับไป ข้ากับลู่ไท่คง...

ขณะที่ข้าครุ่นคิดอยู่นั้น เฮยอยู่ที่อยู่ข้างหลังพลันคว้ามือของข้า ขำมองเขาอย่างงงเง้ง เฮยอยู่ขยับปากพูดว่า “ลวงเกินแล้ว” จากนั้นใช้ท่อนแขนแข็งแกร่งจับข้าพาตวัดวนมา ยามนั้นซิงซานจื่อชักกระบี่อ่อนตรงเอวออกมา ไม่พูดพร่ำทำเพลงก็เลือกกระบี่เข้าที่ดวงตาของม้าที่หัวหน้ากองชุดเขียวนั่งอยู่

ม้ากระต๊อบก๊อบเท้าขึ้นสูง ขณะที่มันส่งเสียงร้องโหยหาอย่างน่าเวทนา เฮยอยู่ก็ร้องว่า “วี้” ทั้งสองใช้วิชาตัวเบาเหยียบย่ำไปบนบ่าไหล่ของคนที่ยืนอยู่ข้างหน้า ก่อนจะเหินทะยานจากไปไกล

ข้าพาดอยู่บนไหล่ของเฮยอยู่ เห็นความซุลมุนที่ปากทางเข้าประตูเมือง ไม่รู้ว่าเพราะเหตุใด กลับนึกถึงวันที่ข้าถือกำเนิดบนโลกมนุษย์ ความวุ่นวายที่หน้าสะพานไ่น์เหอ ทว่าวันนี้ไม่มีสายตาอาฆาตแค้นของชายหนุ่มที่จ้องมองมา ข้าพลันรู้ลึกรู้ว่า หัวใจว่างโหวงขึ้นทันใด

กลับมาถึงเขตอิทธิพลของราชสำนัก ชิงซานจี้กับเฮยอยู่ก็เดินทางสบายขึ้นมาก เขาซื้อม้า แล้วกลับไปใช้ถนนสายหลัก ทำให้การเดินทางรวดเร็วขึ้นไม่น้อย ไม่นานเราก็มגיעถึงเมืองหลวง

ผ่านประตูเมืองเข้ามา ชิงซานจี้กับเฮยอยู่ก็บอกว่ามีธุระขอตัวก่อน ให้ข้ากลับจวนเอง ข้ารู้สึกแปลกใจ พวกเขาไม่กลัวข้าหนีหรือ ครั้นนึกได้ว่าตัวข้าเองก็ไม่มีที่ให้หลบหนีในเมืองหลวง ดังนั้นจึงยอมกลับไปจวนเสนาบดีแต่โดยดี

ซากปรักหักพังของจวนแม่ทัพที่อยู่ตรงข้ามกับจวนเสนาบดีได้รับการเก็บกวาดเสียจนสะอาดแล้ว หากจะพูดถึงประวัติศาสตร์ของราชวงศ์ จวนแม่ทัพได้กลายเป็นเพียงรอยจารึกหนึ่งของประวัติศาสตร์ที่ไม่สลักสำคัญอะไร

ทหารเฝ้าประตูจวนเสนาบดียังคงเหมือนเดิม พอเห็นข้า พวกเขาตกใจไม่น้อย “คุณ...หนูกลับมาแล้ว?”

ข้าพยักหน้า “กลับมาแล้ว”

ทหารนายหนึ่งถึงกับแข็งขาอ่อน รีบวิ่งเข้าไปด้านใน คนแรกที่ข้าต้องการพบแน่นอนคือท่านพ่อ แต่ที่ไม่เหมือนอย่างที่ข้าคิดไว้ก็คือ ข้าไม่ได้เห็นท่านพ่อที่เฝ้าประตูอยู่ตรงห้องโถง แต่กลับเห็นชายชาวผอมแห้งจนเหลือเพียงหนังหุ้มกระดูกนอนป่วยอยู่บนเตียง

ข้าไม่กล้าเรียกเขา ไม่อยากจะทำให้กาลเวลาทำให้คนผู้หนึ่งทุกข์ทรมานจนเปลี่ยนไปได้ถึงเพียงนี้

ท่านพ่อนอนอยู่บนเตียง มองข้าอย่างเลอะเลือน เขาหลับตาอยู่เป็นนาน

แล้วถอนหายใจคราหนึ่ง ปรากฏน้ำตาเอ่อคลอที่หางตา “ไป...ไปแล้ว...ไม่ต้องกลับมา”

แต่เดิมข้าเป็นเพียงก้อนเมฆมวงคลที่เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติ ไม่มีบิดามารดา ไม่เข้าใจความรู้สึกที่เรียกว่าความรักของบิดามารดาที่ยิ่งใหญ่ตั้งขุนเขา ทว่ายามนี้กลับรู้สึก ว่า ชายชราผู้นี้ถึงภายนอกจะเป็นผู้ที่ทำสิ่งเลวร้ายได้ทุกอย่าง แต่ข้าก็สมควรดีต่อเขาให้มาก เพราะในสายตาของข้าแล้ว เขาเป็นเพียงบิดาผู้โดดเดี่ยว

“ท่านพ่อ” ข้าเรียก “ลูกออกต้มน้ำ ลุกยินดีแต่งงานในห้องค์ชายสาม”

ริมฝีปากของท่านพ่อสั่นระริก เงียบงันไปชั่วขณะก่อนจะหยดกายลุกขึ้นนั่ง เขาพูดเสียงเข้มว่า “ผู้ใดพาเจ้ากลับมา! ท่านพ่อเจ้าแม่สิ้นไร้ไม้ตอกก็ไม่มีทางขายบุตรสาวกิน!”

ข้าตะลึงงัน จับต้นชนปลายไม่ถูก “ท่านไม่ได้ให้ชิงชังกับเฮยอู่ไปรับข้ามาหรอกหรือ”

ท่านพ่อชั่งปรกกายตาแตกช้ำ พลันยิ้มออกมาอย่างขื่นขม “สองคนนั้นถูกฮ่องเต้บังคับปัจจุบันสังหารไปตั้งแต่เมื่อหลายปีก่อนแล้ว เกรงว่าผู้ที่ไปรับเจ้ากลับมาคงเป็นทหารรักษาพระองค์ที่แปลงโฉมมากระมัง...” ท่านพ่อชั่งสายศิระะไปมา “ยามนั้นข้าพยายามทุกวิถีทางส่งเจ้ากับลูให้คงไปทางเหนือ...บัดนี้เจ้ากลับถูกดึงเข้ามาพัวพันด้วย อวินเสียง พ่อขอภัย พ่อผิดต่อเจ้าและแม่ของเจ้า ผิดต่อท่านพี่ลูและให้คง และยังผิดต่อฮ่องเต้ก่อน”

พยายามทุกวิถีทางส่งข้ากับลูให้คงไปทางเหนือเช่นนั้นหรือ

ข้าไต่ตรองอย่างละเอียดแล้วก็พบว่า ทุกอย่างดูแปลกประหลาดในคืนที่ไฟไหม้ หลังจากที่เขาชุดดำสองคนนั้นจากไป กลับไม่มีข่าวร้ายโหลจากจวนเสนาบดี อีกทั้งตรวจอภัพที่เป็นของสำคัญมากถึงเพียงนั้นสูญหายไป ราชสำนักก็ไม่ส่งคนออกตามล่า ข้ากับลูให้คงเดินทางซื้อขายกับเต่า แต่กลับไม่มีทหารไล่ตามมา แม้แต่คนเดียว กองกำลังทางเหนือของลูหลานประกาศตั้งตัวเป็นกบฏอย่างเปิดเผย ราชสำนักก็คอยถึงห้าปีจึงลงมือปราบปราม...

ที่ผ่านมา ข้าไม่รู้วาท่านพ่อกับฮ่องเต้บังคับปัจจุบันได้ต่อสู้กันมาเท่าไร แต่พอ

เห็นท่านพ่อในสภาพนี้ ข้าก็รู้ว่าเขาเป็นชายอายุสี่สิบที่หมดสิ้นทั้งร่างกายแรงใจแล้ว
ข้าตบหลังมือที่แห้งเหี่ยวของเขา “ท่านพ่อ ข้าไม่ได้อ่อนแอเช่นนั้น”

วันรุ่งขึ้น มีพระราชโองการมาจากวังหลวง แจ้งกำหนดการอภิเษกสมรสระหว่าง
ข้ากับองค์ชายสาม โดยกล่าวว่ามารยาทภายในวังซับซ้อนยุ่งยาก จึงให้ข้าเข้าวัง
เพื่อเรียนรู้มารยาทจนถึงวันแต่งงาน

เจตนาขององค์ฮ่องเต้ชัดเจนนมาก ตราบใดที่ข้ายังอยู่ในวัง ข้าจะได้ไม่ต้อง
กลัวว่าหลังจากกรีธาทัพออกไปปราบกบฏแล้วท่านพ่อจะลอบตลบหลัง เพราะหาก
มีอะไรเกิดขึ้นทางเมืองหลวง ข้าจะเป็นคนแรกที่ต้องตาย เพราะอยู่ในฐานะ
ตัวประกัน

หลังจากชั้นที่อ่านพระราชโองการจบก็กลับไป ข้าอำลาท่านพ่อที่ห้องนอน
เขาจึงพระราชโองการเขม็งด้วยสายตาลึกล้ำ ข้าคุกเข่าอยู่ข้างเตียงเขา พุดเสียงเบา
ว่า “ท่านพ่อ ตราบใดที่ท่านยังมีชีวิตอยู่ ฮ่องเต้จะไม่ทรงทำอะไรข้า ดังนั้นท่าน
จะต้องรักษาสุขภาพ มีอายุยืนยาวร้อยปี อยู่ยั่วโหดฮ่องเต้ให้โมโหตายไปเลย”

ท่านพ่อถอนหายใจ ยกมือแห้งเหี่ยวขึ้นมาวางบนศีรษะข้าเบาๆ แล้วลูบ
ศีรษะข้าเหมือนเมื่อยามที่ข้ายังเด็ก “อวินเสียงของพวกเราโตแล้วจริงๆ”

ข้าอยู่เงียบๆเป็นเพื่อนท่านพ่อสักพัก กระทั่งเขาเห็นดเหนื่อยจนหลับไปแล้ว
ข้าจึงออกจากประตูจวน ขึ้นเกี้ยวสีแดงหลังใหญ่เข้าไปในวังหลวง

ข้าไม่ได้พบฮ่องเต้ หัวหน้าชั้นที่จัดให้ข้าพักอยู่ในตำหนักกรังว่างเปล่า
ของวังหลัง ซึ่งติดกับตำหนักเย็น กลางดึกของทุกคืนข้าจะได้ยินเสียงสตรีร้องไห้
สะอึกสะอื้น ข้ารู้สึกว่างเปล่าให้ได้น่าฟังทีเดียว คล้ายเพลงกล่อมเด็ก ทำให้ข้า
นอนหลับฝันดี

วันเวลาในวังหลวงช่างเงียบเหงาน่าเบื่อ แต่ก็ผ่านไปอย่างรวดเร็ว เหมือน
ยามที่ข้าเคยเฝ้าอยู่หน้าตำหนักผู้เฒ่าจันทรา ในยามนั้นข้าแม้แต่คิดถึงสุราเลิศรส
ที่แพงจนซื้อไม่ไหว และทอดถอนใจกับความขี้เหนียวของผู้เฒ่าจันทรา ส่วน
ยามนี้กลับมีเวลาว่างพอให้นึกไปถึงคืนวันหิมะตก ท่าทีของลู่ไ่คงยามพุดเรื่อง
แต่งงานไปหน้าของเขาแดงระเรื่อ

ใกล้จะถึงวันแต่งงาน หน้าดำหนกของข้าเริ่มมีทหารลาดตระเวนเพิ่มมากขึ้น ตกกลางคืนก็ไม่ได้ยินเสียงสตรีร้องไห้อีกแล้ว มีเพียงเสียงฝีเท้าหนักๆ ของทหาร เดินไปเดินมา ทำให้ข้าหดหู่มากกว่ายามอยู่ทางเหนือเสียอีก

คืนนี้หิมะตกอีกแล้ว ข้านอนไม่หลับจึงลุกขึ้นสวมเสื้อผ้า เดินมาข้างหน้าต่าง แล้วเปิดออกไป บังเอิญเห็นชายชุดดำรูปร่างปราดเปรียวเพ่งดูทหารที่เฝ้าอยู่ ข้างนอกให้สลับ ข้ากะพริบตา เงาของชายผู้นั้นดูคุ้นตาจนข้าไม่อยากจะเชื่อ

“นี่...”

ข้าเพิ่งจะอัปปาก ชายชุดดำก็พุ่งมาข้างหน้าต่าง เขายื่นมือเข้ามาปิดปากข้า แล้วบอกว่า “เงียบ”

เขาคลุมหน้าด้วยผ้าสีดำ ดังนั้นเสียงที่เปล่งออกมาจึงค่อนข้างอู้อี้ แต่ข้า รู้จักเขามานานกว่าสิบปี จะจำไม่ได้ได้อย่างไร

เขาเงยหูฟังอยู่ครู่หนึ่งแล้วจึงดึงผ้าคลุมหน้าออก ดวงตาดำขลับสะท้อน เป็นประกายกระจ่างตา “อวีนเสียง ข้าเอง”

ข้าบัดมือเขาเป็นทิวาให้เอามือออก ก่อนจะพูดว่า “อืม ข้ารู้” ลูให้คงถึงกับ ยอมเสียงเอาชิวติมาทั้งที่นี้ เขาเป็นผู้นำภกฏกลับลอบเข้ามาถึงเขตพระราชฐาน ขึ้นในของวังหลวง ข้าอดหยิกหน้าเขาแรงๆ จนผิวหน้าเป็นรอยแดงขึ้นมาได้

เขาสูดปากดัง “ซัด” อย่างเจ็บปวด แต่ไม่ได้ดึงมือข้าออก เพียงตัดพ้อว่า “อวีนเสียง เจ็บนะ”

“ลูให้คง” ข้ามองหน้าเขาอยู่ชั่วครู่ “เจ้าไม่ต้องการมีชีวิตอยู่ต่อไปแล้วรึ”

เขาจ้องหน้าข้าตอบแล้วกล่าวว่า “ต้องการสิ แต่ข้าต้องการเจ้าด้วย”

เห็นได้ชัดว่าเป็นคำพูดเกี้ยวสาวที่ติดจะลามปาม แต่เมื่อออกมาจากปาก ของเขาในยามนี้ ข้ากลับฟังแล้วไม่รู้สีกว่ามันลามปาม แต่เหมือนเด็กที่เปี่ยมไปด้วย พลังกำลังที่ตั้งสัตย์สาบานว่าจะตั้งใจเรียนเสียมากกว่า

เห็นข้านิ่งเงียบ ลูให้คงก็กล่าวว่า “ข้าไม่ใช่คนไร้เหตุผล และไม่ใช่ว่าไม่มี ผู้ใดห้ามปราม...” เขาเซงักไปเหมือนนึกอะไรบางอย่างที่น่ากลัวออก สายตาหลุบต่ำ พลงว่า “แต่พอได้ยินว่าเจ้าถูกคนลักพาตัวไป...”

“ไม่มีผู้ใดลักพาตัวข้า” ข้าพูดชัดจ้งหะเขา กล่าวด้วยเสียงเย็นชาและ

ชัดเจนว่า “ข้าทั้งเจ็ดจดหมายไว้ให้เจ้า ข้าเต็มใจจะกลับมาเอง”

ลู่อึ้งคงไม่มองข้า พุดต่อไปว่า “ทหารที่เฝ้าหน้าประตูเมืองบอกข้าว่าเจ้าถูกคนแบกไถบนไหล่ ถูกบังคับลักพาตัวไป...”

เห็นสีหน้าท่าทีเช่นนี้ของเขา หัวใจข้าพลันอ่อนยวบลงทันใด ข้าสูดอากาศเย็นเฉียบเข้าปอดลึกๆ กล่าวว่า “ลู่อึ้งคง ข้าทั้งเจ็ดจดหมายไว้ให้เจ้า เจ้ารู้ว่าข้าเต็มใจจะกลับมาเอง”

ริมฝีปากเขาสั่นระริก รวากับว่าต้องการโต้แย้งข้า พยายามที่จะปกปิดเรื่องทั้งหมดไว้เพื่อข้าและเพื่อเขาเอง สุดท้ายเขายังคงนิ่งเฉยบ หยักยิ้มที่ริมฝีปากแต่รอยยิ้มไม่ไปถึงดวงตา “อวีนเสียง เจ้าอย่าได้เถรตรงเช่นนี้ได้หรือไม่”

“เจ้ากลับไปเถิด ดูแลตัวเองดีๆ”

“เพราะเหตุใด” เขายืนอยู่นอกหน้าต่าง ก้มหน้าลงมองพื้น “รู้จักกันมาสิบหกปี ร่วมเป็นร่วมตายกันมาห้าปี...อวีนเสียง ข้ารู้ว่าเจ้าต้องมีเหตุผล”

ข้าจะบอกเขาอย่างไร ปีนั้นที่ท่านพ่อทำร้ายครอบครัวแม่ทัพใหญ่เป็นเพราะต้องการปกป้องตัวเอง ข้าทอดทิ้งเขากลับมาเมืองหลวงเพื่อท่านพ่อของข้า ซึ่งเป็นฆาตกรที่ฆ่าท่านพ่อของเขา ตลอดห้าปีที่ข้ากับเขาอยู่ด้วยกันที่ชายแดนทางเหนือ พวกเราไม่เคยพูดถึงกาลก่อน เพราะในชาตินี้ สายเลือดของข้ากับความแค้นของเขาเป็นเงื่อนตายที่แก้ไม่ได้

ข้าหยักยิ้มที่ริมฝีปาก เลียนแบบท่าทางขมขื่นทุกข์ระทมของหญิงสาวพลางกล่าวว่า “ลู่อึ้งคง เจ้าไม่ได้รักข้าเช่นชายหญิง”

เขานิ่งอึ้งไป ใบหน้าค่อยๆ เปลี่ยนเป็นสีเขียว เขาแทบจะกัดฟันพูดว่า “ช่วงอวีนเสียง จนถึงยามนี้แล้ว เจ้ายังไม่เปิดใจยอมรับข้า ยังไม่ยอมเชื่อใจข้าอีก!”

ได้ยินเสียงฝีเท้าเร่งร้อนขององครักษ์รักษาวังหลวงจำนวนมากดังแว่วมาจากที่ห่างไกล หัวใจของข้าบีบเขม็งเป็นเกลียว ขบครามแน่นแต่กลับไม่ออกปากเร่งให้เขารีบจากไป ลู่อึ้งคงมองข้าชั่วครู่ราวกับหมดหวังอย่างยิ่ง สุดท้ายก็หันร่างใช้วิชาตัวเบาพุ่งทะยานหายลับไปท่ามกลางความมืด

เขาเพิ่งจะจากไปยามที่องครักษ์มาถึง พวกเขาเห็นองครักษ์ที่นอนอยู่ที่พื้นองครักษ์นายหนึ่งจึงเดินมาที่หน้าต่างถามข้าว่า “คนร้ายอยู่ที่ใด”

“คนร้าย?” ข้าปิดปากหา “ข้าไม่เห็นผู้ใด”

“เหตุใดพวกองค์กรกษัตริย์นอนสลบอยู่ที่พื้น”

ข้าเลิกคิ้ว พูดยังไม่อายว่า “เมื่อครู่ข้านอนหลับแล้วผายลมเสียงดังไปหน่อย”

หัวหน้าองค์กรกษัตริย์หัวคิ้ว ค้อมศีรษะให้ข้าเล็กน้อยแล้วกล่าวว่า “คุณหนูช่างล่วงเกินแล้ว ข้าน้อยได้รับคำสั่งให้ค้นหาผู้บุกรุก” เขาพูดจบก็ไม่แม้แต่จะเหลียวแลข้า โบกมือให้เหล่าองค์กรกษัตริย์ที่อยู่ด้านหลังพลางร้องว่า “ค้น!” พวกเขาตะปัดประตูห้องนอนข้า จากนั้นข้าไปรี้อค้นภายในห้อง

ข้ามองพวกเขาที่จากไปโดยไม่พบอะไรด้วยสายตาเย็นชา

ข้าปิดประตู จัดเตียงแล้วนอนลง พลันนึกถึงคำพูดประโยคสุดท้ายก่อนที่ลู่วิ่งจะจากไป *เปิดใจตัวเอง เชื่อใจเขา?* เจ้าเด็กบ้านี้ พอโตแล้วเอาแต่พูดเรื่องเหลวไหลที่ไม่มีผู้ใดเข้าใจ!

ข้าถอดผ้าห่มแน่นและออกหมดสองสามที แค่นี้ก็ได้ภาพของหญิงสาวที่ทุกซ่ระหมกับความรักแล้ว! ข้าจินตนาการได้ถึงรอยยิ้มเจ้าเล่ห์บนใบหน้าที่มีหนดเศรยาวเพื่อยของท่านโลกบาลหลิเทียมอ่อน ในใจของข้ามีผุ่แกะหยางถั่วกำลังวิ่งเหยียบย่ำผ่านใบหน้าของท่านโลกบาลหลิไป ขณะที่ข้ากำลังต๋อยผ้าห่มในใจก็กรี๊ดร้องว่า ท่านดูพอแล้วกระมัง ดูพอแล้วกระมัง ดูพอแล้วกระมัง!

แม้หลายวันมานี้ในใจของข้าจะสับสน แต่ในที่สุดวันแต่งงานก็มาถึง

เกี้ยวสีแดงสดรอข้าอยู่ที่หน้าตำหนัก นางกำนัลช่วยแต่งหน้าผมหาอย่างที่ข้าไม่เคยแต่งมาก่อน มีหน้าข้ายังต้องสวมมงกุฎหงส์เต็มยศที่หนักอึ้ง ข้าสวมชุดที่อลังการที่สุดในชีวิตนี้เพื่อแต่งงานให้บุรุษที่ไม่เคยเห็นหน้ากันมาก่อนแม้แต่ครั้งเดียว ได้ยินว่าชายผู้นั้นสมองมีปัญหาเล็กน้อย...

องค์ชายสามเป็นหนึ่งในโอรสของฮ่องเต้องค์ปัจจุบันที่ยังมีชีวิตอยู่และมีพระชนมายุมากที่สุด ถึงแม้จะประจวบ แต่ก็จำเป็นต้องจัดพิธีการให้สมกับหน้าตาของราชวงศ์ พระสวามีของข้ามารอรับอยู่หน้าตำหนัก เขาขี่ม้าตัวสูงใหญ่ ข้านั่งเกี้ยวแปดคนหาม ขบวนแห่อ้อมเมืองหลวงครึ่งรอบ ขึ้นไปทำพิธีบนหอนูชาฟ้า

กราบไหว้ฟ้าดินและกราบไหว้บรรพบุรุษ

ข้างนอสุดอยู่เกี่ยว มีผ้าคลุมศีรษะสีแดง ฟังเสียงกิบเท้ามาที่ตั้งอยู่นอกเกี่ยว จู่ๆก็เกิดความรู้สึกแปลกประหลาดในหัวใจที่มีอาจอธิบายได้

นับตั้งแต่ชีวิตนี้เริ่มต้น ข้าก็รู้ว่าจะต้องมีวันนี้ แต่ข้าคิดเสมอว่า ชายที่อยู่นอกเกี่ยวผู้นั้นเป็นลู่อืคง ใจของข้าที่คิดแต่จะต่อต้านเสมอมา จึงรู้สึกไม่ชอบใจอย่างยิ่ง และข้าก็ยังไม่พอใจกับสถานการณ์ทุกวันนี้

อยาก...จะเหยียดขาออกไปถีบชายผู้นั้นให้ตกลงจากหลังม้าเสียจริง

สุดท้าย ข้าบยับยั้งแรงกระตุ้นนี้ จนกระทั่งเกี่ยวแดงหยุดลง ม่านเกี่ยวถูกเลิกขึ้น จากนั้นมีมือของบุรุษยื่นมาได้ผ้าคลุมหน้า ข้ามองมืออันขาวผ่องแล้ว หวนนึกถึงคืนที่ลู่อืคงยืนอยู่นอกหน้าต่าง ยื่นมือมาปิดปากข้าไว้ มือของเขาเย็นเฉียบ ฝ่ามือหยาบกร้าน เจ้าเด็กนั้นเกิดมาในฐานะสูงศักดิ์เทียบเท่าองค์ชาย แต่กลับต้องมีชีวิตที่ตกกระทาลำบาก

ข้าควบคุมความรู้สึกในใจที่พลุ่งพล่านขึ้นมาแล้วจับมือเขาไว้

ผ้าคลุมศีรษะสีแดงบดบังการมองเห็น ทำให้ข้าเห็นเพียงได้เท้าของตนเองในระยะหนึ่งซุน^๓ บุรุษข้างกายจับข้าไว้แล้วถามว่า “น้องนางมีแซ่อะไร อ้อ น้องนางแซ่ซ่ง เป็นธิดาของท่านเสนาบดีซ่ง น้องนางอายุเท่าใด อ้อ น้องนางอายุมากไปสักหน่อย ยี่สิบปีแล้ว น้องนางอยากแต่งงานหรือไม่ โอ๊ะ คำถามนี้ไม่สมควรถาม แฮะๆ”

ข้ารู้สึกว่าสมองของชายผู้นั้นคงใช้การไม่ได้จริงๆ

“บันได!” เดินไปได้ไม่กี่ก้าว องค์ชายสามก็กล่าวว่า “บันไดต้องขึ้นอย่างไรนะ อ้อ ต้องก้าวขึ้นไปทีละก้าว ข้างบนมีแท่นบูชา ต้องวางตัวสรวม”

ข้าเบ้าปาก ปลอ่ยให้เขาจูมมือค่อยๆเดินขึ้นบันไดไปจนถึงชั้นบนสุด เขาจูมมือข้าเดินอีกสามก้าว “ต้องทำอะไรบ้างนะ อ้อ กราบไหว้ฟ้าดิน กราบไหว้บรรพบุรุษ กราบไหว้บิดามารดา”

ข้าคร้านจะสนใจเขา จึงทำตัวราวกับศพเดินได้

^๓ หน่วยวัดความยาวของจีน เท่ากับ นิ้ว

“ไอ้หยา โฉนทานแสนาบดีถึงไม่อยู่ที่นี้ด้วยเล่า อ้อ ทานแสนาบดีซึ่งเสียชีวิตแล้วที่บ้านเมื่อคืน”

หัวใจของข้าพลันเย็นเฉียบ ไม่สนอะไรทั้งสิ้น ดึงผ้าคลุมศีรษะสีแดงออก และไม่สนใจด้วยว่านี่เป็นที่ใด คว่ำคอเสื้อขององค์ชายสามไว้แล้วร้องถามเขาด้วยน้ำเสียงเอะอื่อว่า “เจ้าพูดว่าอย่างไรนะ!”

องค์ชายสามกวาดสายตามองข้าอย่างรวดเร็ว แต่ข้ายังทันเห็นสายตาสาแก่ใจของเขาได้ ในวังต้องต่อสู้กันอย่างชิงไหวชิงพริบ คนปัญญาอ่อนไหนเลยจะมีชีวิตอยู่จนถึงปานนี้ได้ แต่ยามนี้ข้าจะสนใจเรื่องพวกนี้ไปใย มันไม่เกี่ยวอะไรกับข้า ข้าโกรธจนตาแดงกำ ถลึงตาใส่องค์ชายสาม ถามทีละคำว่า “เจ้าพูดว่าอะไร”

“พูดว่าอะไรหรือ อ้อ ทานแสนาบดีซึ่งฉินเหวินตายแล้ว วันหน้าคุณหนูช่งย่อมไร้คนพึ่งพาเสียแล้ว”

ร่างข้าอ่อนระทวยลง ปล่อยมือจากเขา ข้าเพิ่งได้จับมือของท่านพ่อเมื่อไม่นานมานี้ เขายังลูบศีรษะข้าอย่างอ่อนโยน ที่แท้สรรพสิ่งบนโลกมนุษย์ล้วนอนิจจัง ความพลัดพรากตายจากแสนจะง่ายดาย ชั่วขณะที่เลอะเลือนนั้น ข้าคล้ายจะเข้าใจคำพูดที่ผู้เฒ่าจันทรารำพึงรำพันยามเมาประโยคนั้น... ปุณฺณอับจนสิ้นหนทางเทพเซียนสิ้นไร้ความรู้สึก

ราวกับว่าเสียงความวุ่นวายและผู้คนเบียดหน้าพลันอันตรธานต่อหน้า ข้ายืนอยู่ที่นี่อย่างโดดเดี่ยวชั่วคราวหนึ่ง แหงหน้ามองท้องฟ้าแล้วขบกรามกล่าวว่า “บ้าเอ๊ย!”

ทันใดก็มีคนคว่ำแขนของข้าบิดไปด้านหลัง ข้างอตัวอย่างเจ็บปวด เสียงที่ข้างหูค่อยๆ แฉะชัดขึ้น มีองครักษ์ตะโกนไล่ข้า “บังอาจ! กล้าทำร้ายองค์ชายสาม!”

ข้าเงยหน้าขึ้นกวาดตามองไปรอบข้าง บรรดาองครักษ์พากันคุ่มครององค์ชายสามออกไป องค์ชายสามจับคอของข้าไว้ด้วยสีหน้าตกใจระคนหวาดกลัว ข้าขบกรามแน่นอย่างคับแค้นใจ แต่รู้สึกอับจนปัญญามากกว่า คิดดูสิ ข้าเป็นเซียนเมฆมณฑล มาบัดนี้กลับถูกพวกมนุษย์รังแกเสียแล้ว ความรู้สึกนี้ช่างย่ำแย่เสียจริง

เสียวนาที่ต่อมา ขณะที่ข้ายังไม่ทันเข้าใจกับสิ่งที่เกิดขึ้น องค์กรทั้งสองนายที่บิดแขนเข้าไว้ด้านหลังก็ล้มตึงลงกับพื้น ข้าตะลึงงันไป แล้วก็มีแขนข้างหนึ่งเข้ามากอดเอวข้าไว้แน่น

คนที่โผล่มานี้ลงดาบฟาดฟันอย่างรวดเร็ว องค์กรทั้งสองข้างพากันล้มลงกับพื้น

ข้านิ่งงันไป ต่อเมื่อเขาหยุดมือลงชั่วขณะ ข้าจึงผลักเขาออกโดยแรง แล้วตวาดอย่างโมโหว่า “เจ้ามันโง่! ที่นี้เป็นที่ที่เจ้าสมควรมารี”

ลูให้คงถูกข้าผลักจนเซถอยหลังไปก้าวหนึ่ง ตั้งหลักได้แล้วเขาก็เงยหน้าขึ้นมองข้าด้วยดวงตาแดงก่ำ

“ข้าเป็นโง่โง่!” ปกติเขาโอนอ่อนผ่อนตามข้าทุกอย่าง ไม่เคยขึ้นเสียงกับข้า แม้สักครั้งเดียว

วันนี้ เขาถึงที่สุดแล้ว

ด้านล่างของแท่นบูชา มีชายชุดดำจำนวนมากจากที่ใดไม่รู้กำลังเข้าต่อสู้กับเหล่าองค์กรของวังหลวง ข้างบนแท่นบูชา มีองค์กรไม่มากนัก เพราะถูกลูให้คงฆ่าทิ้งไปหลายนาย ที่เหลือคอยค้ำกันองค์ชายสาม ทำให้มีอาจรูกเข้ามาได้โดยง่าย ข้ากับลูให้คงจึงเปิดคิมน้ำลายตะโกนด่ากันอยู่บนแท่นบูชา

“ข้าไม่ต้องการให้เจ้ามาช่วย ไปให้พ้น!”

“ข้าจะช่วยเจ้าให้ได้!” ลูให้คงตะโกน “ไม่ต้องหาข้ออ้าง! ความรักของชายหญิง ความรักของสามีภรรยา ข้าไม่เข้าใจแล้วอย่างไร ข้ารู้เพียงว่า ถ้าวันนี้เจ้าแต่งงานให้เขาด้วยความเต็มใจ ข้าจะจากไปทันทีที่ยังได้ ถ้ายามนี้เจ้าสามารถมีชีวิตอยู่อย่างมีความสุข ข้าก็จะไม่พูดอะไรเลย! เจ้าทำได้หรือไม่ ซึ่งวันเสียงเจ้ากลักรับรองกับข้าได้หรือไม่ว่าต่อแต่นี้ไปเจ้าจะอยู่อย่างมีความสุขทุกวัน ถ้าเจ้าสามารถ...” เสียงของเขาหยุดไป ปลายนิ้วลูบไล่แก้มข้า ปลายนิ้วหยาบกร้านไม่เหมาะกับวัยของเขา บ่งบอกว่าเขาใช้ชีวิตอย่างยากลำบาก ลูให้คงกล่าวด้วยเสียงแหบแห้ง “ถ้าเจ้าทำได้ เจ้าจะร้องไห้ไปไย”

“ข้า...จะรู้ได้อย่างไรว่าตัวเองร้องไห้เรื่องอะไร” ข้าคิดอยู่นาน มีถ้อยคำในใจมากมาย คำอธิบาย คำพูดตึงตัน คำแก้ตัวน้ำขุ่นๆ แต่คำพูดเหล่านั้นพอมมาถึง

ริมฝีปากกลับกลายเป็น “ท่านพ่อเสียแล้ว...”

ลู่วิ่งคงตกตะลึงไปชั่วครู่ เขาวางมือลงบนศีรษะของข้า ลูบไล้รอบอย่าง ชัดเจนอยู่บ้าง “ไม่ต้องร้องไห้” พุดจบ สีหน้าเขาก็เปลี่ยนเป็นเคร่งเครียดขึ้น “อวินเสียง พวกเรากลับไปค่อยๆ พุด”

ข้ายังไม่ทันได้ตั้งสติ ลู่วิ่งก็คว้าเอาไว้โดยไม่บอกกล่าว แล้วใช้วิชาตัวเบา พุ่งทะยานลงไปยังด้านล่างของแท่นบูชา เขาวางนิ้วที่ริมฝีปากแล้วเป่าออกไปเป็น สัญญาณ คนชุดดำทั้งหมดเริ่มถอนตัวจากการต่อสู้

น่าแปลกที่องค์กรกลับมากขึ้นเรื่อยๆ ข้ารู้สึกว่ามันผิดปกติมาก

หากว่าท่านพ่อจากไปแล้ว ฮองเต้คงดีพระทัยเหลือจะกล่าว เช่นนั้นแล้ว ข้าก็ไม่ต้องมาจำเริญต้องแต่งงานให้องค์ชายสามอีก ทั้งๆ ที่ทรงประกาศต่อคนทั้งแผ่นดิน สั่งให้ข้าไว้ทุกข์เป็นเวลาสามปีก็ได้ แต่ฮองเต้กลับปิดข่าวเงียบ และยังคงจัดงานแต่งงานนี้ขึ้นมา ต้องมีเหตุผลอย่างแน่นอน

ยามนี้ดูท่าว่าฮองเต้คงคาดเดาได้แต่แรกแล้วว่าลู่วิ่งจะมา ขณะที่ลู่วิ่ง ย่อมไม่มีความจำเป็นจะต้องการปรากฏตัวของเขาเป็นเรื่องที่เสี่ยงอันตรายมากเพียงใด...

ข้าถอดคอลู่วิ่ง มองไปหน้าด้านข้างของเด็กหนุ่มที่นับวันจะเติบเต็มและหนักแน่นขึ้นทุกวัน จู่ๆ ก็รู้สึกไม่พอใจขึ้นมา เหตุใดต้องเป็นเพียงโศกนาฏกรรมรักเพียงชาติเดียวด้วยนะ

ทันใดนั้น หางตาข้าเห็นประกายวาบผ่านเข้ามาจึงหันไปมอง เห็นองค์ชายสาม ที่อยู่บนแท่นบูชาหลักองค์กรที่ห้อมล้อมแล้วก้าวออกมา

ข้าพุดกับลู่วิ่งว่า “เจ้าถอดไว้อย่างนี้ ข้าหายใจไม่ออก ลู่วิ่ง เจ้าให้ข้า ชีหลังเถิด”

ลู่วิ่งออกแรงแขนเล็กน้อย ข้าตาลายไปวูบหนึ่ง ก่อนพาดอยู่บนหลังเขา ข้าร้องอุทานอย่างประหลาดใจ “นี่มันวิชาอะไร” ข้ากระแอมให้คอโล่ง “ยามย้าย สิ่งของต้องสะดวกมากแน่”

ลู่วิ่งกล่าวเสียงเบาว่า “อวินเสียง ออกจากเมืองหลวงแล้วค่อยว่ากัน”

ข้าพุดกับลู่วิ่งว่า “ได้” ข้าซับลงบนหัวไหล่ของเขา จำได้ว่ามีครั้งหนึ่ง ยามที่ลู่วิ่งเป็นเด็ก เขาเล่นอยู่ที่จวนเสนาบดีจนเหนื่อย จึงร้องขอให้ข้ากลับบ้าน

เดิมทีข้าคิดจะทิ้งเขาไว้ที่นั่น แต่เห็นเขาร้องไห้จนน่าสงสาร จึงจำใจแบกเขากลับบ้าน ยามนั้นพระอาทิตย์กำลังจะตกดิน จากจวนเสนาบดีไปจวนแม่ทัพพระยะทางเพียงเดินไม่กี่ก้าว แต่เขากลับหลับสนิทยุบนหลังของข้า

ยามนี้ดวงอาทิตย์กำลังส่องแสงเจิดจ้า น่าแปลกที่ข้ากลับมองเห็นราวกับ ตะวันกำลังจะตก ข้าหลับตาลง พุดเสียงเบาว่า “ที่แท้ยามถูกแบกสบายอย่างนี้ นี่เอง มิน่าถึงอยากนอนหลับ”

ข้ารู้สึกว่าร่างกายอ่อนล้าไร้เรี่ยวแรงที่จะจับคอของเขาไว้ ตลอดทางลู่ไค่คง วังไม่หยุดจนลมหายใจเปลี่ยนเป็นกระชั้นถี่ เขาร้องเรียกว่า “อวินเสี่ยง จับแน่นๆ!”

“อืม” ข้ารับคำ พยายามกอดคอเขาไว้อย่างสุดความสามารถ หากยังไม่ออกจากเมืองหลวงก็ยังมีอันตราย ข้ามีอาจคลายมือได้

สติสัมปชัญญะค่อยๆ เลือนราง ข้าเหมือนจะเห็นท่านโลกลบาลหลิกระวน- กระจายใจอยู่หน้าโต๊ะหนังสือ “ไม่เหมือน! ไม่เหมือนกับสิ่งที่ข้าเขียนไว้! เหตุใด ถึงตายผิดคนเล่า”

ข้าฉีกยิ้ม หึๆ ท่านหลี่เคราดก คิดว่าข้าเสียเสี่ยงจี้จะถูกรังแกได้ง่ายๆ ไร ท่านคิดจะให้ลู่ไค่คงตายก่อน หากก่อนหน้านี้ข้าได้ดื่มน้ำแกงเม็งผอ ชีวิตที่เหลือ ของข้าย่อมไร้ความสุข ทุกข์โศกตรอมตรมจนตาย หว่ายามนี้ เขากลับยังไม่ตาย

เขายังมีชีวิตที่ยืนยาว ยังสามารถพบเจอเรื่องราวงดงามอีกมากมาย นี่ไม่ใช่ ชะตากรรมของชู่คง แต่เป็นชีวิตของลู่ไค่คง เป็นผู้ที่มีชีวิตอยู่จริงๆ และจะใช้ ชีวิตทั้งดงามต่อไป

ไม่รู้ว่าผ่านไปนานเท่าใด ยามที่ข้ารู้สึกว่ามีคนตบหน้า “อวินเสี่ยง? อวินเสี่ยง...”

เสียงเขาเหมือนสะกดกลั่นอะไรไว้ น้ำเสียงแหบแห้งอยู่สามส่วน

ข้าลืมตาขึ้น เห็นเกล็ดหิมะปลิวว่อนไปทั่วฟ้า ใบหน้าลู่ไค่คงอยู่เหนือร่างข้า หิมะร่วงหล่นบนศีรษะเขาขาวโพลน จนคล้ายจะซราลงในทันใด

“โอ้ หิมะตกแล้ว” เสียงของข้าแหบแห้ง แต่น่าแปลกที่กลับมีสติแจ่มใส ขึ้นมา ร่างกายเบาหวิยงกว่ายามที่เป็นก้อนเมฆมวงคลเสียอีก

ลู่ไค่คงโอบข้าไว้แล้วกระซิบว่า “เจ้าอย่ากลัว พวกเราจะไปตามท่านหมอ

มารักษาเจ้า”

พอเขาพูดเช่นนั้น ข้าก็นึกขึ้นได้ ยามที่ออกจากหอบุชาฟ้า องค์ชายสามได้
ลอบยิงอาวุธลับ มันปักเข้าที่แผ่นหลังของข้า ไม่ต้องเดาก็รู้ว่าอาวุธลับนั้นอาบยาพิษ
หน้าข้ายังเป็นยาพิษของวังหลวง ใช่ว่าผู้ใดจะรักษาได้ง่ายดาย

ยามนี้ที่ข้าสติแจ่มใสขึ้นมา คงคล้าย...แสงตะเกียงที่สว่างเพียงชั่ววูบก่อนจะ
ดับกระมัง

“ลูให้คง ท่านพ่อข้าทำผิดต่อเจ้า ยามนี้ข้าขอขอใช้ให้”

“อวินเสียง เจ้าไม่มีอะไรติดค้างข้า” ลูให้คงแทบจะกัดฟันพูด “เจ้าจะเอา
อะไรมาใช้คืน”

“อา ดีเลย” ข้าหัวเราะ “พวกเราสองคนหายกัน ไม่มีใครติดค้างใครอีก”
ข้าหลุนตาลง รวากับเห็นยมทูตมารอรับดวงวิญญาณจากที่ไกลๆ “ลูให้คง ซาติหน้า
เจ้าอย่าเจอข้าอีกเลย...”

ข้ายังพูดไม่ทันจบ เขาก็ก้มหน้าลงมา ข้าตกใจและรู้สึกถึงริมฝีปากอุ่น
ของเขาแตะชิตริมฝีปากเย็นของข้า ด้วยความที่อยู่ใกล้กันมาก ข้าจึงมองไม่เห็น
ใบหน้าของเขา แต่รับรู้ว่ามีหยดน้ำรสเค็มฝืดไหลเข้ามาในปาก ทำให้ข้ารู้สึก
ขมฝาดไปทั้งปาก

ชั่วเวลานั้น ข้าไม่คิดจะถือสาหาความการกระทำที่ล่วงเกินของเขา ข้าเพียง
รู้สึก bahwa หัวใจร้อนระอุจนเจ็บปวดยิ่งนัก เขาพูดชิตริมฝีปากของข้าราวกับให้
สัตย์สาบานว่า “ซาติหน้า และซาติต่อๆไป ข้าจะต้องเจอเจ้า”

ข้ายิ้มเจื่อน “อย่าพูดเช่นนั้น เจ้าจะเสียใจภายหลัง...”

หลังจากชีวิตนี้จบลง ข้าจะไปเกิดใหม่ก่อน เมื่อลูให้คงหมดอายุขัยลง
แล้ว เขาคงไม่ได้เจอเจ้าอีก ถึงเวลานั้น เขาจะกลับมาเป็นชูงคนเดิม เมื่อ
พ้นความทรงจำแล้ว เขาคงไม่อยากเจอข้าแล้ว...

นับแต่บัดนี้ข้ากับเขาจะแยกจากกัน และจะไม่ได้พบกันอีก

“เจ้าใช้ชีวิตในชาตินี้ให้มีความสุข และจงมีชีวิตอยู่ต่อไป” ข้าหลับตาและยิ้ม
“ข้าไปก่อนนะ”

ข้ารู้สึกตัวเบาหวิว ยมทูตมารับดวงวิญญาณข้าทันที พวกเขาเอาแต่บ่นนินมำ

แล้วพาข้าไปยังเส้นทางสู่สัมปรายภพ

จู่ๆหัวใจของข้าก็รู้สึกแปลกชอบกล คล้ายอาลัยอาวรณ์ คล้ายปวดใจ ข้า
หันกลับไปเห็นลู่วิ่งคงก่อร่างกายที่เย็นเฉียบหมดลมหายใจแล้วของข้า เขารำให้
ออกมาเหมือนเด็กๆ

สิ่งที่เรียกว่ากรรมย่อมเป็นไปตามกรรม

ต่อจากนี้ไป วิชากรักอีกหกภพชาติข้าคงจะหนีพ้นแล้วกระมัง ข้าถอนหายใจยาว บรรณจะแหงนหน้าหัวเราะเสียงดัง แต่ไม่รู้ว่าเหตุใดกลับหัวเราะไม่ออก ในปากของข้าราวกับยังหลงเหลือรสชาติน้ำตาของลูให้คง ทำให้หัวใจผมขึ้น

เขายังมีชีวิตอยู่ แต่ในชีวิตข้าจะไม่มีเจ้าเด็กโง่ ลูให้คงอีกแล้ว

ข้ามองเส้นทางสู่ปรโลก จู่ๆ ก็เกิดความรู้สึกเลอะเลือนเหมือนไร้ทิศทางขึ้นมา

“เร็วเข้า เร็วเข้า! เหตุใดชักช้าอีตอดนัก เจ้าจะเล่นเล่ห์อะไรอีก” ยมทูตตะโกนด้วยเสียงแหลมเล็ก เขาเฝ้าจับตามองข้าอย่างระแวดระวัง

ข้าเบะปาก “รีบร้อนไปไย ครั้งนี้ข้าจะตีมน้ำแกงเผ็ดอย่างว่าง่าย” การหลงลืมความรู้สึกเหล่านี้ไปชั่วคราวน่าจะเป็นทางเลือกที่ดี

เหล่านีปีศาจน้อยพอได้ยินวาทะของข้าก็แค้นเสียงเย็นชา “น้ำแกงเผ็ดพอไร เจ้ายังคิดจะเกิดใหม่หรือ อยู่ชดใช้ความผิดในนรกสักแปดปีสิบปีแล้วค่อยว่ากันเถิด!”

ข้าตกตะลึง “ชดใช้ความผิดอะไร”

ปีศาจน้อยพาข้าเดินลึกเข้าไปในแดนปรโลก แต่ไม่ได้ผ่านไปทางสะพานโน้หนือ ข้ารู้สึกตึงเครียดขึ้นมา พวกเขาคงจะไม่ลากข้าลงกระทะทองแดงกระมัง ฟาดดินเป็นพยาน ยามเป็นมนุษย์ ข้าไม่เคยทำความผิดร้ายแรงถึงกับต้องถูก

ฟ้าดินลงโทษ!

ขณะกำลังคาดเดา ปิตาคน้อยพูดขึ้นว่า “กาลก่อนเจ้ากับท่านเทพซุงคงทำให้คนรักของพวกเราจนวาย ท่านยายเมิ่งผอโกรธมากจึงขอลาพักงานเป็นเวลาสามพันปี ปรโลกมีกำลังคนไม่พอ จึงทำให้งานล่าช้าไปมาก ท่านเทพซุงคงนับว่ารู้มารยาท เขาขออยู่ชดใช้ความผิดในนรกห้าปี ส่วนเจ้าสะบัดก้นหนีไปเกิดใหม่! หึๆ พวกเราไม่ได้สนใจเรื่องของโลกมนุษย์ แต่ในเมื่อเจ้ากลับมาแล้ว ครั่งนี้พวกเราไม่ปล่อยเจ้าไปง่ายๆ แน่!”

ข้ากลืนน้ำลายดังเอือก ไฉนข้าถึงลืมนั่นเรื่องนี้ไปได้

ทั้งแดนสวรรค์และปรโลกต่างก็มีผู้รับผิดชอบตามตำแหน่งหน้าที่ หากทางปรโลกต้องการลงโทษผู้ใด ถึงข้าจะมีบาปกรรมเป็นพันชาติ ย่อมต้องรับโทษทัณฑ์นี้ให้เสร็จสิ้นก่อนถึงจะจากไปได้

นี่...เสียเวลาอยู่ที่นี้ หากว่าข้าโดนทำโทษจนลู่ไหลคงเสียชีวิตตามมา เช่นนั้นมิเท่ากับว่าข้าต้องเกิดร่วมกับเขาอีกรึ ขณะที่ข้าครุ่นคิดอย่างสับสนนั้น ปิตาคน้อยก็พาข้ามาถึงตำหนักพญายม “ท่านเขียนเสียงอวิัน” มาถึงแล้วขอรับ”

หลังจากปิตาคน้อยพูดจบ ตำหนักที่กว้างใหญ่ก็เงียบกริบ ข้าเงยหน้าขึ้นมอง เห็นแท่นสองข้างวางพาดอยู่บนโต๊ะใหญ่ตัวหนึ่ง หลังโต๊ะมีชายชุดดำนั่งเอนกายอยู่บนเก้าอี้ มีหนังสือปิดอยู่บนหน้า กำลังอยู่ในห้วงนิทราอันแสนหวาน

ปิตาคน้อยที่อยู่ด้านข้างร้องตะโกนเสียงดัง “ท่านพญายม ท่านเขียนเสียงอวิันมาถึงแล้วขอรับ!”

ร่างที่กองอยู่บนเก้าอี้เริ่มขยับ สะดุ้งตกใจตื่น หนังสือที่วางอยู่บนใบหน้าร่วงตกลงบนพื้น “อ่า...อืม ดีๆ” เขาเอ้าตาลงจากโต๊ะ เช็ดปากแล้วนั่งตัวตรง มือควานหาข้าวของที่อยู่บนโต๊ะระกๆ ด้วยสายตาของคนที่เพิ่งตื่นนอน “อ๊ะ นั่นเขียนอะไร หือ? ทำความผิดอะไรมา”

มุมปากข้ากระตุก นี่ใช่ท่านพญายมจริงๆ รึ หรือสวมรอยมา รูปลักษณะเขาดูเหมือนพวกบัณฑิตหน้าขาว พฤติกรรมเหมือนลุงแก่บ้ากามเสียมากกว่า

^๑ หมายถึง เมฆมงคล

ตุลาการที่นั่งอยู่ด้านซ้ายของเขาถอนหายใจอย่างจนปัญญา “นี่คือเขียนเสียงอวีนที่เคยสร้างความปั่นป่วนในโลกเมื่อยี่สิบปีก่อนขอรับ”

“อ้อ!” เขาประสานมือเข้าด้วยกัน ดวงตาเป็นประกาย “เจ้านี่เอง! สาวน้อยเจ้าทำได้ไม่เลว ทำให้ปรโลกคึกคักขึ้นมาก ข้าเองดูแล้วสนุกมาก! ฮ่าๆ...”

ตุลาการที่อยู่ด้านข้างกระแอม ท่านพญายมกลั่นเสียงหัวเราะแล้วกล่าวด้วยน้ำเสียงเคร่งขรึมว่า “ฮืม เออ ท่านตุลาการ ท่านคิดจะตัดสินเช่นไร”

“เมื่อยี่สิบปีก่อน ท่านเทพซุงได้ชดใช้ความผิดของตัวเองห้าปี แต่เขียนเสียงอวีนกลับลงไปเกิดใหม่บนโลกมนุษย์โดยพลการ นั่นถือว่าเป็นการกระทำที่เลวร้ายยิ่ง ข้าน้อยคิดว่าสมควรลงทัณฑ์เป็นสามเท่า ให้นางทำงานชดใช้ในปรโลกสิบห้าปี นี่จะเป็นการเตือนสติพวกภูตผีดวงวิญญาณทั้งหลายให้รู้ว่ารกรมิกฏระเบียบเข้มงวด หากยอมมอบตัวจะได้รับโทษสถานเบา ผ่าฝืนจะได้รับโทษสถานหนัก”

ท่านพญายมพยักหน้า “ดี จัดการตามนี้” กล่าวจบ เขาก็ทิ้งร่างลงกับเก้าอี้แล้วหลับไป คำตัดสินโทษนี้ราวกับการตัดสินใจว่าวันนี้มือเที่ยงจะเลือกกินกุยช่ายขาดไข่หรือมะเขือเทศผัดไข่

ออกจากตำหนักพญายม ปีศาจน้อยก็พาเข้าไปยังสะพานโน้เหอ เหล่าดวงวิญญาณทั้งหลายยังคงยืนเข้าแถวรออย่างเป็นระเบียบเหมือนเช่นกาลก่อน ปีศาจน้อยชี้ไปที่กระทะเหล็กใบใหญ่ข้างสะพานโน้เหอขณะพูดว่า “นับแต่เจ้าเคี้ยวน้ำแกงอยู่ที่นี่แทนท่านยายเมิ่งผอ อย่าทำให้กันกระทะใหม่ เคี้ยวน้ำแกงจนครบสิบห้าปีแล้วค่อยกลับไปเกิดใหม่”

ข้าครุ่นคิดในใจว่า เวลาสิบห้าปีไม่ได้ยาวนานมาก ชุงคงน่าจะมีชีวิตอยู่บนโลกมนุษย์อย่างน้อยอีกสี่สิบห้าสิบปี ดังนั้นข้าจึงรู้สึกโล่งใจ หยิบทัพพีขึ้นมาแล้วเริ่มเคี้ยวน้ำแกง

ในปรโลกไม่มีกลางวันกลางคืน มันมืดมิดอยู่ตลอดเวลา ตำแหน่งที่ข้ายืนเคี้ยวน้ำแกงนั้นพอเงยหน้าขึ้นมองก็จะเห็นผู้คนเดินลงมาบนเส้นทางสู่สุ่มปรายภพแต่ละคนที่มาถึงปรโลกล้วนมีท่าที่เหมือนหลงลืมสิ่งใดไป คราแรกที่ข้าเห็นท่าทาง

ของพวกเขาเขายังรู้สึกสะท้อนใจอยู่บ้าง แต่พอผ่านไปนานเขาก็รู้สึกเฉยชา ไม่ว่าพวกเขาจะร้องไห้หรือให้หรือหัวเราะด้วยความเศร้าเสียใจ ข้าเพียงเตือนพวกเขาที่กำลังกลั่นขบวนการด้วยน้ำเสียงเรียบเฉยว่า “เข้าแถว รับน้ำแกง”

ไม่รู้สีกตัวเลยว่า ข้าอยู่ในปรโลกมาแล้วสิบสองปี ยังเหลืออีกสามปีก็จะพ้นโทษแล้ว แต่คล้ายโชคชะตาล้นตลกกับข้า

ในวันที่มีดমনเฉกเช่นปกติ จู่ๆบนเส้นทางสู่สัมปรายภพก็ปรากฏเงาร่างที่ข้าคุ้นเคยยิ่งนัก ข้าตกใจจนทำทัฬหีหล่นลงไปบนกระโถน มือสั่นระริกขณะขึ้นไปที่เขาอย่างไม่อยากจะทำ...

“ลูให้คง!”

คราแรกข้าคิดว่าจะไม่ได้เจอเขาอีก และยังเข้าใจไปเองว่าภพชาติที่เหลือพวกเราคงจะคลาดแคล้วกันไปแล้ว...ข้าเอามือกุมข้อมืออีกข้างไว้พลงพุดอย่างเจ็บใจว่า “ข้าอุตส่าห์คำนวณอย่างดีบิบัติ ไม่คิดเลยว่าเจ้าจะอายุสั้น!”

ปรโลกเป็นสถานที่ที่เงียบสงบ เหล่าดวงวิญญาณพอได้ยินเสียงข้าพุดอย่างขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน พวกเขาต่างหันมามองอย่างฉงน ลูให้คงที่ยังอยู่บนเส้นทางสู่สัมปรายภพก็จะงักไปเล็กน้อย สายตาของเขามองผ่านทุ่งดอกป๊อปปี้^๒ ตรงมาที่ข้า หลังจากอาการเลื่อนลอยหายไป ดวงตาของเขาก็หริ่งอย่างประสงคร้าย เขาสาวเท้าตรงเข้ามาหาข้า

ช่างรวดเร็วยิ่งนัก จนข้าบังเกิดลางสังหรณ์ไม่ดี

คนผู้นี้ลงมาถึงปรโลก ความทรงจำทั้งหมดคงกลับคืนมาแล้ว เขาไม่ใช่ลูให้คงที่รักข้าอย่างสุดซึ้ง แต่เป็นหนึ่งในสิบสองเทพบริวารของท่านเทพดาวเหมาหรือเป็นท่านเทพผู้หยิ่งผยองซุก ถึงแม้จะจดจำช่วงชีวิตที่เป็นลูให้คงได้ แต่สำหรับเขาแล้วนั่นเป็นเพียงเศษเสี้ยวเล็กๆเสี้ยวหนึ่งในช่วงชีวิตของเขาเท่านั้น ยามนี้ในสายตาของท่านเทพซุก ข้าเป็นคนบ้าที่กัดหัวไหล่ของเขา ลงไปเกลือกกลิ้ง

^๒ คำว่าป๊อปปี้ แปลตรงตัวว่า ฟากฝั่งทางโน้น ตามความเชื่อของจีน ดอกไม้นี้จะบานบริเวณริมฝั่งแม่น้ำ ซึ่งเป็นแม่น้ำที่กั้นระหว่างโลกของคนเป็นกับคนตาย ไม่มีผู้ใดสามารถข้ามแม่น้ำไปได้ ยกเว้นผู้ที่สิ้นชีพแล้วเท่านั้น ที่ฝั่งคนตายจะมีดอกป๊อปปี้สีแดงบานอยู่เต็มไปหมด

บนพื้นกับเขา ทั้งจิกทั้งทุบชวน เป็นหญิงท้าวอารมณ์ร้ายที่ลงมือลงไม้ทะเลาะวิวาทกับเขาโดยไม่หวั่นหน้าตา และยังเป็นคนใส่ร้ายเขา จนเขาต้องถูกลงโทษอยู่ในนรกห้าปีโดยไร้ความผิด!

ยามนี้ลูให้คงคงคิดอยากจะลับข้าเป็นหมื่นๆ ขึ้นกระมัง

ข้ารู้สึกผิดอยู่เล็กน้อย ทว่าคิดดูแล้ว ก็เห็นได้ชัดว่าเขาหาเรื่องข้าก่อน ข้าเพียงปกป้องตนเองเท่านั้น อีกอย่างเมื่อชาติที่แล้วข้าอุทิศส่ชีวิตเพื่อช่วยเหลือสร้างตนเองปกป้องเขาเอาไว้ ให้เขาสามารถใช้ชีวิตอยู่บนโลกมนุษย์ต่อมาอย่างมีความสุขตั้งหลายปี เขาสมควรติดค้างน้ำใจข้า และต้องขอบคุณข้าๆ ถึงจะถูก

ข้ายังไม่ทันลอบใจตัวเองเสร็จ ก็เห็นชูคงเสกสายวารีสีแดงออกมา เขาร้องเสียงดังแล้วไม่พูดพร่ำทำเพลง สะบัดแล้วหวดข้าด้วงขวับ

ข้ายืนมืออย่างทำอะไรไม่ถูก ได้แต่มองใบหน้าที่เหมือนกับลูให้คง สองขาแข็งทื่อจนขยับไม่ได้ กระทั่งเสียงแล่แหวกอากาศถากคอเข้าไป ความรู้สึกปวดเสียบปวดร้อนจึงเรียกสติกลับคืนมา ข้าลู่ลาคอ มีรอยเลือดติดนิ้ว คงถูกแสงฉินฉินแตกข้าหันไปมองชูคง

พอชูคงเห็นว่าแล่ฟาดโดนข้าเข้าจริง ๆ ก็อึ้งไปด้วยความประหลาดใจ “เจ้า...” เขาขมวดคิ้วแล้วทวาดว่า “เจ้าปัญญาอ่อนรี! แล่ข้าเพียงนี้ยังหลบไม่พ้น!”

หัวคิ้วข้ากระตุกอย่างอดไม่ได้ “เจ้าฟาดข้าแล้วยังกล้ามาตะคอกข้าอีกหรือ”

“ผู้ใด...ผู้ใดจะไปรู้ว่าเจ้าหลบไม่พ้นเล่า”

ความจริง หากเป็นกาลก่อนแล่เมื่อครูข้าสามารถหลบพ้น แต่ที่ข้าหลบไม่พ้นเป็นเพราะลูให้คง ข้าก้าวเท้าไปข้างหน้า ไม่สนใจว่าจะสู้เขาได้หรือไม่ ข้าคว้าคอเสื้อของเขาไว้แล้วเอ่ยว่า “เจ้าปีศาจอายุสั้น! ข้าริ่อุทิศส่ชีวิตเพื่อช่วยชีวิตเจ้า!”

ชูคงตะลึงไปชั่วขณะ ขมวดคิ้วขณะตะคอกกลับมาว่า “ผู้ใดอยากให้เจ้าช่วยกัน!” เขาชะงักไปชั่วครู่ ความรู้สึกแปลกประหลาดในดวงตาเริ่มจางหายไป และกลายเป็นความโกรธ “เจ้ายังกล้าเอ่ยถึงชาติที่แล้วอีก! กล้าได้อย่างไร...” ชูคงกลืนก้อนสะอื้นที่จุกขึ้นมา “เจ้ากล้าได้อย่างไรถึงทำให้ข้า...”

เขาพยายามอยู่นานแต่พูดอะไรไม่ออก ข้าจึงกล่าวต่อว่า “ข้าดีดลูกคิด

ร่างแก้วอย่างดีแล้ว คิดว่าเราคงไม่ต้องเจอกันอีก แต่คิดไม่ถึงว่าเจ้าจะไม่ยอมมีชีวิต อยู่ให้นานๆ กลับมาด่วนตายเร็วถึงเพียงนี้!” ข้าพหุดพูด ทันใดนั้น ก็นึกถึงคำพูด ที่ผู้ใหญ่พูดกับข้าก่อนที่ข้าจะตายได้ ข้าพูดอย่างแค้นใจว่า “เข้าใจละ มิน่าเล่ายามที่ ข้ากำลังจะตาย เจ้าบอกว่าชาติหน้าและชาติต่อไปพวกเราจะได้พบกันอีก เพราะ เจ้าสาปแช่งข้า! เจ้ามันคนชั่ว!”

สีหน้าของชุงเปลี่ยนเป็นเขียวคล้ำ เขาคว่ำคอเสื้อของข้าไว้แล้วกล่าวว่า “เจ้าก็ลงมาปรโลกตั้งสิบกว่าปีแล้ว เหตุใดยังไม่ไปเกิดใหม่อีก! เห็นได้ชัดว่าเจ้ามี แผนการร้าย ตั้งใจจะตามตื้อข้าไม่เลิกในชาติหน้า เจ้ามันหญิงหน้าเนื่อใจเสีย!”

“หน้าเนื่อใจเสีย?” ข้าชี้ไปที่น้ำแกงเหม็นผอที่อยู่ด้านข้าง และกล่าวว่า “เคี้ยว น้ำแกงเหม็นผอมาตั้งสิบกว่าปี เรียกว่าหน้าเนื่อใจเสีย! ถ้ามิใช่เพราะคราก่อนเจ้า สร้างความปั่นป่วนในปรโลกเอาไว้ มีหรือข้าจะต้องถูกลงโทษเช่นนี้!”

“คราก่อนข้าสร้างความปั่นป่วนในปรโลก?” เอ่ยถึงเรื่องนี้ ดูเหมือนชุงคง จะโกรธจนแทบคุมสติไม่อยู่ แม้แต่เส้นเสียงก็ยิ่งแปลกไป “ข้าต้องทำงานหนัก อยู่ในนรกถึงห้าปีโดยไร้ความผิด เจ้าเด็กบ้า ยังมีหน้ามาโทษว่าเป็นความผิดของข้า! น้ำแกงเหม็นผอ...เจ้ายังกล้าพูดถึงน้ำแกงเหม็นผอกับข้าอีก!”

เขาคว่ำคอเสื้อของข้าก่อนร้ายเวทสะกด ข้ารู้สึกว่าร่างกายแข็งที่จอนมิอาจ ขยับได้

ข้าอุทานด้วยความตื่นตระหนกว่า “เจ้าจะทำอะไร เจ้าคิดจะทำอะไร!”

ชุงลากข้าไปที่สะพานโน้หนือ จากนั้นแย่งเอาน้ำแกงเหม็นผอมาได้ชามหนึ่ง เหล่าปีศาจน้อยที่อยู่รอบข้างถูกกลืนอายุเซียนจากร่างเขามข่มขวัญจนพากันหลบจาก หนีหาย ผ่านไปสามสิบปี สะพานโน้หนือก็ปั่นป่วนอีกครั้ง

มือข้างหนึ่งของชุงงีบปากข้าบังคับให้อ้าปาก เขายิ้มอย่างเย็นชา ก่อน กรอกน้ำแกงเหม็นผอลงในปากของข้า “ชาติที่แล้วเจ้าหนีไปก่อนจะตี่ม ทำให้ข้า ต้องมีชีวิตทุกข์ระทมโดดเดี่ยว ชาติหน้า เจ้าลองหนีอีกรอบสิ”

พลังของเขาอยู่ในระดับที่สูงกว่าข้า หลังจากสะกดไว้แล้ว ข้าก็ขยับร่างไม่ได้ ได้แต่พ่นน้ำแกงในปากออกมา หวังใจว่าจะพ่นน้ำแกงที่เขากรอกปากออกมาให้หมด ชุงดูเหมือนจะมุ่งมั่นให้ข้าได้ตี่มน้ำแกงมาก เมื่อเห็นข้าพ่นออกมาเขาก็ยิ่งกรอก

มากขึ้น ครั้นดื่มจนหมดชาม เขาก็ให้ข้าดื่มอีกหนึ่งชาม “ชามเมื่อครู่ชุดเซยชาติที่แล้ว ชาตินี้เจ้าอย่าคิดว่าจะหนีรอดไปได้!”

“เจ้าคนเลว!” ขณะที่ข้าทางหนึ่งพ่นน้ำแกงจากปาก ทางหนึ่งก็พึมพำด่าเขาไปด้วย ยามนี้ข้าอยากให้ตัวเองรู้เรียนพลั้งเพชฌกตหนึ่งได้สำเร็จ เป็นพลั้งเพชฌกตที่ทำให้ดวงตาสร้างสปีชีสชาติได้ดั่งคมดาบ จะได้ทำลายล้างศัตรูให้ราบ บดขยี้จนเป็นผุยผง!

ข้าไม่รู้ตัวเองดื่มไปทั้งลิ้นก็ชาม จนกระทั่งได้ยินเสียงร้องอุทานอย่างตกใจของตุลาการดังมาจากที่ไกลๆ ชูกงข้ามสะพานโน้หนือแล้วกระโดดลงไปสู่วังสสารทั้งหกสำหรับเวียนว่ายตายเกิด

ไอ้...ไอ้ลูกไข่เต่า! กล้าเลียนแบบความคิดของข้า!

เขาทำได้! เขามีความทรงจำทั้งหมด! ในชาติหน้าข้าจะต้องมีชีวิตที่ชอกช้ำเพียงใด!

เรื่องนี้ยังไม่นับว่ากระไรนัก ขาวร้ายที่แท้จริงคือคำพูดน่าตกใจของตุลาการต่างหาก “เร็วเข้า! จับท่านเซียนเสี่ยงอันห้อยหัวกลับลงมาก่อน ดื่มน้ำแกงเมิงผอมากเกินไป เกิดใหม่จะกลายเป็นคนปัญญาอ่อน!”

ข้านอนลงบนพื้น เรอออกมาด้วยสีหน้าพะอืดพะอม ภายในใจเหมือนมีแกะหยางถ้วนับหมื่นตัวแผดเสียงร้องควบตะบึงผ่านไป...

ข้าถอดขาท่านพญายมไว้ร้องให้เป็นเผ่าเต่า วิ่งวนขอร้องให้ข้าเคี้ยวน้ำแกงเมิงผออยู่ในปรโลกอีกหลายๆ ปี ท่านพญายมลำบากใจมาก กระทั่งอ่อนใจจนต้องหันไปมองตุลาการอยู่หลายที ตุลาการหน้าตายยังคงยืนยันประโยคเดิมไม่เปลี่ยนแปลงคือ “นรกมีกฎเข้มงวด ผู้ที่ไม่สมควรถูกลงโทษก็มีอาจลงโทษได้”

ข้าร้องไห้โอดครวญ “ข้าต้องถูกลงโทษ ข้าขอร้อง! ท่านต้องลงโทษข้า พวกท่านลงโทษข้าเพิ่มอีกสองสามปีเถิด ทางที่ดีลงโทษข้าสักสามสิบสี่ปียิ่งดี ข้าจะเผาเครื่องหอมขอบคุณพวกท่าน!” ตุลาการไม่มีที่ทำห้วนไหว ส่วนท่านพญายมถอนหายใจออกมาแล้วลูบศีรษะข้าพร้อมกับกล่าวว่า “เลี้ยวเสี่ยงจื้อ อย่าร้องให้

ไปเลย หลบอย่างไรก็หลบไม่พ้น”

ข้ายังไม่ยอมรับชะตากรรม “เพราะเหตุใด เห็นได้ชัดว่าพวกเราทำให้ปรโลก
ปั่นป่วนอีกคราวหนึ่ง เหตุใดไม่ลงโทษเล่า”

ท่านพญายมเคาะจุก “อืม เพราะไม่มีผู้ใดประท้วงขอลาหยุดและผลกระทบ
ไม่ได้ใหญ่หลวง ดังนั้นจึงไม่เพียงพอที่จะไต่สวนคดี”

ข้าร้องให้สะอึกสะอื้น “ข้าไปคว้ากระหน่ำแกงทั้งยามนี้เลยก็ได้ ทำให้การ
ไปเกิดใหม่ของทุกดวงวิญญาณต้องล่าช้าออกไป”

ตุลาการปรายตามองข้าอย่างเย็นชา “ข้าขอแนะนำว่าเจ้าอย่าได้ทำเป็นอันขาด
มิเช่นนั้นจะถูกเขียนด้วยแสอย่างหนัก”

ข้าตอบต ยังรำให้ไม่เลิก ท่านพญายมแหม่ปากแล้วกล่าวว่า “อืม ท่านเทพ
ชุกยังต้องมีวิบารพกับเจ้าอีกชาติหนึ่ง ในเมื่อเขาทำให้เจ้าเป็นคนโง่ เขาก็ต้อง
ลำบากเช่นกัน”

ข้าเซ็ดน้ำตาก่อนกล่าวว่า “ชาตินี้เขาไม่ได้ตีมน้ำแกงเมิงผอ จำทุกอย่างได้
อย่างชัดเจน เขาไม่มีทางชอบข้า ถึงยามนั้นข้าที่เป็นคนปัญญาอ่อนตกอยู่ในเงื้อมมือ
ของเขา นอกจากจะตายอย่างอนาถแล้ว ก็มีแต่จะตายอย่างอนาถยิ่งขึ้น...”

“เอ่อ นั่นก็ยังไม่แน” ท่านพญายมขัดจังหวะข้า เขาค้นหาของที่อยู่บนโต๊ะ
รกๆ อยู่ครู่หนึ่ง แล้วหยิบคันฉ่องดงามขึ้นมาหนึ่งบาน “เจ้ามองผ่านคันฉ่อง
ส่องอดีตสิ ชาติที่แล้วชุกรักเจ้าสุดซึ้งทีเดียว”

ข้าเบือนหน้าหนีไม่กล้ามองดูให้คงในกระຈก เพราะเกรงว่าเมื่อเห็นเขารำให้
ข้าก็จะพลอยใจไม่ดีไปด้วย ข้าพึมพำว่า “นั่นไม่ใช่ชุก”

“ใช่หรือไม่ใช่เป็นเพียงความรู้สึกนึกคิดในช่วงเวลาหนึ่ง แม้แต่ตัวเขาเอง
ยังบอกไม่ได้ แล้วเจ้าจะแน่ใจได้อย่างไร”

คำพูดของเขาฟังคลุมเครือ ดังยามที่พระโพธิสัตว์บนสวรรค์ทำเป็นแกล้งโง่
ข้าหยิกขาของเขาค้างหนึ่ง กล่าวว่า “พูดให้เข้าใจหน่อย!”

ท่านพญายมสูดปากพร้อมกับสูดลมหายใจเข้าลึกสองครา “สิ่งที่เรียกว่า
ความรักนั้น คงต้องให้เสียพลีจึงจะได้สัมผัสด้วยตนเองถึงจะรู้สึก” ข้าหยิกน่อง
ของเขาแรงขึ้นอีก ท่านพญายมรีบกล่าวว่า “ตุลาการ ตุลาการ รีบตั้งนางออกไป

ปล่อยให้หางเคียนน้ำแกง หลังจากนั้นอีกสามปีค่อยลงไปเกิดใหม่!”

ข้าถูกลากถูถูงักออกไป ก่อนที่ประตูตำหนักพญามจะปิดลง ในที่สุดข้าก็อดเหลือบมองสู่โถงในคั่นช่องสองอดีตแควหนึ่งมิได้ เขาอายุยังน้อยแต่ผมหงอกขาว ยืนโดดเดี่ยวอยู่หน้าสุสานที่ปกคลุมด้วยหิมะขาวโพลน เขาเหลียวหลังขึ้นข้าๆ ด้วยสีหน้าที่อ่านไม่ออก

ข้ารู้สึกเหมือนหัวใจถูกบีบรัดจนหายใจไม่ออกไปครู่หนึ่ง

ทุกคืนวันของการเคียนน้ำแกงผ่านไปด้วยความเจ็บปวด แต่ไม่ว่าข้าจะหมกมุ่นคิดไม่ตกเช่นไร เวลาสามปีก็ผ่านไปอย่างรวดเร็ว ข้าถูกเจ้าปีศาจน้อยยกขึ้นแล้วโยนลงสู่วังสสารของการเวียนว่ายตายเกิด

“เจ้าบ้าซุกง! ครั้งหน้าเจอเจ้าในโลก คอยดู ข้าจะจับเจ้าถอนขนทั้งตัวเลย!” เสียงที่บ่งบอกถึงความโกรธแค้นดังกึกก้องในบ่ออวัฏสงสารอยู่นานจนสายตาดำพร่าเลือนก่อนหมดสติไป

เสียงน้ำหยดดังตึงตึงๆ

ของเหลวเหนียวเหนอะหนดยึดใส่หูข้าไม่หยุด โลกที่เงิบลงกลับกลายเป็นวุ่นวายโกลาหล

ไม่รู้ว่ามีผ่านไปนานเท่าใด ของเหลวหยุดไหลแล้ว มีคนยกฝ่าไม้กระดานที่เหนือศีรษะของข้าออก แสงจากดวงอาทิตย์เสียดแทงสายตา ใบหน้าของเด็กหนุ่มผู้หนึ่งปรากฏขึ้นตรงหน้าข้า ท่านแม่บอกว่า เห็นเด็กผู้ชายที่อายุมากกว่าตนเองให้เรียกพี่ชาย ข้าจึงเรียกอย่างเชื่องช้า “พี่ชาย”

ที่ไหนได้เด็กหนุ่มตรงหน้ากลับพูดอย่างรังเกียจว่า “นี่ไม่ถึงว่าต้องมาเจอกันในสถานการณ์เช่นนี้! เจ้าเลวหล่อก็เนียนอ่อง” ข้ามองหน้าเขาอย่างงงงัน ขณะที่เขาขมวดคิ้วแล้วจ้องข้า เหมือนจะสับสนวุ่นวายใจอยู่มาก ทันใดนั้นก็มิเสียงแหบห้าวเสียงหนึ่งตะโกนเรียก “นายน้อย”

เด็กหนุ่มแบปากแล้วบิดฝ่าไม้กระดานที่อยู่เหนือศีรษะข้ากลับคืนที่เดิม เสียงฝีเท้าของเขาค่อยๆ ห่างออกไป

ข้านั่งกอดขาอยู่ในโถ่งน้ำ ท่านแม่บอกว่าจะเล่นซ่อนหากับข้า นางยังหาข้าไม่พบ ข้าก็ยังออกไปไม่ได้ แต่แปลกพิกล เห็นได้ชัดว่าท่านแม่เอาข้ามาไว้ที่นี้เอง นี่ก็นานมากแล้ว เหตุใดนางถึงยังหาข้าไม่พบ

หรือพวกผู้ใหญ่ลอบกินของอร่อยแล้วไม่บอกข้า

ข้าใช้แรงทั้งหมดผลักร่างกระดานออกแล้วปีนออกมาจากโถ่งน้ำ

“ท่านแม่” ข้าตะโกนเรียก แต่กลับไม่เห็นผู้ใดในบ้านสักคน มีแต่เลือดเต็มไปหมด เหมือนทุกครั้งที่ห้องครัวฆ่าไก่แล้วทิ้งร่องรอยไว้

ข้ารู้สึกไม่พอใจอย่างยิ่ง “กินไก่แล้วไม่เรียกข้า”

ข้าเข้าไปตามหาในครัวและในห้องของพ่อแม่ แต่ก็ไม่เห็นแม้แต่เงาของพวกเขา พอข้าวิ่งเข้าไปในห้องโถงก็เห็นคนชุดดำกลุ่มหนึ่งคุกเข่าอยู่บนพื้น มีเพียงเด็กหนุ่มเมื่อครู่ที่ยืนเอามือโพล่หลังอยู่เพียงคนเดียว ข้าร้องเรียกด้วยความดีใจ “พี่ชาย ท่านเห็นท่านแม่ของข้าหรือไม่”

เหล่าคนชุดดำหันกลับมามองข้า มีคนหนึ่งลุกขึ้นยืนพร้อมกับถือดาบใหญ่ เบือนเลือด ข้ากะพริบตาถามว่า “พวกท่านเป็นแขกหรือ พวกท่านมาช่วยพ่อครัวฆ่าไก่หรือ แล้วพ่อครัวเล่า”

ชายชุดดำกล่าวอย่างเย็นชา “เจ้าจะได้พบพวกเขาเร็วๆ นี้” เขายกดาบมาทางข้า เลือดไก่เหนียวเหนอะหนะหยดต้องใบหน้าของข้า ข้ายังคงกะพริบตาและมองเขา

“วางดาบลง” เด็กหนุ่มคนนั้นพูด ชายชุดดำตรงหน้าข้าล้งเลอยู่ครู่หนึ่ง เด็กหนุ่มพูดต่อว่า “พานางกลับไปด้วย”

ชายชุดดำงนง “แต่หนายน้อย นาง...”

“ข้าบอกว่าพานางกลับไป”

เด็กหนุ่มเดินมาหยุดที่ข้างกายชายชุดดำตรงหน้าข้า เขาชี้หน้าข้าอยู่ชั่วครู่ ก่อนจะยื่นหน้าเข้ามาใกล้ พิมพ์เสียงเบาว่า “เดิมทีคิดจะปล่อยให้เจ้าแตกดับไปเอง แต่เมื่อเจ้าเสนอตัวเข้ามาอยู่ในกำมือของข้า เช่นนั้นข้าก็จะยัมรับ”

เขาหยิกแก้มข้า “เสียชื่อเสียงจื้อ เจ้าคิดว่าข้าควรรังแกเจ้าดีหรือไม่ หรือจะตักตวงใจรังแกเจ้า หรือจะรังแกเจ้าให้สาสมแก่ใจดี” เขาหัวเราะ “ไม่ว่าอย่างไร

เมื่อคิดถึงวันข้างหน้าแล้ว ข้าก็มีความสุขจนพูดไม่ถูก!”

“ข้าไม่ได้ซื้อเสื้อยเสื้อจื่อ ข้าซื้อหยางเสื้อยเสื้อจื่อ” ข้ากะพริบตามองเขา “พี่ชาย หยิกแก้มข้าเจ็บ”

เขาคลายมือออก มองข้าแล้วยิ้มจนตาหยี สีหน้าเหมือนพ่อครัวบ้านข้ายามที่ถือมีดมองดูหมูตัวอ้วนพี “นับแต่เนี่ยไปเจ้าซื้อเสื้อยเสื้อจื่อ เป็น...เอ่อ ลูกศิษย์ข้าเป็นอย่างไร”

“ไม่เป็นอย่างไร” ข้าพูด “ท่านแม่มาไ้แล้ว ข้ายังไม่ได้กินเลย ข้าไม่ไปกับท่านหรอก”

“ท่านแม่เจ้าไปกินไ้ที่บ้านข้า เจ้าก็ไปด้วยกันสิ”

ข้าคิดอยู่ครู่หนึ่ง “ท่านพ่อกับพ่อครัว พวกเขาอยู่ที่นั่นด้วยไ้หรือไม่” “ไ้”

“พี่ชาย จูงมือ” ข้ายื่นมือไ้เขา

เด็กหนุ่มชะงักไป เขาลังเลอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะจับมือข้า กระแอมสองที แล้วกล่าวว่า “เจ้าต้องเรียกข้าว่า อาจารย์ ยามนี้ข้าอาวุโสกว่าเจ้า เจ้าต้องเคารพข้า” “ไ้ได้ พี่ชาย”

“เรียกอาจารย์”

“ไ้แล้ว พี่ชาย” ข้ารู้สึกเจ็บที่หน้าผาก เขาตีดหน้าผากข้าแรงมาก ข้าลูบหน้าผากแล้วเบะปากอย่างน้อยใจ “อาจารย์...”

เขาพยักหน้าพอใจ ดูเหมือนเขาจะอารมณ์ดีมากจริง ๆ

ตั้งแต่ข้าออกจากบ้านมากับอาจารย์ ข้ายังไม่ได้พบท่านพ่อท่านแม่ของข้าเลย อาจารย์บอกว่าท่านพ่อกับท่านแม่ฝากข้าไว้ให้เขาดูแล หลังจากนั้นให้ข้าเชื่อฟังเขา ข้าเกาหัว ไม่ค่อยเข้าใจความหมายของคำพูดเหล่านั้นนัก แต่อาจารย์ดูไม่เหมือนคนเลว ข้าจึงยอมเชื่อฟังแต่โดยดี

หลังจากติดตามอาจารย์มาถึงบ้านของเขาข้าถึงรู้ว่า เขาชื่อซุคง ปีน้อยๆ แปดขวบ เป็นนายน้อยแห่งนิยายเทพยุทธ์ ทุกคนในนิยายล้วนเลื่อมใสเขามาก ทุกที่ที่ข้าไปจะได้ยินเสียงชื่นชมว่าเขาดี ‘พรสวรรค์’ และเป็น ‘เด็กอัจฉริยะ’ ทว่า

อาจารย์เหมือนไม่ได้นำพาสักนิด เห็นได้ชัดว่าเขาอายุมากกว่าข้าเพียงสามปี แต่กลับทำตัวเป็นผู้ใหญ่อยู่เสมอ

เขาขอรบสั่งให้ข้าทำนั่นนี่ อย่างให้ข้ายกน้ำชาบ้าง สวมเสื้อให้บ้าง พับผ้าห่มบ้าง แม้แต่วันที่หนาวจัดข้ายังต้องคอยพัดวีอยู่ข้างเตียงของเขา คราแรกก็ไม่ได้รู้สึกว่ามันถูกต้อง ถึงอย่างไรอาจารย์ก็ให้ข้ากินอาหารอย่างดี มีเนื้อกินทุกมื้อ แต่นานไปข้าก็คิดว่าแปลก ในท้ายที่สุด ข้าได้ยินคนในนิกายคุยกันถึงได้เข้าใจ “อาจารย์ ข้าไม่สมควรเรียกท่านว่าอาจารย์”

ขณะนั้นซูกงกำลังเอนกายอ่านหนังสืออยู่บนตั่ง ได้ยินเช่นนั้น เขาก็ขยตา มองข้าแวบหนึ่ง “เจ้ามีอะไรไม่เห็นด้วย หรือ?” ข้ายังไม่ทันได้พูด สายตาของเขาก็กลับไปอยู่ที่หนังสือ “ไม่ต้องพูดแล้ว ข้าไม่ยอมรับ”

“แต่ว่า...” ข้ารู้สึกผิดมาก “พวกเขาล้วนพูดว่าข้าเป็นภรรยาตัวน้อยที่ท่านอาจารย์เลี้ยงดู สมควรเรียกอาจารย์ว่าสามี”

ร่างอาจารย์แข็งทื่อ เขาเงยไปชั่วคราว พลิกเปิดหน้าหนังสือแล้วถามด้วยน้ำเสียงเรียบเฉยว่า “ผู้ใดเป็นคนพูด”

“พวกเขา”

“ครวหาหน้าถ้ายังมีคนนิทาเช่นนี้อีก ก็เตะเป้าของเขาซะ”

“ได้” ข้ารับคำชื่อๆ แล้วปรนนิบัติพัดวีเขาต่อไป

ต่อมามีคนพูด ‘นิทา’ ต่อหน้าข้าจริงๆ ข้าทำตามที่อาจารย์บอก เเตะเป้าของเขอย่างห้าวหาญ แต่ข้าเพิ่งเตะไปได้เพียงครั้งก็โดนเขาจับตัวไว้ได้ วรยุทธ์ของคนในนิกายเทพยุทธ์มิใช่ชั่ว วันนั้นข้าจึงกลับเป็นฝ่ายถูกทุบตีเสียเอง

ข้าร้องให้เสียงดังจนรบกวนอาจารย์ที่อ่านหนังสืออยู่ในห้อง เขาเดินหน้านิ้วคิ้วขมวดออกมา ทันทิที่เขาปรากฏตัวต่อหน้าข้า ความน้อยอกน้อยใจก็ระเบิดออกมาโดยพลัน ข้าโถมเข้าไปหาแล้วกอดเอาเขาเอาไว้ ทำให้เสื้อผ้าของเขาเประอะเปื้อนน้ำมูกน้ำตาข้า

อาจารย์ดูเหมือนจะตัวแข็งไปวูบหนึ่ง เขาถามด้วยเสียงเย็นชา “เกิดอะไรขึ้น”

ข้าเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นปนเสียงสะอื้น แต่ดูเหมือนว่าอาจารย์จะไม่เข้าใจที่ข้าพูด

เขาย่อกายลงมา ข้างวโยกาสกอดคอของเขาแล้วเอาหน้าซุกไหล่ ขำบอกเล่าต้นสายปลายเหตุพลงบนกระปอดกระแปด และสุดท้ายก็พูดซ้ำๆว่า “เจ็บกัน เจ็บกัน”

อาจารย์ดูเหมือนไม่ชอบใจอย่างหนัก มือหนึ่งซ้อนร่างของข้าขึ้นอ้อมขาของข้ารัดเอวเอาไว้ ทำให้ร่างกายข้าแนบชิดกับเขา ข้ายังร้องไห้กระซิก ยามนี้อาจารย์ร่างยังไม่สูงนัก แต่ก็มีแรงอ้อมข้า ข้าได้ยินเขาถามเสียงเข้มว่า “เจ้าตีนางรี”
เจ้าคนที่ตีกันข้าอ่าๆ อึ้งๆอยู่นาน ก่อนจะส่งเสียงว่า “อืม” ในที่สุด
“เพราะเหตุใด”

ชายคนนั้นก็อ้ออยู่ครู่หนึ่ง “นางจะเตะ...ข้า”

อาจารย์พยักหน้า รวบรวมว่าเข้าใจเรื่องทั้งหมดแล้ว เขาก้าวไปข้างหน้าสองก้าว พร้อมพูดว่า “กางขาออก”

พลันได้ยินเสียงสุดลมหายใจดังขึ้นรอบทิศ ข้าไม่เข้าใจว่าเกิดอะไรขึ้นจึงหยุดร้องไห้ชั่วคราว ขยับตัวเปลี่ยนท่า หันหน้าไปมองเจ้าคนที่ตีกัน ชายคนนั้นหน้าเขียวชั่วขณะ ก่อนจะกัดฟันทำท่าหนึ่งม้า^๓

อาจารย์กระโดดเตะเป้าเขา ร่างชายคนนั้นส่ายโงนเงน แต่ยังคงยืนอยู่ไม่ล้มลงไป อาจารย์กล่าวว่า “ครั้งนี้เป็นโทษสถานเบา ครั้งหน้าถ้าข้าได้ยินว่าพวกเจ้ากล้าพูดเรื่องที่ไม่สมควรพูดกลับหลังข้าอีก...” อาจารย์กระทืบเท้าลงกับพื้น ฟันโอฐหยกขาวแตกเป็นเสียงๆ “เป้าของเจ้าจะเป็นเหมือนโอฐนี้”

เสียงสุดลมหายใจเข้าแรงๆดังขึ้นรอบทิศอีกครั้ง

อาจารย์อ้อมข้าไว้แล้วหันกายเดินจากไปอย่างสง่างาม แต่เดินไปได้สองก้าวก็หยุดเท้าลงพูดทั้งท้ายประโยคหนึ่งว่า “อีกอย่าง อย่าได้คิดรังแกผู้ที่พวกเจ้าไม่ควรจะรังแก”

ข้าฟังคำพูดของเขาไม่เข้าใจ แต่รู้ว่าหลังจากนั้นเป็นต้นมา ท่าทีของพวกคนในนิกายเทพยุทธ์ที่มีต่อข้าเปลี่ยนไปมาก เห็นได้ชัดที่สุดก็คือกับข้าในซามของข้ามีเนื้อมากขึ้น แต่หลังจากวันนั้น อาจารย์ก็มีข้อเรียกร้องใหม่สำหรับข้า

^๓ กางขาและย่อเข่า

เขาหยิกแก้มข้าแล้วกล่าวว่า “เหตุใดชาตินี้เจ้าถึงได้โง่งมปานนี้...” ข้าทะน่องไก่อ ปากเต็มไปด้วยคราบน้ำมัน มองเขาอย่างงงงัน อาจารย์ขมวดคิ้วด้วยความรังเกียจ ปลอมมือจากหน้าข้าแล้วเช็ดมือพลางกล่าวว่า “เอาเถิด ยามนี้เจ้ายังเด็ก ทว่าในเมื่อเจ้าเป็นศัตรูของข้า เทพชุกง ก็ไม่ควรจะอ่อนแอจนเกินไป ปลอมยให้คนนอกรังแกง่าย ๆ ดูจะไม่เอาไหนไปสักหน่อย ทำให้เขินอย่างข้าพลอยตกต่ำไปด้วย”

“อาจารย์ ท่านช่วยพูดให้ข้าเข้าใจไม่ได้หรือ” ข้าพยายามปรึกษาหารือกับเขา แต่คล้ายอาจารย์จะไม่ฟัง เขามองท้องฟ้าสักพัก จู่ ๆ ก็พูดว่า “อืม ข้าตัดสินใจแล้ว ตั้งแต่วันนี้ไป เจ้าต้องฝึกวรยุทธ์ ข้าจะสอนตัวเอง”

“อันใดคือฝึกวรยุทธ์”

“ก็คือ หากกายภาคน้ำเจ้าอยากจะเตะเป้าผู้ใด ก็จะได้ไม่ถูกคนจับตัวมาทุบตีอีก”

ข้าครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง รู้สึกว่าสิ่งนี้มีความจำเป็นยิ่งนัก จึงพยักหน้ารับแต่โดยดี

ด้านหลังของนิกายเทพยุทธ์เป็นภูเขามหิมะสูงใหญ่ ยอดเขาปกคลุมด้วยหิมะตลอดทั้งปี ประจวบกับนิกายเทพยุทธ์ได้สร้างคฤหาสน์หลังหนึ่งอยู่บนยอดเขานี้ มีชื่อว่า เรือนวายุเหมันต์ ที่นั่นไม่มีผู้ใดพักอาศัย เป็นสถานที่สำหรับผู้ที่มียุทธ์สูงของนิกายที่ต้องการความสงบยามฝึกฝนวิชา

นับตั้งแต่อาจารย์บอกว่าจะสอนวรยุทธ์ข้า เขาก็พยายามพาข้าไปนั่งสมาธิบนนั้น บอกว่าบนยอดเขามีปราณบริสุทธิ์เหมาะแก่การฝึกวิชา แต่การปีนเขาสำหรับข้าแล้วคือความท้าทายต่อขีดจำกัดอย่างหนึ่ง ข้าพยายามอยู่กว่าครึ่งเดือน แต่ไม่มีครั้งใดเลยที่สามารถปีนขึ้นไปถึงยอดเขา บ่อยครั้งที่มาถึงครึ่งทาง ข้าก็จะนั่งบนพื้นหิมะแล้วลุกไม่ขึ้น ไม่ว่าอาจารย์จะหยิกแก้มอย่างไร ข้าก็จะมองเขาอย่างทื่อ

ท้ายสุด อาจารย์ได้แต่จำยอมแบกข้าลงจากภูเขา

มีอยู่ครั้งหนึ่ง อาจารย์โกรธมาก เขาหยิกข้าอย่างแรง “เจ้าตั้งใจทำเช่นนั้น

ใช่หรือไม่! นี่เป็นการฝึกของเจ้าหรือเป็นการฝึกของข้ากันแน่! วันนี้ข้าไม่แบกเจ้าแล้ว เจ้าลงจากภูเขาได้ก็ลงไป ลงไม่ได้ก็นั่งอยู่ตรงนั้นต่อไปเถิด!”

กล่าวจบเขาก็จากไป ข้ายังนั่งอยู่ตรงนั้นอย่างเชื่องช้า นั่งจากเที่ยงจนถึงเย็น จากนั้นก็เห็นดวงจันทร์โผล่พ้นขึ้นมาเหนือยอดเขา

ข้าหิว ขาชาแข็งจนหมดความรู้สึก ดวงจันทร์บนท้องฟ้าจากหนึ่งกลายเป็นสอง และสาม ในที่สุดก็พร่าเลือน ข้าหรีตปรีต คิดอยากจะนอนอยู่บ้าง แต่ขณะที่ข้ากำลังจะล้มตัวลงนอนก็ถูกคนกระซกตัวขึ้นมาทอดไว้อย่างแรง “เด็กโง่เอ๊ย!” คนที่มาทางหนึ่งก็คิดว่าอีกทางหนึ่งก็ปิดหิมะบนหลังของข้าออกจนเกลี้ยง

ข้าได้กลิ่น เป็นกลิ่นของอาจารย์ อบอุ่นสะอาดเหมือนแสงแดดแรกของปี ข้ายี้ดไหลอาจารย์เอาไว้อย่างไม่ว่างตัวด้วยแขนที่อ่อนแรง ชุกศิริชะลงกับชอกคอของเขา “อาจารย์ หนาวมากเลย”

“ถ้าหนาวแล้วเหตุใดไม่รู้จักลุกขึ้นยืนและเดินเอง!”

“คราแรกข้าเหนื่อยเกินกว่าจะเดิน ต่อมาข้าหิวจนเดินไม่ไหว แล้วอาจารย์ก็บอกว่าให้ข้านั่งอยู่ตรงนั้น...”

อาจารย์เงยบไปนานมาก ในที่สุดก็หลุดหัวเราะออกมา “ทีนี้ละช่างเชื่องช้านัก”

“ข้ารู้ว่าอาจารย์ต้องกลับมาหาข้า” ข้าหลับตาลงด้วยความมึนงง “คราวหน้า... อาจารย์ คราวหน้า พวกเราไม่ฝึกอย่างนี้แล้วได้หรือไม่”

อาจารย์ตกลงรับปากหรือไม่ข้าก็ได้ยินไม่ชัดเจน

แต่หลังจากนั้น ข้าได้ยินเสียงโหวกเหวกโวยวายมากมาย ได้ยินเสียงที่บ่งบอกความชราภาพกล่าวว่า “นายน้อย... ท่าน ท่านทำเกินไปแล้ว ท่านหึงเด็กหญิงห้าหกขวบไว้บนเนินเขาโดยไม่ดูแล ถ้าเป็นแค่ไข้หวัดก็แล้วไป แต่ถ้าเกิดถูกลสัตว์ป่าคาบเอาไป...”

“นางก็ยังดี ๆ อยู่ที่นี่ไม่ใช่หรือ จะบ่นไปไย ป่วยก็รักษาสิ!”

“ข้าจะบอกว่า นายน้อย นางป่วยและได้รับบาดเจ็บ ท่านเองก็ไม่สบายใจจนไม่ใช่หรือ...”

“ผู้ใดไม่สบายใจกัน! ไปให้พ้น ข้าไม่ให้เจ้ารักษาแล้ว ปากมากนัก!”

เมื่อตื่นขึ้นมาอีกครั้ง ข้านอนอยู่บนเตียงของอาจารย์ เขานั่งหน้าเครื่องอยู่ข้างๆ พอเห็นข้าตื่น เขาก็เอื้อมมือทาบหน้าผากของข้า นิ่งเงียบอยู่นานก่อนชักมือกลับ หันหน้ามาพูดว่า “ไม่ได้เรื่องจริงๆ! เพียงถูกลมเย็นถึงกับนอนซมไปสามวัน เทอะ...”

ข้ายังคงไม่เข้าใจว่าเขาหมายถึงอะไร แต่อาจารย์ดูไม่มีความสุข ข้าคงทำอะไรผิดไปกระมัง ข้าคว้ามือของอาจารย์ เกรงว่าเขาจะหันกายจากไปเหมือนวันนั้น “อาจารย์ ข้าขออภัย”

“เจ้าพูดอะไร...” เขาพูดไม่ทันจบประโยคก็ขบกรามเป็นหน้าหนีไม่มองข้าอีก “ร่างกายเจ้าอ่อนแอเกินไป รอให้หายดีแล้วเจ้าไปฝึกยุทธ์ชั้นพื้นฐานกับลูกศิษย์คนอื่นๆ ก่อน ถ้าเมื่อใดเจ้าสามารถป็นูเขาได้ด้วยตนเองแล้ว พวกเราค่อยขึ้นเขาไปฝึกกัน” กล่าวจบก็สะบัดมือออก ทว่าข้ายังคงจับมือเขาไว้แน่น ไม่ยอมปล่อย อาจารย์โมโหเล็กน้อย “ไหนถึงจับไว้อีก”

“อาจารย์อย่าทิ้งข้า อยู่คนเดียวทั้งหนาวทั้งหิว”

เขานิ่งงันไปชั่วครู่ ปากขยับแต่ก็เงียบไปสักพักก่อนจะพูดว่า “รู้แล้ว หลังจากนี้ข้าจะไม่ทิ้งเจ้าอีก” เขาหยุดชะงักเหมือนไม่ค่อยพอใจนัก ก่อนจะหันมาหยิกแก้มข้า “เจ้ายังกล้าทำสีหน้าน่าสงสารเช่นนี้อีก ข้ายังทำเป็นใส่อับริสุทธ์อย่างหน้าไม่อาย!”

อาจารย์หยิกแรงมาก ข้าเจ็บจนน้ำตาไหลพราก ข้าเสียใจมาก ไม่รู้ว่าตัวเองทำอะไรผิด จนทำให้อาจารย์โกรธเพียงนี้ “อาจารย์...”

มือที่หยิกแก้มข้าคลายออก อาจารย์เหมือนจะหมดแรงจนคอตก เขากับตัวเองว่า “ถ้าแดนสวรรค์และแดนปรโลกเจ้าเป็นเหมือนเช่นยามนี้...ไหนเลยข้าจะหักใจลงมือได้” เขาโมโหมากจนต๋อยเตี๋ย แล้วกัดฟันพูดว่า “เหตุใด! เหตุใดต้อง...เป็นยามที่ข้าเกลียดเจ้าได้ เจ้าเสแสร้งใช่หรือไม่ เจ้าเสแสร้งใช่หรือไม่!”

หลังจากวันนั้น ข้าก็ลงจริงๆว่าอาจารย์จะทิ้งข้าให้หวดตายอยู่คนเดียวบนภูเขาที่มีแต่หิมะ จึงพยายามฝึกฝนร่างกายอย่างหนักร่วมกับคนในนิกายเทพยุทธ์ และเรียนรู้สิ่งที่อาจารย์เรียกว่า “วรยุทธ์ชั้นพื้นฐาน” จนในที่สุดก็สามารถป็นขึ้นถึงเรือนวายุเหมันต์ได้ตอนอายุแปดขวบ

หลังจากนั้น อาจารย์กับข้าก็พักอยู่ที่เรือนวายุเหมันต์ เขาไม่ได้สอนอะไรให้ข้าอีก เพียงให้กระบี่มาเล่มหนึ่ง แล้วบอกให้ท่องจำเคล็ดวิชาบำเพ็ญวิถิจิตที่ข้าพยายามท่องจำอย่างไรก็ไม่คล่องปากเสีย

อาจารย์โกรธว่าข้าโง่งม แต่ก็พยายามปลอมใจตัวเองว่าข้ายังเด็ก ทว่าเพียงชั่วพริบตา ห้าปีผ่านไป ข้าอายุสิบสาม อาจารย์อายุสิบหก เขาตบไหล่ข้าอย่างยอมน่าชื่นในที่สุดว่า “การดื่มน้ำแกงเผ็ดมากเกินไปทำให้เจ้ากลายเป็นคนโง่กระมัง...” เขาพูดด้วยน้ำเสียงที่ไม่รู้จะดีใจหรือเสียใจกันแน่

แต่เขามักจะพูดอะไรที่ข้าไม่เข้าใจจนข้าคุ้นชินเสียแล้ว กระทั่งวันนี้เป็นวันที่ต้องลงจากเขาไปเอาอาหารที่นิกายเทพยุทธ์ แล้วข้าก็ได้นินคำพูดใหม่ แต่ข้าไม่กล้าถาม ยามนี้พอมิแค่ข้ากับอาจารย์ ข้าจึงเอ่ยปากถามว่า “อาจารย์ พวกเราฝึกวิชาประสานหยินหยางกันใช่หรือไม่”

ยามนั้นอาจารย์กำลังจิบชา ครั้นได้นินวาจาใหม่ของข้า เขาลำลึกล้ำชาจนพ่นออกมา เขาเงยหน้ามองข้า ใบหูกลายเป็นสีแดงไปได้อย่างไรไม่รู้ “เจ้าไปได้นินมาจากที่ใด”

“วันนี้ที่ลงไปเอาของกิน พวกคนในนิกายพูดคุยกันว่าพวกเราสองคนเอาแต่หมกตัวอยู่ในเรือนวายุเหมันต์ทั้งวัน เป็นเพราะฝึกวิชาประสานหยินหยางกันจนไม่รู้วันคืน ไม่ได้หยุดได้หย่อน”

มุมปากอาจารย์กระตุก พูดทวนคำว่า “ไม่รู้วันคืน ไม่ได้หยุดได้หย่อน” อยู่สองรอบพลางนวดขมับแล้วกล่าวว่า “บนยอดเขามีพลังปรารถนาวิสุทธิ เจ้ากับข้าเพียงฝึกบำเพ็ญเพียรตามปกติเท่านั้น ไม่สิ เจ้าโง่เกินไปจึงไม่ได้ฝึก มีแต่ข้าที่ดูปรารถนาของฟ้าดินเพื่อสะสมพลังวัตร”

“ไม่ใช่หรือ...” ข้ารู้สึกเสียตาย เกาหัวแล้วกล่าวว่า “อาจารย์ ข้าได้นินพวกเขาพูดกันว่าการฝึกประสานหยินหยางเป็นวิธีที่ดี ทั้งเป็นวิธีที่ง่าย สะดวก และได้ผลดี เช่นนั้นพวกเราลองดูดีหรือไม่”

อาจารย์วางถ้วยชาลงบนโต๊ะด้วยท่าที่เรียบเฉย ก่อนจะเดินออกไปได้กล่าวว่า “วิธีนี้ไม่เหมาะกับพวกเรา ข้ามีธุระต้องลงจากเขา เจ้าอยู่ท่องเคล็ดวิชาบำเพ็ญวิถิจิตที่ข้าเคยสอนเมื่อสองเดือนก่อนให้ได้”

“อ้อ”

หลังจากนั้น ข้าได้ยินว่าคนของนิกายที่อยู่ตึ้นเขาถูกซ้อมจนหมดในวันนั้น...

ในวันที่พวกเขาโดนซ้อม ข้าอยู่บนเขาก็ได้เจอญาติคนหนึ่ง

จะว่าไปแล้ว หลังจากข้าเรียนเคล็ดวิชาที่อาจารย์สอน ก็สามารถเห็นบางสิ่งที่คนทั่วไปมองไม่เห็น คราแรกข้าไม่คิดว่าความสามารถนี้จะประโยชน์ แต่ในวันนี้ ข้าคิดว่าสิ่งที่อาจารย์สอนมีประโยชน์อยู่บ้าง

เพราะเจ้าปีศาจที่พรวดพราดบุกเข้ามายังสวนหลังเรือนวายุหมันต์ด้วยสีหน้าตื่นตระหนกเป็นภูตโสมตัวใหญ่ มันยืนตัวสั่นระริกอยู่ท่ามกลางเหล่าแม่ไก่ที่เลี้ยงไว้บริเวณลานหลังบ้าน ดังนั้นในสมองของข้าจึงปรากฏภาพน้ำแกงส่งกลิ่นหอมฉุย ข้าจึงมันไม่วางดาพลางน้ำลายไหลย่อย

ข้ากำลังจะดึงกระบี่ที่เอวออกมา จู่ๆภูตโสมต้นนามก็คุกเข่าลงแล้วคลานเข้ามาหาข้าพร้อมกับโขกหัวค้ำับสามที “แม่นางคนดี แม่นางคนดี แม่นางคนดี! ช่วยข้าด้วย!”

พอได้ยินคำเรียกหาว่า ‘แม่นางคนดี’ แล้ว ข้าให้รู้สึกดีอย่างประหลาด จึงไม่รีบร้อนจะตุนน้ำแกงโสมในยามนี้ ข้าดึงเขาให้ลุกขึ้นมาแล้วถามว่า “เกิดอะไรขึ้นหรือ”

ภูตโสมปาดน้ำตาพลางกล่าวเสียงปนสะอื้นว่า “ข้า...ข้ากำลังถูกคนตามล่า”

ภูตตนนี้คงไม่รู้ข้าสามารถเห็นร่างที่แท้จริงของเขาได้ ข้าพยักหน้าพลางคิดในใจว่ามีของดีก็สมควรรอให้อาจารย์กลับมาก่อนแล้วค่อยตุนกินพร้อมกัน ข้าจึงตอบรับไปว่า “เช่นนั้นเจ้าเข้ามาซ่อนตัวก่อน อาจารย์ข้าเก่งกล้าสามารถรอให้เขากลับมา จะต้องช่วยเจ้าได้แน่”

พลบค่ำ อาจารย์กลับมาอย่างภาคภูมิ ข้ายังไม่มีโอกาสอธิบายให้เขาฟังทันทีที่เขาเข้ามาในห้องโถงก็ขมวดคิ้วถามว่า “เจ้าไปเก็บอะไรกลับมา”

ข้ากำลังจะเปิดปากพูด ภูตโสมก็เดินออกมาด้วยสีหน้าเหมือนถูกรังแก เขาค้อมกายคารวะอาจารย์แล้วกล่าวว่า “ข้าเหนื่อยนานแพ้ย วันนี้ต้องขอภัยด้วยที่รบกวน เป็นเพราะไม่มีทางเลือกจริงๆ...”

ยังไม่ทันสิ้นเสียง อาจารย์เล็กคิว คลีอี้มเย็นชาจากนั้นเดินตรงมาหยิกแก้มข้า “หนานเพย?” เดียวนี้เจ้าถึงกับล่อลวงคนเป็นแล้วรี!”

อาจารย์หยิกแก้มข้าจนกลายเป็นนิสยแล้ว ข้าจึงไม่ได้ขัดขึ้นพลงเอียงหน้าเข้าไปกระซิบที่ข้างหูเขาว่า “อาจารย์ ภูตโสม ต้นบำรุงร่างกายดีนะ!”

สงสัยข้าคงจะพูดเสียงดังไป ภูตโสมที่ยืนอยู่ด้านข้างตกใจจนหน้าถอดสีสุดลมหายใจเข้าลึกหลายทีแล้วหึ่งตัวนั่งลงกับพื้น “เจ้า...เจ้า...เจ้าไม่ใช่แม่นางคนดี...” เขามองหน้าข้ากับอาจารย์ด้วยสีหน้าสิ้นหวัง

อาจารย์เล็กคิวพลงรูปหัวข้า “ไอ้ ยากนักที่เจ้าจะฉลาดขึ้นมาสักครั้ง แต่ว่า...” เขาขยตามองภูตโสมแวบหนึ่งแล้วกล่าวว่า “ต้นไม้ใบหญ้าบำเพ็ญตบะพันปีกว่าจะกลายเป็นภูต ก็นแล้วจะทาลายบุญที่สั่งสมมา เราสองคนไม่ใช่คนธรรมดาปล่อยมันไปเถิด”

ข้าตกใจมากรีบดึงแขนเสื้อของอาจารย์ไว้ “แม่ไก่ที่อยู่หลังบ้าน เลี้ยงมันมานานมาก...แก่แล้วด้วย”

“เช่นนั้นก็ไปฆ่าไก่แล้วเอามากิน”

“แต่ว่า! แต่ว่า...” ข้าไม่พอใจ แต่หาเหตุผลมาโต้แย้งไม่ได้ จึงได้แต่เกาหัวแล้วมองอาจารย์ด้วยสายตาตัดพ้อ อาจารย์ไม่มองข้า หันไปมองภูตโสม “เจ้ามาทางไหนก็กลับไปทางนั้น หาไม้แล้วหากูกายเด็กนี้จับกิน ข้าก็ช่วยไม่ได้”

ข้ากัดฟันกรอด คิดอยากจจะวิ่งเข้าไปกัดกินเจ้าภูตโสมตนนั้นจริงๆ

“แต่ว่า...แต่ว่าด้านนอกมีคนกำลังตามล่าฆ่าข้า พวกเขาจะเอาข้าไปเคี้ยวน้ำแกง...” ภูตโสมหมดแรงนั่งอยู่กับพื้น ปาดน้ำตาพลงกล่าวว่า “ข้าหนีมาหลายวันจนข้าหมดเรี่ยวแรงแล้วจริงๆ”

“ผู้ใดกล้ามาชุดเขานิยายเทพยุทธ์” เสียงของอาจารย์สูงขึ้น ข้าเงยหน้าขึ้นเห็นอาจารย์กำลังครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่งแล้วกล่าวว่า “ก็ได้ คุณชายอย่างข้าเป็นคนมีจิตใจที่ดีงาม หนานเพย ข้าอนุญาตให้เจ้าซ่อนตัวอยู่ในเรือนนี้สามวัน”

“หมายถึง เพื่อนชาย เพื่อนร่วมห้องที่เป็นผู้ชาย พ้องเสียงกับชื่อของภูตโสมที่มาจากคำว่า หนาน คือ ต้นหนานมู่ เป็นเนื้อไม้ที่แข็งแรงและมีกลิ่นหอม ส่วนคำว่า เพย แปลว่า เลื่อมใส

ข้ายังคงมองภูตโสมจนอาจารย์ต้องปิดตาแล้วลากเข้าไปในห้องเขา “บอกว่ากินไม่ได้ก็คือกินไม่ได้ วันนี้ข้าเหนื่อยมาก เจ้าหุบไหล่ให้ข้าที”

ปกติข้าคุ้นเคยกับการรับคำสั่งจากอาจารย์ แต่วันนี้กลับทำตามอย่างไม่มีความสุขนัก “อาจารย์ ไก่ตุ๋นโสม บำรุงกำลังดีมากนะ”

“อืม วันหลังข้าจะสั่งห้องครัวชุดโสมมาให้เจ้าหนึ่งตะกร้า อยากจะปรุงอะไรก็ได้แล้วแต่เจ้า”

“แต่มันเป็นโสมพันปี...”

“กินแล้วทำลายบุญ”

กล่าวคือ เขาไม่ให้ข้ากิน ข้าทุกข์มาก ยังหุบไหล่ให้อาจารย์ไม่เสร็จก็ขอกลับไปห้องของตัวเองอย่างหงอยๆ

แสงจันทร์สาดส่องเข้ามาในห้อง ข้านอนพลิกตัวไปมาอยู่บนเตียง ในหัวมีแต่ภาพของภูตโสมกับแม่ไก่ยืนอยู่ด้วยกัน จู่ๆ ความคิดบางอย่างก็สว่างวาบขึ้นมาในสมอง ข้านึกได้อีกเรื่องหนึ่ง ตอนลงจากเขาคอนของนิยายเทพยุทธ์พูดว่าการฝึกวิชาประสานหยินหยางเป็นวิธีเลื่อนขั้นพลังยุทธ์ได้เร็วที่สุด อาจารย์บอกว่าวิธีนี้ไม่เหมาะกับเราสองคน ภูตโสมตอนนี้ในเมื่อสามารถกลายเป็นภูตได้ก็ต้องฝึกบำเพ็ญมาเป็นแน่ มิสู้ข้าไปประสานหยินหยางกับเขา ฝึกสักสิบวันครึ่งเดือนโดยไม่รู้วันคืน ไม่ได้หยุดได้หย่อน เมื่อถึงเวลานั้น พลังข้าจะต้องก้าวหน้าอย่างรวดเร็วแน่ๆ และอาจารย์จะได้ไม่พูดว่าข้าโง่อีกต่อไป!

คิดได้เช่นนี้ ข้าก็รู้สึกว่ามันไม่ได้โง่อย่างที่อาจารย์มักจะพูด จริงๆ แล้วข้าฉลาดมาก

วันรุ่งขึ้น ข้าไม่รู้ว่าเหตุใดอาจารย์ถึงได้ลงเขาไปอีก ข้าหาอยู่นานมากกว่าจะเจอภูตโสมที่นั่งยองๆ อยู่ตรงมุมห้องเก็บฝุ่น ทันทีที่เห็นข้า เขาก็ตกใจจนหน้าซีดขาว รีบร้องไวยาวว่า “อย่า! อย่ากินข้า! ให้ข้าทำอะไรก็ได้! ข้าทำได้ทุกอย่าง!”

พอได้ยินเขาพูดเช่นนั้น ข้าก็หัวเราะ “ดีเลยๆ! พวกเราไปฝึกวิชาประสานหยินหยางกันเถิด!”

ใบหน้าตื่นตระหนกของภูตโสมพลันแข็งค้างไปชั่วขณะ จากนั้นใบหน้าขาวซีด

ของเขาเปลี่ยนแปลงอย่างไม่รู้สาเหตุ “ชะ ชะ ชะ ชะ ข้าเป็นแต่บำเพ็ญตะบะ... ชะ ชะ ชะ ข้าไม่เคย...”

ข้ายนหัวคิ้ว รู้สึกว่าภูตโสมตนนั้นนอกจากนำไปตุนน้ำแกงแล้วก็ไม่ได้มีประโยชน์อะไร

เขาเงยหน้าขึ้นมองข้า ราวกับว่าสามารถมองเห็นความคิดของข้าได้ หน้าแดงก่ำมีเหงื่อผุดซึมออกมา “แต่...แต่ข้าก็พอรู้อยู่บ้าง อะ ถ้า...” ภูตโสมเริ่มร้องไห้เล็ดดูน่าสงสารมาก “ถ้าหากว่าเจ้า...ต้องการจริงๆ ข้าก็ยินดีจะลอง...ลองกับเจ้า”

“อืม เช่นนั้นเรามาลองกันที่นี่”

ภูตโสมหันชี้ตขาว “ที่นี่?”

“หรือจะเปลี่ยนเป็นห้องโถง”

“ห้องโถง!” เขาร้องอย่างตกใจอีกครั้ง

ข้าชักโมโห “เช่นนั้นเจ้าก็บอกมาว่าที่ใด”

“เอ่อ ที่เหมาะคือในห้องนอน...”

ห้องของข้าเล็กเกินไป ไม่มีที่ฝึกยุทธ์ ข้าคิดอยู่ครู่หนึ่ง รู้สึกว่าห้องของอาจารย์ดีที่สุด ทั้งกว้างขวาง อากาศถ่ายเท เหมาะแก่การฝึกยุทธ์ หากเกิดเหตุไม่คาดฝันใด อาจารย์ก็กลับมาแล้วก็จะรู้ได้ทันที ครั้นแล้วข้าจึงพาเขาไปยังห้องนอนของอาจารย์

ข้ากับภูตโสมนั่งอยู่ข้างโต๊ะแปดเหลี่ยม^๕ในห้องของอาจารย์นานมาก ข้าไม่รู้ว่าฝึกอย่างไรจึงเอาแต่จ้องภูตโสม เขาเองก็ไม่รู้ว่าจะคิดอะไรอยู่ ท่าทางราวกำลังจะเป็นบ้าตัวลั่นเทา ใบหน้าแดงก่ำ

เขา...กำลังปรับอารมณ์อยู่กระมัง

ข้าเลียนแบบเขา ทำตัวลั่นเทิ้มแล้วพยายามกลั่นใจจนหน้าแดงก่ำ ภูตโสมถามอย่างประหลาดใจว่า “เจ้า...นี่เจ้ากำลังทำอะไร”

“เลียนแบบเจ้า” ข้ากะพริบตาถามว่า “พวกเราจะเริ่มอย่างไร”

เขาชี้นิ้วลั่นระริกไปยังเตียงนอนทั้งใหญ่ทั้งนุ่มของอาจารย์ “เริ่ม...เริ่มจาก

^๕ เป็นโต๊ะขนาดใหญ่ แต่ละด้านนั่งได้สองคน รวมสี่ด้านนั่งได้แปดคน จึงเรียกว่าโต๊ะแปดเหลี่ยม

ตรงนั้น”

ข้าเดินไปนั่งลงบนเตียง “จากนั้นเล่า”

ภูตโสมค่อยๆเดินอืดๆออกๆมานั่งข้างข้า ก้มหน้าลงบิดมือไปมา “หลัง... หลังจากนั้นก็ ถอด...ถอดเสื้อผ้า”

ข้าจำได้ว่าอาจารย์เคยบอกว่า ไม่อนุญาตให้ถอดเสื้อต่อหน้าคนอื่นง่ายๆ แต่ก็จำได้อีกว่า อาจารย์เคยบอกว่า อย่าได้เอาการฝึกยุทธ์มาทำเป็นเรื่องเล่นๆ ข้าคิดดูแล้วจึงยอมถอดเสื้อคลุมตัวนอกออก “แล้วอย่างไรต่อ” ภูตโสมถอดเสื้อของตัวเองออกขึ้นหนึ่งอย่างขัดเขิน เขาก็ม้วนหน้าต่ำลงไปอีก เสียงเบาจนข้าแทบไม่ได้ยิน “ถอด...ถอดอีก”

ข้าถอดเสื้อออกอีกชั้นหนึ่งอย่างว่าง่าย ขณะที่รอภูตโสมถอดเสื้อของเขา ออกนั้น ทันใดก็เห็นเลือดสายหนึ่งไหลออกมาจากใบหน้าของเขา

ข้าตกใจมาก จับหน้าของภูตโสมดูพบว่าเขามีเลือดกำเดาไหล “อ๊ะ! เจ้าธาตุไฟเข้าแทรกแล้ว!” ข้ารีบวางร่างเขาให้นอนราบบนเตียง ขณะสับสนไม่รู้ว่าจะทำอย่างไรดี ทันใดนั้นได้ยินเสียงดัง “แอ็ด” มีคนผลักประตูเข้ามา

อาจารย์ยืนอยู่หน้าประตูมองข้าอยู่ เขาเลิกคิ้วสูง

“อาจารย์! ข้าตะโกนเสียงดัง ‘เกิดเรื่องใหญ่แล้ว!’”

อาจารย์เดินเข้ามาในห้องข้าๆ หยุดยืนข้างเตียง เขาพริตตามองข้ากับภูตโสม ครู่หนึ่งแล้วจู่ๆก็ถามเสียงเย็นตืดจะนุ่มนวลว่า “เสียเสียงจื้อ เจ้าคิดจะทำอะไร บนเตียงอาจารย์”

ข้ามองอาจารย์แล้วตอบอย่างจริงจังว่า “ข้ากำลังฝึกประสานหยินหยางกับ ภูตโสม”

อาจารย์ดูเหมือนจะถอยหลังไปก้าวหนึ่ง สีหน้าแปลกประหลาดจนทำให้ข้ารู้สึกไม่คุ้นเคย

ข้ายังอยากจะพูดมากกว่านี้ แต่อาจารย์จับคอเสื้อภูตโสมที่หมดสติไปแล้ว ลากไปที่หน้าต่างรากับถุงใบหนึ่ง อาจารย์ไม่แม้แต่จะเปิดหน้าต่าง เขาฟาหน้าต่าง จนแตกกระจายแล้วโยนภูตโสมออกไปเหมือนกับโยนขยะ ไม่รู้ว่าเขาถูกโยนไปตกที่ใดของหลังเขา เหลือไว้เพียงรอยเลือดกำเดาบนพื้น อันเป็นหลักฐานว่าเขาเคยมาที่นี่

ข้าตกใจจนอ้าปากค้าง จ้องมองอาจารย์ด้วยสีหน้าว่างเปล่า

เขาหันกลับมา สายลมพัดโชยเข้ามาทางหน้าต่างทำให้ผมของเขายุ่งเหยิง เขามองข้าแล้วพูดด้วยน้ำเสียงเหมือนจะหยอกล้อตามปกติ “เสียวเสียวจ๊อ ช่างกล้านัก เจ้าลองพูดอีกทีซิว่าเจ้าทำอะไร” ข้าพอจะรู้แล้วว่าสายตาของอาจารย์ ในยามนี้ไม่เหมือนเช่นยามปกติ...

ข้าไม่สนใจว่าในใจของอาจารย์จะปั่นป่วนเพียงใด รู้สึกแต่ว่าในโลกนี้ ไม่มีผู้ใดเข้าใจความปั่นป่วนในใจของข้า ข้าส่ายหน้าพลงจ้องอาจารย์ แล้วพูด ห้วนๆ ว่า “ท่านไม่ให้ข้าตุนน้ำแกงไก่ ไม่ให้ข้าฝึกประสานหินหยางกับภูตโสม ท่านยังโยนเขาออกไปด้วย! ท่านไม่ยอมให้ข้ามีความสุข!” ข้ากุมหัวแล้วกรีดร้อง “ท่านไม่ได้เกลียดเสียวเสียวจ๊อ แต่ท่านตกหลุมรักภูตโสมหนานเพยแล้ว!”

ข้าได้ยินเสียงอาจารย์สูดลมหายใจเข้าลึก

ครั้นคิดว่าอาจารย์คงไม่ชอบข้าเหมือนกาลก่อนอีกแล้ว ข้าก็รู้สึกเหมือนฟ้า ถล่มทับลงมา มันหนักเสียจนข้ามีอาจเผชิญหน้ากับความเป็นจริงได้

ข้าคว้าเสื้อผ้ามารวมพลางวิ่งออกไป “อาจารย์ไม่ต้องการข้า! ข้าก็ไม่ต้องการ ท่านแล้ว! ไม่มีไก่ตุนโสม แต่ยังมีไก่ตุนเห็ด!”

ข้าได้ทำสิ่งที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในชีวิตวัยสิบสามของข้า ข้าเสียวเสียวจ๊อ วิ่ง ออกจากห้องอาจารย์ในสภาพเสื้อผาหลุดลุ่ย ร้องให้ไปตลอดทางที่วิ่งลงจากเขา จากนั้น...

หนีออกจากบ้านของอาจารย์

บุรุษชุดม่วงในฝัน

ลือรธกำลังหมุ่น

ข้าเงยหน้าขึ้น เห็นชายชุดม่วงนั่งหลับตาอยู่ตรงหน้า ข้าคว้าจับกรงไม้ที่ ทำขึ้นอย่างหยาบๆ แล้วตบลงไปแรงๆ พลังตะโกนใส่ชายสองคนที่บังคับรถม้า อยู่ด้านหน้าว่า “นี่ ปวดท้อง อยากปลดทุกข์”

“นั่งเด็กเวอร์ เรื่องมากจริง!” คนหนึ่งบังคับม้าให้หยุดลง ส่วนอีกคนกระโดด ลงจากรถม้า เขาเปิดกรงไม้ ดึงเชือกที่มีดมือซ้ายอยู่แล้วลากลงจากรถม้า “รีบหน่อย” เขาชี้ไปที่พุ่มไม้ข้างทางแล้วกล่าวว่า “ทำธุระเสร็จแล้วรีบออกมา”

ชายคนนั้นจับปลายเชือกอีกด้านที่มีดไว้กับร่างของข้า แล้วยืนหันหลังให้ ข้ามองไปรอบๆ ไม่เห็นทางเลือกอื่น จึงนั่งยองๆ ทำธุระส่วนตัวตรงพุ่มไม้

ไกลออกไปข้าได้ยินเสียงสบถคำของคนที่นั่งรถม้า บอกว่าควรทิ้งข้าไว้ บนภูเขาที่รกร้างว่างเปล่า เป็นเพียงคนธรรมดา พาไปด้วยก็ยุ่งยาก มีหน้าข้า ยังขายไม่ได้ราคา ส่วนอีกคนพูดเสียงกลั้วหัวเราะ “ครั้งนี้ถือว่าโชคดียิ่ง แม้ เจ้าภูตโสมพันปีนั้นจะหนีรอดไปได้ แต่พวกเราจับเหยื่อชิ้นดียิ่งกว่าได้ นั่งเด็ก นี้นะหรือ ถึงจะขายไม่ได้ราคาแต่เก็บเอากลับไปเล่นเองได้ ใช้อย่างนี้ หนีไม่รอดหรอก”

ข้าลูปท้องที่ว่างเปล่าของตนเอง ความคิดถึงที่มีต่ออาจารย์มีแต่จะรุนแรง ขึ้นเรื่อยๆ

ใช่แล้ว ข้าถูกลักพาตัว

พวกเขามองชายชุดม่วงด้วยสายตาระแวงครู่หนึ่งก่อนจะวางใจบังคับม้าต่อ ข้าไม่เข้าใจ ชายผู้นี้ถูกลากล่ามโซ่ใส่กุญแจมือและเท้า ใบหน้าซีดขาว ลมหายใจรวยริน ดูเหมือนคนใกล้จะตาย ชายสองคนนี้มีอะไรให้ต้องระวังอีก

ชายหนุ่มขยับมือเท้า ทำให้โซ่เหล็กเกิดเสียงดัง คล้ายว่าเขาจะเพิ่งรับรู้ถึงสภาพการณ์ของตนเอง ร่างเขาแข็งทื่อไปชั่วครู่ จากนั้นเงยหน้าขึ้นเหลียวดูรอบตัว แล้วสายตาก็หยุดอยู่ที่แผ่นหลังของชายร่างใหญ่ทั้งสองครู่หนึ่ง ก่อนที่เขาจะหันมามองข้า “เจ้าเป็นใคร”

“ข้าคือเสี่ยวเสียงจือ” ข้าเอ่ยเตือนเขาด้วยความหวังดีว่า “พวกเราถูกจับมา” เขาขมวดคิ้ว “เจ้าดูมีความสุขดีนี่”

“เพราะยามนี้นอกจากข้าแล้วยังมีคนที่เป็นทุกข์ยิ่งกว่า อาจารย์บอกไว้ว่า ถ้าตกอยู่ในสถานการณ์เลวร้ายแล้วเห็นคนที่แย่แกว่าตนเองก็จะเป็นความสุขได้ในใจ”

ชายหนุ่มถอนหายใจพลางก้มหน้าลง “เด็กโง่เอ๊ย...”

ข้าเห็นสีหน้าของเขาดูอย่าแ่ยจริง ๆ จึงเอียงหน้าเข้าไปกระซิบพลอบที่ข้างหูว่า “เจ้าไม่ต้องกังวล อีกไม่กี่วันอาจารย์ของข้าต้องมาช่วยข้าแน่ พอถึงเวลานั้นข้าจะให้เขาช่วยเจ้าด้วย”

ชายหนุ่มปรายตามองข้าแต่ไม่ได้พูดอะไร

เมื่อมีเพื่อนร่วมเดินทาง ข้าก็ไม่เหงาอีกต่อไป ดังนั้นข้าจึงเริ่มสนทนากับเขา แต่คนผู้นี้ดูเหมือนจะไม่ชอบพูดจา ด้วยเหตุนี้ข้าเลยค่อย ๆ เล่าเรื่องสนุกในชีวิตของข้ากับอาจารย์ให้เขาฟัง เขากะพริบตาฟังข้าพูดอย่างเดียวตั้งแต่บ่ายจนถึงเย็น ชายผู้นี้เอาแต่หนึ่งเงียบ กลับเป็นชายฉกรรจ์สองคนด้านหน้าที่เหมือนจะเข้าใจอะไรขึ้นมา พวกเขาร้องตะโกนออกมาว่า “นางเป็นศิษย์ปัญญาอ่อนของนายน้อยแห่งนิยายเทพยุทธ์ที่เขาถนอมราวกับเป็นของล้ำค่า!”

ข้าเกาหัวคิดจะโต้แย้งว่าอาจารย์ไม่ได้เห็นข้าเป็นของล้ำค่าแต่อย่างใด ทันใดนั้นสายลมหอบใหญ่ก็พัดวูบเข้ามาจนข้าต้องหลบตา พอลมตาสั้นเห็นว่าสุดถนนท่ามกลางแสงอาทิตย์ยามอัสดงอาบไล้ มีเงาร่างของคนผู้หนึ่งก้าวเดินมา

“อ๊ะ! อาจารย์! อาจารย์!” ขำร้องตะโกนพลางกระแทกกรงไม้อย่างร้อนรน
อยากจะทำให้มันพังเสียเร็วๆ จะได้พุ่งเข้าไปซุกอยู่ในอ้อมอกของอาจารย์เสียที

แต่อาจารย์ยังไม่ทันเข้ามาใกล้ ขำก็ได้ยินเสียงหัวเราะ “หึๆ” อันเยิบเย็น
ดังมา ขำเสียวสันหลังวาบ ขนลุกชู เท้าที่จำได้ น้อยครั้งที่อาจารย์จะหัวเราะเช่นนี้
แต่ถ้าเมื่อใดหัวเราะขึ้นมา...

“ดีมาก ดีมาก” อาจารย์กระซอกเสียงที่แผ่วเบาออกมา

ขำไม่เคยเห็นเขาใช้เส้นมาก่อน แต่ไม่รู้ว่าเพราะเหตุใด พอเห็นเขาถือเส้นในมือ
พร้อมกับรอยยิ้มเย็นที่เต็มไปด้วยจิตสังหารแล้ว ขำกลับรู้สึกว่าเขาทำได้ดียิ่งนัก

“ข้าค้นหาจนทั่วภูเขา แต่เจ้ากลับถูกเจ้าโง่งสองตัวลักพาไป” เขาสะบัดเส้น
ในมือ ฟาดลงกับพื้นเสียงดัง “เพียะ เพียะ” ร่างขำพลอยสั่นทึ่มไปด้วย อาจารย์
คลียิ้ม “ทำให้ข้าเสียเวลาไปเสียหลายวัน เอาเถิด พวกเจ้าพูดมาว่าอยากจะตาย
อย่างไร ข้าจะช่วยส่งเคราะห์พวกเจ้าเอง”

ชายฉกรรจ์ทั้งสองสบตากัน หนึ่งในนั้นกล่าวว่า “พวกข้าสองพี่น้องไม่ได้
ตั้งใจจะล่วงเกินนิยายเทพยุทธ์ ในเมื่อแม่นางคนนี้เป็นศิษย์ของนายน้อย พวกเรา
ก็สมควรส่งนางคืนให้กับนายน้อย”

ขำเหลือบมองชายชุดม่วงที่นั่งอยู่ด้านข้าง เขายังคงมองสถานการณ์รอบข้าง
เยิบๆ ขำกระซิบว่า “เจ้าวางใจ อาจารย์ขำไม่ใช่คนใจกว้าง ชายสองคนนี่ต้อง
โดนฟาดแน่”

ชายชุดม่วงมองข้าครู่หนึ่งแล้วพูดว่า “ถ้าอาจารย์เจ้าได้ยินวาทะนี้ อีกครู่
เจ้าได้ถูกตีแน่”

“อาจารย์ไม่ตีข้าหรอก” จะว่าไปแล้วอาจารย์ไม่เคยตีข้าแม้สักครั้ง ทุกครา
ที่เขาโกรธข้าด้วยเหตุประหลาดสารพัด พอโกรธจัดก็จะหยิกแก้มข้าแรงๆ ยิ่งคิด
ข้าก็ยิ่งรู้สึกว่าอาจารย์ดียิ่งนัก เมื่อใดที่กลับไปถึงเรือนวายุเหมันต์แล้ว ข้าจะต้อง
ออกแรงบีบนิ้วให้เขาอย่างเต็มที่

ขณะที่ขำกำลังตกอยู่ในภวังค์ จู่ๆอาจารย์ก็กล่าวว่า “คินรี ข้าชอบเย็บชิง
ของที่ถูกขโมยไปกลับคืนมาด้วยมือของข้าเองมากกว่า” เขาขยับร่างเข้ามา ชายฉกรรจ์
ทั้งสองรีบชักดาบใหญ่ของตัวเองออกมา ทว่าเส้นแรกของอาจารย์ไม่ได้ฟาดเข้าใส่

ชายสองคนนั้น

ข้าได้ยินเสียงไม้ที่อยู่เหนือศีรษะหักดังเปรี๊ยะ กรงไม้ที่ข้าใช้หัวโขกอยู่ตั้งนาน ยังไม่สะเทือนสักนิดกลับพังเสียได้ อาจารย์โยนมีดสั้นมาที่ปลายเท้าของข้า แล้วปรายตามองด้วยสายตาไม่ชอบใจนัก ก่อนจะหันไปต่อสู้กับชายสองคนนั้น วรยุทธ์ของชายสองคนนี้นับว่าไม่เลวทีเดียว สามารถสู้ได้สูสีกับอาจารย์อยู่ครู่หนึ่ง

ข้ารีบหยิบมีดสั้นขึ้นมาตัดเชือกอย่างยากลำบากแล้วหันไปพูดกับชายชุดม่วงว่า “ข้าจะช่วยเจ้าตัดโซ่เหล็ก”

“อย่าเปลืองแรงเลย” ชายชุดม่วงกล่าวเสียงเรียบเฉย “นี่เป็นโซ่เหล็กนิล มีดสั้นธรรมดาตัดไม่ได้ เจ้าสองคนนั้นไม่ใช่ชาวยุทธธรรมดา แต่เป็นนักล่าปีศาจ แม้อาจารย์เจ้าจะมีวรยุทธ์แกร่งกล้าเพียงใด แต่รับมือกับเจ้าสองคนนี้พร้อมกัน ก็คงกินแรงอยู่บ้าง หากว่าเจ้าฉลาดสักหน่อย จงฉวยโอกาสนี้หนีไปซะ”

ข้ากะพริบตามองชายชุดม่วงครู่หนึ่ง “อาจารย์ข้าก็มีใช้ชาวยุทธธรรมดา เช่นกัน” ข้าชุมมีดสั้นขึ้น ท่องเคล็ดวิชาที่อาจารย์สอนเมื่อหลายเดือนก่อนแล้วฟันอย่างแรง โซ่เหล็กขาด ข้ารีบเก็บมีดสั้น พูดกับชายหนุ่มที่กำลังประหลาดใจว่า “นี่ก็ไม่ใช่มีดสั้นธรรมดา”

ข้าคว้าแขนของชายหนุ่มคิดจะดึงเขาลุกขึ้น “พวกเราหาที่ซ่อนก่อน รอให้อาจารย์จัดการพวกเขาเสร็จแล้วค่อยออกมา”

ขณะที่ข้ากำลังจะพาเขาไป จู่ๆก็ได้ยินเสียงของหนึ่งในชายฉกรรจ์คำรามอย่างเกรี้ยวกราดว่า “นั่งหนู อย่าได้คิดขโมยสินค้าของพวกข้าไปเสีย” พูดยังไม่ทันขาดคำ เขาก็ทิ้งชายอีกคนไว้โดยไม่สนใจ กวาดแกว่งดาบพุ่งเข้าหาข้า ข้าสะดุ้งตกใจ ปากก็ร้องเรียกให้อาจารย์มาช่วย พร้อมกับลากแขนของชายชุดม่วงวิ่งหนีเข้าไปในป่าข้างทางอย่างไม่คิดชีวิต

ข้าได้ยินเสียงอาจารย์ตะโกนด่าข้าตามมาด้านหลัง “เจ้าจะไปล่อลวงภูตผีปีศาจที่ใดอีก!” เสียงอยู่ไม่ห่างจากข้าสักเท่าใด คาดว่าน่าจะไล่ตามมาแล้ว

ชายชุดม่วงถูกข้าลากวิ่งมาได้ไม่กี่ก้าว ก็หายใจหอบพลางพูดเหมือนจะหมดแรงว่า “เจ้าปล่อย...ปล่อยข้า...พวกมันไม่จัดการเจ้าหรอก”

ได้ยินเช่นนั้นข้าก็รีบปล่อยมือ ยังไม่ทันหยุดเท้า ทันใดนั้นก็รู้สึกว่ามีของหนัก

ฟาดที่ข้อพับเข่า ขาของข้าอ่อนยวบล้มลงหน้าฟาดพื้น ข้าเงยหน้าขึ้นมาต่อว่า ชายชุดม่วงอย่างขุนเคื่อง “เจ้าคนโกหก! ข้าปล่อยมือแล้วพวกเขายังดีข้า!”

เขาอ้าปากค้างพูดไม่ออก

คางของข้าปวดแสบปวดร้อน ดูเหมือนผิวจะถลอก ข้ายังไม่ทันร้องให้ ก็ปรากฏเงาร่างหนึ่งบดบังอยู่เหนือร่าง ข้าหันกลับไปเห็นชายฉกรรจ์ผู้นั้นกำลัง ตวัดดาบใหญ่ ดูแล้วเขาคงจะผ่าข้าเป็นสองซีกเป็นแน่ ข้ากะพริบตา แล้วก็เห็น ชายร่างใหญ่ถูกแสงพันรอบเอาไว้ ไม่รู้ว่าคนที่ถือแสงใช้แรงอย่างไร เพียงเหวี่ยงเบาๆ ก็โยนคนผู้นั้นออกไปได้เหมือนโยนหุ่นไม้ตัวหนึ่ง

อาจารย์ในชุดขาวงามสง่าเห็นร่างมาอยู่เบื้องหน้าข้า มือข้างหนึ่งถือแสง มือ อีกข้างหนึ่งฉุดข้าให้ลุกขึ้น

แม้ในยามนี้ใบหน้าของอาจารย์ดูอึมครึม แต่ในสายตาของข้าช่างงดงาม ดังดอกไม้นิรันดร์ใบไม่ผลิ ข้าทอดเวลาเอาไว้แน่น คลอเคลียอยู่กับบอกล่างอย่างอดอ้อน พลางร่ำร้องออกมาดังๆว่า “อาจารย์ ข้าผิดไปแล้ว! ฮือๆ...ไม่เอาไก่ตุ่นโสมแล้ว... ฮือๆ...”

แต่อาจารย์กลับดึงข้าออกจากอ้อมอกแล้วมองคางของข้า บีบนิ้วตบคางของข้า ก่อนถามอย่างหงุดหงิดอยู่บ้างว่า “ถูกตีไปกี่ครั้ง”

ข้าร้องไห้สะอึกสะอื้นพลางคิดอยู่ครู่หนึ่ง “ไม่ได้นับ...”

สีหน้าของอาจารย์แย่งยิ่งกว่าเดิม “ได้เอาคืนหรือไม่!”

“สู้ไม่ได้...”

“ยายเด็กโง่!” อาจารย์กัดฟันกรอด หันไปถลึงตาใส่ชายฉกรรจ์ทั้งสอง ที่ยืนอยู่ด้านหลังอย่างเดือดดาล ขบกรามกล่าวว่า “พวกเจ้ากล้าฆ่าหมู่ที่ข้าเลี้ยงไว้...”

ชายคนที่ถูกอาจารย์จับโยนออกไปหยัดตัวลุกขึ้น กล่าวว่า “พวกเรา สองพี่น้องได้ขอภัยท่านไปแล้ว และยินดีจะคืนยายเด็กนี้ให้ท่าน หลายวันที่ผ่านมาพวกเราไม่ได้ทำร้ายนาง เหตุใดท่านยังจะหาเรื่องพวกเราอีก”

อาจารย์แค้นเสียงเย็นชาแล้วดึงข้าไปไว้ด้านหลัง พูดอย่างถือดีว่า “หาเรื่อง พวกเจ้ายังต้องมีเหตุผลด้วยหรือ”

ชายสองคนนั้นถูกท่าทางอวดดีนี้ข่มขู่จนอึ้งงันไปครู่หนึ่ง ก่อนจะพูดอย่างเดือดดาล “นิยายเทพยุทธ์อย่าได้รังแกคนจนเกินไป พวกเราสองคนเพียงอยากได้สินค้านั้น...”

“ข้าไม่คิดจะคืนให้”

อาจารย์ขยับเส้นมือพลงมองพวกเขาอย่างดูแคลน กล่าวด้วยน้ำเสียงถือดีว่า “เจ้าเข้ามาแย่งสิ”

พอเห็นว่าอาจารย์กับสองคนนั้นต่อสู้กันอีกครั้ง ข้าเกาหัวแล้วเดินไปนั่งข้างชายชุดม่วง “เจ้าดูสิ อาจารย์ข้าเป็นคนใจแคบจริงๆ”

ชายชุดม่วงนั่งไปครู่หนึ่งแล้วกล่าวว่า “อาจารย์ของเจ้าไม่ใช่คนธรรมดา”

ข้าพยักหน้า “อืม ใจแคบกว่าคนปกติ...แต่อาจารย์ใจกว้างกับข้าเสมอ” ข้าหันไปมองชายชุดม่วง “จริงสิ...เราสนิทกันแล้ว แต่ยังไม่รู้จักชื่อของเจ้าเลย”

เขาเงยไปสักระยะแล้ว “ข้าชื่อจื่อซู่”

ข้าเพิ่งจะผูกมิตรกับเขา จู่ๆ ก็เห็นแสงวาวตรงทางตา จื่อซู่หันหน้าเปลี่ยนสีทันที เขาผลักข้าล้มลงกับพื้นพลงตะโกนว่า “อาวุธลับ! ระวัง!” ข้ายังไม่ทันมีปฏิกิริยาโต้ตอบ เงยหน้าขึ้นก็เห็นเข็มเงินสามเล่มขนาดเท่านิ้วก้อยพุ่งตรงมาทางนี้ หว่ายามนี้หลบไม่ทันเสียแล้ว ข้าตกตะลึง แต่ทันใดนั้น แล่สีดำยาวเส้นหนึ่งก็ม้วนเข้ามา แม้เป็นเส้นเส้นเล็กบางเพียงเชือกเท่านั้น หากก็สามารถสกัดเข็มเงินไว้ได้

ข้ากำลังจะตะโกนว่า “อาจารย์ ยอดเยี่ยม” กลับเห็นชายสองคนนั้นคิดจะฉวยโอกาสที่อาจารย์เสียสมาธิ คนหนึ่งสกัดการเคลื่อนไหวของอาจารย์ ส่วนอีกคนก็ตัวดาดดาเข้าใส่!

ข้าตกใจมาก ดวงตาเบิกกว้างจ้องอีกฝ่าย...

“อย่ามารังแกอาจารย์ของข้านะ!”

เพียงชั่วพริบตาเดียว อาจารย์เบี่ยงร่างเพียงเล็กน้อย ดาบใหญ่ก็ฟันเข้าไปไหล่ซ้ายของเขาทำให้เลือดไหลทะลักออกมา อาจารย์กลับคล้ายไม่รู้สึกลบแม้แต่หน่อย เขาทิ้งน้ำหนักลงที่ช่วงล่าง ไม่รู้ว่าฝ่ามือใช้กำลังภายในอะไร เพียงผลึกเบาๆ ร่างของพวกเขาทิ้งคู่ก็สะท้อนขึ้นคราหนึ่ง แล้วกระเด็นออกไปไกลหลายจั้ง

กระอักเลือดก่อนจะหมดสติไป

ชายชุดม่วงที่อยู่ข้างกายข้าพลันร่างแข็งทื่อ ข้าไม่สนใจว่าร่างเขาแข็งหรือไม่แข็ง ข้าผลักเขาออกแล้ววิ่งเข้าไปหาอาจารย์ เห็นอาจารย์มีบาดแผลตรงหัวไหล่ ช่วงเวลานั้นข้ากลับทำอะไรไม่ถูก ไม่รู้ว่าต้องพูดอะไร

“ตกใจจนเชื่อไปแล้วรี” แม้อาจารย์จะหันมาชี้ตขาว แต่น้ำเสียงไม่ได้แตกต่างจากยามปกติ “คราวหน้าเจ้าลองชี้ชี้ว่าวิ่งหนีอีกทีสิ” เขาสะบัดแขนเสื้อแล้วหันหลังเดินจากไป ในใจยังโกรธแต่ไม่ระบายออกมาเท่านั้น

ข้าคว้าแขนขวาของอาจารย์ไว้ ถามเสียงสั้นอย่างหวาดกลัวว่า “อาจารย์... บาดแผล เจ็บหรือไม่”

“ไม่ตายหรอก” เขาพูดเสียงเย็น “เหอะ ยามนี้เจ้ากลับจำได้แล้วว่าข้าคนนี้เป็นอาจารย์ ข้าไม่ให้กินไก่ตุ๋นโสม เจ้าก็วิ่งออกมา แล้วหาไก่ตุ๋นหัดได้หรือไม่”

ข้ายอมรับผิดชอบอย่างว่าง่าย “อาจารย์ ข้าผิดไปแล้ว จะไม่วิ่งหนีออกมาอีกแล้ว” ข้ากลัวจนเสียงอดจะสั่นระริกมิได้ “ท่านอย่าได้โกรธ...อย่าได้ไม่ต้องการข้าเลย”

ได้ยินคำพูดนี้อาจารย์หันกลับมาปรายตามองข้า เสียงของเขาฟังแปลกๆ “อ้อ คราแรกผู้ใดเป็นคนร้องตะโกนว่าไม่ต้องการอาจารย์ก่อนกันแน่”

“ข้าผิดไปแล้ว”

“อ้อ ข้าเป็นคนใจแคบ ไม่รับคำขอภัยของเจ้า”

“ข้าผิดไปแล้ว...” ข้าพูดประโยคนี้ซ้ำๆ ในใจ ยิ่งพูดก็ยิ่งหวั่นใจ รวกับมีสายลมเย็นพัดผ่านเข้ามาในใจ ข้ารู้สึกว่ครั้งนี้อาจารย์คงไม่ต้องการข้าจริงๆ แล้ว ข้าเงยหน้าขึ้นมองเขาด้วยอาการตะลึงงัน อาจารย์ปรายตามองข้า ผ่านไปครู่หนึ่ง เขากะพริบตา ทำทีดูเหมือนคลายขึ้นบ้าง “นี่!” เขาหันร่างมากล่าวด้วยน้ำเสียงที่ไม่รู้จะหัวเราะหรือร้องไห้ติว่า “เสียงจ๊อเด็กโง่ แค่อ้อเจ้าเล่น จะร้องให้ไปไย”

น้ำตาเม็ดโตร่วงออกมาไม่หยุด ร่างของอาจารย์ที่อยู่ตรงหน้าข้าดูพร่าเลือน ข้าคว้ามือเขาไว้แน่น กลัวว่าเมื่อคลายมือออก เขาจะหนีไปและทิ้งข้าไว้ “อย่า... อย่าได้ไม่ต้องการข้า...”

อาจารย์ถอนหายใจเสียงดัง “เจ้านี้โง่เสียจริงๆ”

“อย่าได้รังเกียจข้า” ข้าสะอึกสะอื้นไม่หยุด

“ไม่ได้รังเกียจเจ้า!” เขาพูดออกมาด้วยความหงุดหงิด แล้วเงยไปพักใหญ่ ข้าเอาแต่ร้องไห้ ทันใดนั้นอาจารย์ก็ดึงมือข้างขวาของเขาออก หัวใจข้าว่างโหวง ขึ้นทันใด ขณะที่ไม่รู้จะทำอะไร พริบตาต่อมา ฝ่ามือของข้าก็รู้สึกอบอุ่น อาจารย์จับมือข้าเหมือนยามเยาว์ที่ไปปีนเขาด้วยกัน

อาจารย์ที่พราเลือนอยู่หลังม่านน้ำตาของข้ากระดกมูกปากยิ้มอย่างพอใจ “ช่างเกิด กลับเรือนอายุเสมัันต์กันเกิด”

แม้หัวใจกลัวจะไม่ยี่หระ แต่ข้ากลับรู้สึกว่าเสียงของอาจารย์ช่างอบอุ่น เหมือนกับมือของเขา

“อาจารย์...บาดแผล เจ็บ”

“แผลแค่นี้ ดูน่ากลัวไปหน่อยเท่านั้น”

อาจารย์จับมือข้าเดินไปได้สองก้าว ข้าก็ชะงักเท่า ทันกลับมามีจื่อสุขที่นั่งอยู่ด้านข้างแล้วพูดว่า “อาจารย์...ยังมีอีกคน”

ร่างอาจารย์แข็งทื่อ เขาหันมามองจื่อสุขอย่างพินิจตั้งแต่หัวจรดเท้า เลิกคำพลาถมองข้า “อ้อ เจ้าทาไ้เก้ตุนเห็ดเจอจริง ๆ นี่ปีศาจไ้หรือปีศาจเห็ด”

ข้ารีบกุมมือของอาจารย์ไว้แน่น พลาถสาบานว่า “ภูตผีปีศาจอะไรข้าก็ไ้ต้องการ! ต้องการเพียงอาจารย์เท่านั้น!” พอเห็นท่าทางของข้า อาจารย์ก็อึ้งไปบ้าง หันหน้ามาแค้นเสียงที่เบา ๆ คราหนึ่ง “นับว่าเจ้ายังรู้ความ”

เวลานั้น จื่อสุขผู้เงียบเสียบปล้นเอ่ยปากกล่าวว่า “เสี่ยว...แม่นางอาเสียงเจ้ากลับไปกับอาจารย์ของเจ้าเถิด ข้าไ้เป็นไ้ไร”

ข้ากะพริบตามองเขา รู้สึกว่าเขาแข็งใจพูดคำเหล่านั้นด้วยใบหน้าซีดขาว ไ้มีไ้หม่น้าวแมแต่่น้อย จะดีจะชั่วอย่างไรข้ากับเขาก็ันบารู้จักสนิทสนมกันแล้ว จะทิ้งให้เขาที่ยังอ่อนแออยู่ในปารกร้างเพียงคนเดียวเช่นนี้...ข้ากำลังคิด อาจารย์ก็ดึงข้าจากไปอย่างไร้ความปราณี “ภูตศิลาหมื่นปี เจ้านั้นมีตะบะสูงกว่าเจ้าตั้งไ้รู้ก็เท่า เจ้าไ้ต้องเป็นห่วงไป”

“ยังสูงกว่าอาจารย์อีกหรือ”

อาจารย์รีบไปลักพัก ก่อนหันมาหยิกแก้มข้าแรงๆ “หากไม่ใช่เป็นเพราะเด็กบ๊อย่างเจ้า ข้ามีหรือจะตกอยู่ในสภาพเช่นนี้ได้!”

อาจารย์หยิกแก้มจนข้ารู้สึกเจ็บอยู่บ้าง ข้ากะพริบตาถี่ๆ เพื่อไล่หยาดน้ำตาไม่ให้ไหลออกมา หาไม่แล้วอาจารย์ที่ยังไม่คลายโหระอาจะทึ้งข้าอีกครั้ง...มือที่หยิกข้าค่อยๆ คลายออก อาจารย์ถอนหายใจ “ช่างเถิด...เจ้าไม่รู้อะไร”

ข้าติดตามอาจารย์กลับไปเรือนวายุเหมันต์

หลังจากนั้นหลายเดือนที่อาจารย์มักจะใช้ข้ออ้างว่าบาดเจ็บที่หัวไหล่สั่งให้ข้าทำสิ่งต่างๆ ให้ แม้แต่การเปิดหน้าต่างสื่อก็กลายเป็นหน้าที่ของข้าไปแล้ว ข้าอยู่ในสายตาของอาจารย์เกือบตลอดเวลา แต่อาจารย์ดูจะสบายอกสบายใจยิ่งนัก ข้าจึงคิดเสียว่ากำลังชดใช้ความผิด ตั้งอกตั้งใจปรนนิบัติเขา

ยามบ่ายวันหนึ่ง อาจารย์จับลับ ส่วนข้านั่งอยู่บนเก้าอี้ข้างเตียงคอยพัควีให้ ขณะที่ข้ากำลังเคลิ้มนั้น รู้สึกว่ามีอะไรบางอย่างกลิ้งมาอยู่ที่ปลายเท้า ข้ากะพริบตามองอย่างมึนงงเล็กน้อย มันเป็นก้อนหินขนาดเท่านิ้วหัวแม่มือก้อนหนึ่ง สุกใสจนเป็นประกาย ข้าหยิบขึ้นมาส่องผ่านแสงแดดก็เห็นประกายสีม่วงแผ่รัศมีออกมาโดยรอบ งงงามมากจริงๆ

“วันใดที่ลงจากเขา ให้ช่างทำเป็นแหวนลักรวให้อาจารย์สวมต้องงามมากเป็นแน่ๆ” พุดยังไม่ทันขาดคำ ไม่รู้ว่าเหตุใดเมื่อข้าเกิดกระตุกขึ้นมา หินก้อนนั้นจึงหล่นลงพื้นกลิ้งหายไปทางไหนไม่รู้ ข้ากำลังจะก้มลงหา อาจารย์กลับทำเสียงที่ๆ ในใจนึกอย่างไม่พอใจสองที “เสียเวลาเสียใจ! พัดต่อไป ไม่อนุญาตให้อู้งาน”

ข้ารีบพัดให้อาจารย์ต่อทันที ในใจคิดว่าอีกสักครู่ค่อยหา แต่หลังจากนั้นไม่ว่าข้าจะหาอย่างไรก็ไม่เจอหินก้อนนั้นอีกเลย ผ่านไปนานข้าข้าก็ลืมมันไป

ฤดูหนาวมาเยือนอีกครั้ง หิมะที่เรือนวายุเหมันต์สูงท่วมเข่า อาจารย์ดูเหมือนจะเกลียดหิมะมาตั้งแต่เกิด พอข้างนอกมีลมแรงและหิมะตก หากไม่มีเรื่องสำคัญอะไร เขาก็มักจะนั่งฟังไฟอยู่ในห้องและอ่านหนังสือทั้งวัน

ถ่าน กายาน และอาหาร สิ่งสำคัญทั้งหมดนี้ข้าต้องเตรียมให้เขา

วันนี้หลังจากข้ากับอาจารย์กินอาหารแล้ว ข้าเก็บจานชามไปล้าง และทำความสะอาด

สะอาดลานบ้าน ข้ากวาดได้ไม่กี่ครั้งก็เผลอหลับบนพื้นหิมะ วันวานอาจารย์ทดสอบวิชาบำเพ็ญวิธิจิตกับข้า ข้ายังท่องไม่ได้จึงถูกอาจารย์สั่งสอนถึงกลางดึก วันนั้นยังต้องตื่นแต่เช้า ข้างวงนอนยิ่งหนัก จึงเอนกายลงนอนบนหิมะแล้วเผลอหลับไป

ในความฝันมีชายชุดม่วงกำลังเรียกชื่อของข้า “แม่นางอาเสียง แม่นางอาเสียง”

ข้าเกลียดเขาที่มาทำลายความฝันอันงดงาม เลยนั่งพึมพำไปสองสามคำ ไม่สนใจเขา แต่เขากลับยังร้องเรียกชื่อของข้า สุดท้ายเขาพูดด้วยเสียงกลัวหัวเราะว่า “แม่นางอาเสียง หากยังไม่ตื่น อาจารย์ของเจ้าจะตีก้นเจ้าแล้ว”

“อาจารย์” สองคำนี้ทิ่มแทงเส้นประสาทของข้า ข้าลืมหิวขึ้น เห็นอาจารย์สวมเสื้อคลุมลายใบไม้ยืนอยู่ตรงหน้า เขาย่นหัวคิ้ว มองข้าด้วยสีหน้าบึ้งตึง “ลุกขึ้น ห้ามนอนบนพื้นหิมะ”

อาจารย์ไม่ค่อยพูดกับข้าด้วยน้ำเสียงจริงจังเช่นนี้ ข้าตกใจจนวิ่งหนีไปชั่วขณะ ลืมนับคำ อาจารย์ก็คร้านจะพูดอีกเป็นครั้งที่สอง จึงเข้ามาดึงข้าขึ้นจากกองหิมะ “ถ้าเจ้าเหนื่อยแล้วก็กลับไปนอนที่ห้อง” เขาพูดจบก็เดินจากไป เหลือไว้เพียงคำพูดทิ้งท้ายที่ลอยหายไปกับสายลมเย็น จนข้าไม่แน่ใจว่าคิดไปเองหรือเขาพูดประโยคนี้จริงๆ...

“คนที่นอนหลับบนพื้นหิมะจะไม่มีวันตื่นขึ้นมาอีก”

ข้าไม่เข้าใจคำพูดประโยคนี้ เช่นที่ข้าไม่เข้าใจว่าเหตุใดบางครั้งอาจารย์มองข้า แต่กลับเหมือนตกอยู่ในภวังค์ ดูเหมือนเขาจะมองข้า แต่ก็เหมือนว่าจะมองคนอื่นผู้หนึ่งอยู่ บางครั้งถึงกับพึมพำอย่างโลล่อยว่า “...ยิ่งโตก็ยิ่งเหมือน!”

ตั้งแต่ข้ายังเป็นเด็ก อาจารย์มักชอบพูดอะไรที่ข้าไม่เข้าใจ ข้าเองก็คร้านจะสนใจ แต่หลังจากนั้น ข้ามักจะเห็นชายชุดม่วงในความฝันบ่อยครั้ง เขายืนอยู่ในความมืด มองข้า และเรียกข้าว่าแม่นางอาเสียง

คราแรกข้าก็ไม่กล้าพูดกับเขา แต่หลังจากได้เห็นเขาหลายครั้งเข้า ข้าก็กล้าถามเขาว่า “เจ้าเป็นใคร”

เขาตอบเสียงเบาว่า “คนในฝัน”

วันรุ่งขึ้นพอฟ้าตื่นก็วิ่งไปถามอาจารย์ “อะไรคือคนในฝัน”

อาจารย์หาอยู่บนเตียง ตอบข้าอย่างเกียจคร้าน “วิญญาณ ผีภูตพราย เป็นสิ่งที่ไม่มีชีวิตอยู่บนโลกนี้ ในหัวของเจ้ามีแต่ความคิดฟุ้งซ่าน มันเลยรวมตัวกันจนเกิดเป็นปีศาจ อืม...เจ้ารู้สึกว่ามีสิ่งใดเหมาะสม นั่นก็เป็นคนที่อยู่ในฝัน”

ข้าเกาหัว รู้สึกว่าไม่มีสิ่งใดที่เหมาะสม หลายวันต่อมา ข้าฉวยโอกาสนยามลงเขาไปเอาอาหารที่นิกายเทพยุทธ์ ถามคนของนิกายด้วยคำถามเดียวกันนี้ พวกเขาให้คำตอบที่แปลกประหลาดและไม่ซ้ำกัน

ท่านลุงที่ดูแลนิกายตอบหัวข้าเบาๆอย่างปลื้มใจ มองข้าแล้วกล่าวว่า “เสีย-เสียจื่อโตแล้ว” พี่สาวที่เป็นหัวหน้าตำหนักมองไกลออกไปแล้วเอียนเอียบทกลอนคล้ายพวกบัณฑิตว่า “ดวงจิตผูกพัน ถวิลถึงแม้ยามฝัน หา...คู่ตุนาหงัน” ท่านอาที่เป็นพ่อครัวฆ่าหมูปอกข้าว่า “เจ้าอายุเพียงนี้ก็ฝันหวานแล้ว! ช่างเถิดต่อไปเมื่อเจ้าหาสามีย่อมต้องหาคนที่เหมือนชายในฝันของเจ้า” พุดจบ ท่านอาฆ่าหมูก็ลูบคาง ครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่งแล้วพึมพำกับตัวเองว่า “โอ้...ถ้าคำพูดนี้ของข้า นายน้อยได้ยินเข้าละก็แย่นะ”

ข้ากะพริบตาถามว่า “สามีเอามาทำอะไร”

“สามีเอามาทำอะไร...” ท่านอาหัวเราะเสียงดัง “หาเงินมาเลี้ยงดูครอบครัว ให้ภรรยาใช้ชีวิตที่ดีนะสิ!”

หัวใจของข้ายิ่งยั้งนัก ดวงตาเป็นประกายรีบถามว่า “เช่นนั้นต่อไปข้าก็สามารถหาสามีสักคน และข้าก็จะเป็นภรรยาของเขาใช่หรือไม่” เช่นนี้ก็ให้สามีทำงานที่อาจารย์สั่งให้ทำได้ทุกอย่าง ไม่ว่าจะเป็นซักเสื้อผ้า เก็บที่นอน บีบนวด ในที่สุดข้าก็จะได้มีชีวิตที่สบายเสียที!

ท่านอาไม่คิดว่าข้าจะถามคำถามนี้ เขาเกาหัวอย่างลำบากใจ “ใช้มันก็ใช้อยู่... แต่...เจ้าต้องถามอาจารย์เจ้าก่อน” มีคนมาปรนนิบัติรับใช้อาจารย์เพิ่มขึ้นอีกคน อาจารย์จะต้องดีใจเป็นแน่ มีอะไรไม่ดีกัน อาจารย์จะต้องรับปากอยู่แล้ว

ข้าเอาอาหารกลับไปเรือนวายุเหม็นต้อยอย่างมีความสุข

หลังจากกินอาหารเย็นเสร็จ เห็นอาจารย์อารมณ์ดี ข้าจึงถามอย่างตื่นเต้นว่า “อาจารย์ อยากให้มีคนปรนนิบัติเพิ่มขึ้นอีกคนหรือไม่”

อาจารย์ดื่มชาอีกหนึ่งแล้วหันมามองข้าชั่วคราว “มีศิษย์โง่คนเดียวก็พอแล้ว ข้าไม่คิดจะรับอีกคนมาทำให้ปวดหัวเพิ่ม”

“ไม่ใช่รับมาเป็นศิษย์” ข้าบอก “ข้าจะหาสามีให้ตนเอง แล้วพาเขากลับมาปรนนิบัติรับใช้อาจารย์ด้วยกัน ท่านว่าดีหรือไม่” ข้างอนั้นนับหนึ่งสองสามสี่ห้า แจกแจงข้อดีของการมีสามีว่า “ยามที่ข้าล้างจาน เขาจะกวาดพื้น ยามข้าจุดไฟ เขาจะตัดฟืน เมื่อข้าซักผ้า...อืม เขาจะซักผ้าด้วย งานจะเสร็จเร็วขึ้นและดีขึ้นอย่างแน่นอน” ข้าหันไปมองอาจารย์ด้วยใบหน้าที่เต็มไปด้วยความหวัง “อาจารย์เช่นนี้ไม่ใช่เรื่องดีหรือ!”

อาจารย์หมุนถ้วยชาในมือเสียบๆ ไม่พูดอะไร

เขาคงได้ยืมที่ข้าพูดไม่ชัดเจนพอ ดังนั้นข้าจึงถามเขาอีกครั้งด้วยเสียงอันดังว่า “อาจารย์ ท่านคิดว่าข้าหาสามีให้ตนเองเป็นอย่างไร”

พลั้ง ถ้วยชาแตกคามือของอาจารย์ น้ำชาหกรดตัวเขา ข้าตกใจจนตัวแข็ง แต่กลับได้ยินเสียงอาจารย์หัวเราะออกมา “ดี ยอดเยี่ยมยิ่งนัก มีคนมาปรนนิบัติข้าเพิ่มอีกคน ไยจะไม่ดี!”

แม้เขาจะพูดเช่นนั้น แต่สีหน้าดูเหมือนจะคลุ้มคลั่งอยู่สักหน่อย ข้าอยากจะพูดว่า ‘อาจารย์ อាការของท่านยามนี้ดูไม่เข้ากับคำพูดของท่านสักนิด’ ทว่าก่อนที่จะทันได้เปิดปาก อาจารย์ก็เดินมายืนหน้าข้าแล้วหยิกแก้มแรงๆ

“ช่างกล้านัก อืม เสียวเสียวจ๊อ คิดจะหาผู้ช่วยมารับมือข้าแล้ว”

“มาปรนนิบัติท่าน” ข้าแก้คำพูดเขา แต่อาจารย์ไม่ฟัง

“ก็ดี หญิงสาวทั่วไปพอถึงวัยปักปันก็สามารถออกรับได้แล้ว ยังมีเวลาอีกหนึ่งปีกว่า หนึ่งปีหลังจากนี้หากเจ้าหาคนที่เหมาะสมได้เจ้าก็ไปแต่งงานเถิด” อาจารย์จ้องข้าเขม็ง “ถึงเวลานั้นหากไม่มีผู้ใดอยากแต่งงานให้เจ้า ก็อย่ามาร้องให้คร่ำครวญกับข้า”

ข้าเกาหัวและพูดอย่างไม่เข้าใจว่า “อาจารย์ หากท่านไม่ยอมให้ข้าหาสามีเช่นนั้นข้าก็จะไม่หา ท่านอย่าได้โมโห”

ข้าไม่รู้ว่าเหตุใดคำพูดนี้ถึงได้ไปกระตุกเส้นประสาทของอาจารย์ ร่างของเขาแข็งที่ออยู่ครู่หนึ่ง เขารีบคลายมือออก หันมาพูดว่า “เหอะ ผู้ใดจะสนใจเจ้าเจ้า

จะหาหรือไม่หา ก็แค่ว่า...แค่ว่าเจ้าเป็นลูกศิษย์ของข้า หากสุดท้ายแล้วไม่มีผู้ใด
แต่งให้เจ้า มันจะทำให้ข้าขายหน้า”

อาจารย์ช่างเป็นคนทีกลัวเสียหน้าเสียจริง ข้าถอนหายใจแล้วกล่าวว่า
“อาจารย์ ท่านไม่ต้องเป็นห่วง ข้ามีเป้าหมายแล้ว ข้าจะทำให้ดีที่สุด”

ข้าเก็บจานสามเสร็จก็ออกจากห้องไป ขณะที่อาจารย์ยืนนิ่งอยู่ในห้องเหมือน
หุ่น จนข้าออกจากประตูกำลังจะเลี้ยวกลับมุมห้องถึงได้ยินเสียงอาจารย์ดังขึ้น
ข้างหลังว่า “นี่” เขาเรียกให้ข้าหยุด แต่กลับคิดอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะถามว่า “เจ้าชอบ
ผู้ใด”

ข้ามองท้องฟ้า คิดครู่หนึ่งก่อนจะตอบว่า “ชายในฝัน”

พอข้าเดินเลี้ยวกลับมุมห้องไปได้ไม่กี่ก้าวก็ได้ยินเสียงโตะตังโดนเตะจนพลิก
คว่ำดังขึ้นอยู่ข้างหลัง

หลังจากอาจารย์กินอาหารเสร็จก็เริ่มฝึกยุทธ์ทันที ขยันมากจริงๆ! ข้าเอง
ก็ต้องขยันหาสามี่เช่นกันจะได้ช่วยแบ่งเบาภาระของอาจารย์ได้บ้าง แล้วก่อนนอน
ให้เข้าน้อยลง

นับแต่วันนั้นมา อาจารย์เรียกใช้ข้ามากขึ้นเรื่อย ๆ แม้แต่ยามนอน
ยังให้ข้านอนบนพื้นข้างเตียงของเขา ทุกครั้งทีไปเอาอาหารที่นิกายเทพยุทธ์ อาจารย์
จะเดินตามหลังข้าเหมือนคนว่างงาน คราแรกทุกคนปฏิบัติกับข้าเหมือนปกติ
แต่พวกบุรุษในนิกายกลับพากันหาหนทางไปไม่พูดกับข้าอีก ต่อมาไม่นานแม้แต่
ท่านอาที่ฆ่าหมูก็ไม่ค่อยคุยกับข้าอีก

เป็นเช่นนั้นนานเข้า ข้ารู้สึกไม่มีความสุข รู้สึกว่าตัวเองคงทำอะไรผิดไปจึง
ถูกทุกคนรังเกียจ อาจารย์เห็นข้าเศร้า สีหน้าเขายิ่งย่ำแย่ บางครั้งข้ายังได้ยิน
เขาพูดกับตัวเอง “เป็นคนของนิกายเทพยุทธ์จริงๆด้วย!”

ในความฝัน ชายชุดม่วงมองข้าเรียบๆ ในมุมมืด

ข้าก็มองเขาอยู่นาน ในที่สุดข้าพูดด้วยสีหน้ากลัดกลุ้มว่า “เจ้าอย่ามองข้า
อีกเลย ถึงแม้เจ้าจะเป็นชายในฝันของข้า แต่ข้ามีอาจขอเจ้ามาเป็นสามี่ของข้าได้”

วันพรุ่งเป็นวันที่ข้าจะเข้าพิธีปักปัน อาจารย์ให้คนของนิกายเทพยุทธ์

จัดงานเลี้ยงใหญ่โตเพื่อประกาศหาคู่ให้ข้า ทว่าสีหน้าของอาจารย์กลับยิ่งย่ำแย่ลงทุกวัน ถึงแม้ข้าจะไม่เข้าใจว่าเป็นเพราะเหตุใด แต่ก็ดูออกว่าอาจารย์ไม่ชอบให้ข้าตามหาสามี ข้าไม่เข้าใจอย่างยิ่ง ในเมื่อเขาไม่ชอบ ข้าไม่ตามหาแล้วก็ได้ เหตุใดเขาจึงต้องจัดงานเลี้ยงหาคู่นี้แล้วทำให้ตัวเองโมโหด้วยเล่า

ข้าถอนหายใจอีกครั้ง บอกกับชายชุดม่วงว่า “อาจารย์ของข้าเป็นคนประหลาด แม้เขาจะจัดงานเลี้ยงหาคู่ให้ข้า แต่ก็ไม่น่าดีที่ข้าจะมีสามี ดังนั้นถึงแม้จะอยากได้สามีสักคน แต่ข้าจะไม่หาแล้ว อีกอย่าง เจ้าก็ปรากฏแต่ในความฝันของข้าเท่านั้น คงมาไม่ได้ อืม...ดังนั้นข้าคิดว่า หลังจากนั้นเจ้าอย่าได้มาปรากฏตัวในความฝันของข้าอีก เพื่อข้าจะได้มีชีวิตที่ดีอย่างที่เราหวังไว้ หากว่าสุดท้ายแล้วมีอาจมีชีวิตที่ดีได้ก็คงจะขัดข้องใจอยู่บ้าง”

ชายชุดม่วงได้ยื่นคำพูดข้า ไม่รู้เป็นเพราะเหตุใดเขากลับหัวเราะ “อย่ากังวลไป ข้าจะพยายามทำให้เจ้ามีชีวิตที่ดี เจ้าว่าดีหรือไม่”

ดวงตาข้าเป็นประกาย ครั้นนึกถึงใบหน้าอิมคริมของอาจารย์แล้ว ข้าก็เกาหัว “ข้ามีชีวิตที่ดี แต่อาจารย์ไม่มีความสุข...ช่างเกิด เช่นนั้นข้าอยู่เป็นเพื่อนอาจารย์ก็แล้วกัน”

ชายชุดม่วงเงยไปนานแล้วถามว่า “แม่นางอาเสียง เจ้าคงชอบอาจารย์ของตัวเองมากสินะ”

“ชอบมาก” ข้าพยักหน้า “อาจารย์กินเนื้อ ข้าก็กินเนื้อ อาจารย์มีความสุข ข้าก็มีความสุข” ชายชุดม่วงไม่ได้พูดอะไรอีก ในหูข้าได้ยินเสียงอาจารย์เรียกจากที่ไกลๆ น่าจะใกล้รุ่งสางแล้ว ข้าโบกมือให้ชายชุดม่วงแล้วกล่าวว่า “ข้าไปละต่อไปพวกเราย่าเจอกันอีกเลย”

ข้าลืมนึกขึ้น ท้องฟ้าเพิ่งจะสว่าง ข้าไม่เข้าใจว่าวันนี้อาจารย์ไปเอาเรี่ยวแรงมาจากที่ใดถึงได้ตื่นเช้ากว่าข้า เมื่อสายตาค่อยๆ ชัดขึ้น ข้าก็เห็นอาจารย์ยืนอยู่ข้างเตียง หันตามองข้าราวกับจะค้นหาสิ่งใด “ฝันเห็นอะไร ปากเอาแต่ซบซมขมิบ!”

“อืม...” ข้ายกมือขี้ตาพลงตอบ “ข้าบอกลาชายในฝันของข้า...” ข้ายังพูดไม่ทันจบก็รู้สึกว่ามีบางอย่างทาบร่าง ที่แท้อาจารย์โยนเสื้อผ้าสารถนบนเตียงของข้าด้วยอารมณ์มีลึตึนๆ สีหน้าของเขาเขียวคล้ำ ขบกรามกรอดแล้วสูดลมหายใจ

เข้าลึกอยู่เป็นนาน ก่อนจะพูดว่า “วันนี้เจ้าตื่นขึ้นมา ประเดี๋ยวก็ได้เห็นแล้ว ไม่จำเป็นต้องคิดถึงแล้วเก็บไปฝันอีก!”

ข้าคิดจะอธิบายว่าคงไม่ได้เจอเขาอีกแล้ว แต่อาจารย์กลับหันร่างเดินออกจากห้องไปแล้วทิ้งท้ายด้วยคำพูดที่โพล่งออกมาด้วยโทสะว่า “เปลี่ยนเป็นเสื้อผ้าชุดนี้แล้วค่อยออกมา งานเลี้ยงหาญในวันนี้จัดที่นิกายเทพยุทธ์ เจ้าตามข้าลงเขาไปด้วยกัน”

เฮ้อ...อาจารย์หาเรื่องทำให้ตัวเองลำบากอีกแล้ว

เสื้อผ้าที่อาจารย์ให้ข้าสวมเป็นชุดสีขาว ข้ามองคั่นมอง รู้สึกว่าเสื้อผ้าชุดนี้เหมือนชุดที่ทุกคนในสยามที่มีหัวหน้าตำหนักท่านหนึ่งเสียชีวิตเมื่อหลายปีก่อน แต่ก็ดูไม่น่าเกลียด ข้ายกชายกระโปรงขึ้นแล้ววิ่งไปหาอาจารย์

เมื่ออาจารย์เห็นข้าก็นิ่งงันไปครู่หนึ่ง ขมวดคิ้วย่นแล้วกล่าวว่า “ห้ามยิ้ม ห้ามเล่นหูเล่นตาด้วย!” ข้าหุบยิ้มอย่างเชื่องพราง เขาขมวดคิวกว่าอีกว่า “อย่าแสลงทำสีหน้าเป็นผู้ใหญ่!”

ข้าน้อยใจมาก “ข้าไม่ได้แสลง”

“หุบปาก! ห้ามทำสีหน้าน่าสงสาร!”

ข้าปิดปาก มองอาจารย์อย่างสับสน อาจารย์เอามือปิดหน้าแล้วถอนใจยาว “ช่างเถิด...ลงเขากันเถิด” ข้าก้มหน้าก้มตาเดินตามหลังอาจารย์ ได้ยินเสียงอาจารย์ที่อยู่ด้านหลังบอกชกหัวแล้วพึมพำกับตัวเองว่า “ข้าเป็นอะไรไปแล้ว! ข้าเป็นอะไรไปแล้ว! ทั้งหมดเป็นความผิดของชายในความฝันนั้น วันนี้อย่าให้ข้ารู้เสียว่าเจ้าเป็นใคร คอยดูว่าคุณชายเช่นข้าจะจัดการกับเจ้าอย่างไร จะเอาให้ตายเลย!”

ข้าอยู่ด้านหลังอาจารย์ กระตุกชายเสื้อเขาเบาๆ “อาจารย์ ถ้าท่านไม่ชอบใจจริงๆ วันนี้พวกเราไม่ต้องลงจากเขาก็ได้ วันหน้าข้าจะไม่พูดถึงชายในฝันต่อหน้าอาจารย์อีก”

อาจารย์ชะงักฝีเท้า ข้าเงยหน้าขึ้นมองเขา เห็นสีหน้าของอาจารย์ที่หันกลับมาออกจะประหลาดใจอยู่บ้าง เขาเหมือนกับว่าไม่อยากให้ข้าเห็นสีหน้านั้น จึงรีบป้อนหน้ากลับไป แล้วเดินไปข้างหน้าเงิบๆ ข้าจับชายเสื้อของเขาไว้ เดินตามติด

อยู่ด้านหลัง เหมือนกับเป็นทางเล็กๆ...

จู่ๆ มีอันอบอุ้นข้างหนึ่งก็กุมมือข้างที่ข้างซ้ายของเขาไว้ ข้าได้ยินเสียงอาจารย์ลอยผ่านอากาศที่หนาวเย็นมาว่า “ข้าไม่ได้...โกรธเจ้า” เขาจึงมือข้าเดินลงจากภูเขาแล้วพูดว่า “เจ้าไม่ต้องกลัว”

ข้ามองมือของอาจารย์ ใจสงบสุขอย่างง่ายดาย

นิกายเทพยุทธ์จัดเตรียมงานไว้พร้อมแล้ว ขณะที่อาจารย์จูงมือข้าเข้าไปด้านในคนที่ข้าเห็นส่วนใหญ่เป็นศิษย์หญิง พวกนางเดินเข้ามาแสดงความยินดีกับข้า พอเดินผ่านลานบ้าน ข้าก็เห็นพวกศิษย์ชายกำลังกวาดใบไม้ เลยเปลือยชุดผีเท้าพลางว่า “สามิ...” ดีจริงๆ งานหนักทั้งหมดล้วนให้บุรุษในนิกายเทพยุทธ์ทำ หากในเรื่องวายุเหมันต์มีบุรุษอยู่ด้วยก็คงจะดี...

แน่นอนว่าอาจารย์เป็นข้อยกเว้น เพราะอาจารย์อยู่เหนือกว่าบุรุษและสตรีคนใด

พอข้าหยุดเท้า อาจารย์ก็หยุดเท้าลงเช่นกัน ยามที่ข้าหันกลับไปมองอาจารย์ไม่รู้ว่าเพราะเหตุใด เขาถึงได้มีสีหน้าเขียวคล้ำอีกแล้ว

ข้ากะพริบตา ไม่เข้าใจว่าอาจารย์ไปเอาความโกรธมาจากที่ใด

อาจารย์พาข้าตรงไปยังหอสูงสองชั้นของนิกายเทพยุทธ์ บนหอสูงมีระเบียงที่ทำให้มองเห็นด้านล่างได้ ยามปกติคนของนิกายเทพยุทธ์จะฝึกวิชายุทธ์อยู่ที่นี้ แต่วันนี้ถูกจัดให้เป็นสถานที่ไว้ให้ข้าคัดเลือกสามิ

ข้ายืนอยู่กับอาจารย์บนระเบียง จากนั้นสักพักบรรดาชายหนุ่มของนิกายมายืนตั้งแถวอยู่ด้านล่าง แม้แต่ท่านอาฆ่าหมูก็ยังมายืนเฝ้าอยู่ด้านล่าง พวกเขาดูเหมือนไม่ค่อยเต็มใจนัก เหมือนว่าทุกคนกำลังปวดท้อง ปวดเสียจนมิอาจเงยหน้าขึ้นมาได้ พอข้ามองลงไปจึงเห็นแต่หัวดำๆ ของพวกเขา

มีคนยกเก้าอี้^๑ให้ข้า^๑มาให้อาจารย์นั่ง เขานั่งลง ถือถ้วยชาในมือ ไม่แม้แต่จะมองไปรอบๆ เขากล่าวด้วยเสียงเย็นชาว่า “เอาละ เสียเวลาเสียใจ ในที่สุดวันนี้

^๑ หมายถึง เก้าอี้มีพนักพิงและเท้าแขน

ก็มาถึง เลือกลี ผู้ใดคือชายในฝันของเจ้า”

ข้ามองไปรอบๆ แล้วกล่าวกับอาจารย์ว่า “อาจารย์...ท่านไม่ยินดีให้ข้าเลือก เช่นนั้นข้าไม่เลือกแล้ว”

อาจารย์หรีตา “อายุที่จะเลือกหรือ เอาเถิด เช่นนั้น พวกเจ้าเสนอตัว มาเถิด” เขากล่าวกับเหล่าชายหนุ่มที่ด้านล่างว่า “ข้าเลี้ยงดูศิษย์คนนี้มานานปี พวกเจ้าคนใดที่อยากจะได้นาง”

คนด้านล่างยิ่งพากันก้มศีรษะต่ำลง บรรยาการรอบข้างเงียบสงัด

ข้าจะพริบตาอยู่ครู่พลางคิดในใจว่า นี่ก็ผ่านมาหลายปีแล้วยังไม่มีบุรุษคนใด เต็มใจอยากเป็นสามีของข้า ข้าถอนใจอย่างเศร้าสร้อย พอได้ยินข้าถอนใจ อาจารย์ ก็แค้นเสียงดังหืออย่างไม่พอใจนัก เขามองข้าอยู่ครู่หนึ่งแล้วหัวเราะหือๆ ออกมา “ดีละ พวกเจ้าอายุที่จะเสนอตัวรี” อาจารย์หยิบเอาลูกกลมหุ้มด้วยผ้าแพรปักสีแดง มาจากคนที่อยู่ด้านหลัง กล่าวว่า “เช่นนั้นวันนี้พวกเรามาโยนลูกแพรหาคู่กันดีหรือไม่ กระบโดนผู้ใดก็เป็นคนผู้นั้น เสี่ยงเสี่ยงจ้อ เจ้าชอบผู้ใดก็โยนให้ผู้นั้น”

อาจารย์ยื่นลูกกลมสีแดงให้ข้า ข้าถืออยู่ในมือครุ่นคิดครู่หนึ่ง แล้วโยน ลูกแพรเบาๆ ให้มันกลับไปในอ้อมแขนของอาจารย์

อาจารย์ชะงักค้าง ตะลึงมองลูกแพรในอ้อมแขน ข้ามองอาจารย์ก่อนกล่าวว่า “ข้าคิดว่าคนที่ข้าชอบมากที่สุดยังคงเป็นอาจารย์”

รอบข้างเงียบสนิทชั่วขณะ จากนั้นก็มีเสียงถอนหายใจโง่อกหลายต่อ หลายเสียง ต่อมาก็มีเสียงหลุดหัวเราะพริตดังมาจากบ่าวรับใช้ซึ่งอยู่ด้านหลัง ท่ามกลางเสียงเอะอะเซ็งแซ่รอบข้าง ใบหน้าของอาจารย์ค่อยๆ แดงก้ำขึ้น

“เจ้า เจ้า ไม่รู้จักที่ต่ำที่สูง!” อาจารย์ลุกพรวดขึ้นยืนแล้วหยิกแก้มข้า “เจ้า เข้มเกริมมาก กล้าพูดจาล้อเล่นกับคุณชายอย่างข้าได้!”

“หล่นแล้วๆ” ข้าเห็นลูกแพรแดงนั้นกลิ้งตกลงบนพื้น มันค่อยๆ กลิ้งผ่าน ขอบระเบียงร่วงลงไปด้านล่าง คนด้านล่างพากันวิ่งกระเจิดกระเจิงไปคนละทิศละทาง รวากับลูกนกแตกรัง ลูกแพรแดงพอตกลงถึงพื้นก็กระเด็นสองที่แล้วกลิ้งไปกลางลาน ในยามนี้รอบบริเวณภายในระยะหนึ่งจึงไม่มีคน

“อา...” ข้าหลุบตาลงด้วยความผิดหวัง “ที่แท้ทุกคนก็กลัวที่จะเป็นสามีของข้า

ทุกคนรังเกียจเพราะเข้าใจ”

มือที่หยิกแก้มข้าแข็งค้างไปครู่หนึ่ง อาจารย์กล่าวว่า “ผู้ใดกล้า!” เขาหยุดพูดแล้วกระแอมก่อนจะกล่าวว่า “ไม่ใช่เพราะเหตุนี้หรอก”

ข้าเงยหน้ามองอาจารย์ “เช่นนั้นเหตุใดถึงไม่มีคนอยากเป็นสามีของข้าเล่า”

อาจารย์อ้าปากแต่พูดไม่ออก จู่ๆ ก็ได้ยินเสียงค้อนเคาะดังแว่วมาแต่ไกล เป็นชายชุดม่วงที่มักปรากฏตัวในความฝัน “แม่นางอาเลียง ข้ายินดี”

ข้าหันกลับไปมองก็เห็นชายชุดม่วงพลีร่างลงมาจากฟ้า เขากระโดดข้ามผู้คนแล้วเดินข้าๆ ไปหาลูกแพรแดง มือขาวสะอาดหยิบลูกแพรที่ตกอยู่บนพื้นขึ้นมา เขาตบฝุ่นบนลูกแพรออก มองข้าแล้วยิ้ม “ข้าจะพยายามทำให้เจ้ามีชีวิตที่ดีให้ได้”

“ชายในฝัน?” ข้าพึมพำอย่างตกตะลึง ไม่อยากเชื่อเลยว่าเขาจะมาปรากฏตัวในชีวิตจริง ในความฝัน ข้าไม่เคยเห็นหน้าเขาอย่างชัดเจน ยามนี้ได้เห็นแล้ว ก็จำได้ว่า นี่มิใช่ผู้ที่โดนนักล่าปีศาจจับตัวไปพร้อมกับข้าเมื่อปีก่อนหรือ!

“จ้อซุย!” ข้าทั้งดีใจทั้งแปลกใจ ยามนั้นข้ากับอาจารย์จากมา ไม่รู้ว่าหลังจากนั้นเขาเป็นอย่างไร ยามนี้พอเห็นว่าเขายังมีชีวิตอยู่ดี ข้าให้รู้สึกดีใจไปด้วย

“อ้อ ชายในฝัน” จู่ๆ อาจารย์ก็โผล่ออกมา โทนเสียงสูงแปลกๆ หัวใจข้าสั่นสะท้านโดยไม่รู้สาเหตุ ค่อยๆ หันไปมองอาจารย์อย่างระแວดระวัง เห็นเขากระตุกยิ้มพิกลที่มุมปาก หัวเราะด้วยเสียงชวนสยองว่า “หึๆ ที่แท้ก็เป็นเช่นนั้นเอง ข้าคิดไม่ถึงจริงๆ ว่าจะเป็นคนนอกนิกายเทพยุทธ์” อาจารย์ขำเลียงมองข้า เปลวไฟในดวงตาของเขาทำให้ข้าขาสั่นอย่างหมดท่า เขาหยิกแก้มข้าแล้วคลี่ยิ้ม “ประเสริฐนัก เลี้ยวเสียงจ้อ หนึ่งปีที่ผ่านมา เจ้าไปคบหากับเจ้าหนุ่มผู้นั้นโดยไม่มีผู้ใดล่วงรู้ได้อย่างไร”

ท่าทางคลุ้มคลั่งของอาจารย์ทำให้ข้ารู้สึกหวาดกลัวอยู่บ้าง ข้าตอบตามความจริงด้วยเสียงอันสั้นเครือ “ยามที่นอนหลับอยู่บนเตียง”

มือที่หยิกแก้มข้าคลายออกทันที สีหน้าของอาจารย์ว่างเปล่า “เจ้า...พวกเจ้าข้าสารกลายเป็นข้าสูกแล้ว?”

“ไม่มีข่าวสารและไม่มีข่าวสุข ข้าเจอเขาแต่ในความฝัน บางครั้งก็พูดคุยด้วยเท่านั้น” ข้ารีบอธิบาย “ข้าทำกับข้าวให้อาจารย์คนเดียว ไม่เคยทำให้อื่น อาจารย์ ท่านอย่าได้โกรธ” ถึงแม้ข้าจะไม่รู้ว่าการทำกับข้าวให้คนอื่นมันผิดอย่างไร แต่ความโกรธของอาจารย์มักเกิดขึ้นอย่างแปลกประหลาด ข้าก็ได้แต่ยอมเขาหน่อยแล้วกัน

หลังจากได้ยินคำพูดของข้า อาจารย์ก็ได้สติกลับคืนมา สีหน้านิ่งอึ้งเคร่งขรึม ‘วิชาเข้าฝัน’ เขามองจื่อฮุยที่อยู่ด้านล่าง กล่าวด้วยเสียงเย็นชาว่า “ท่านทุ่มเทเพื่อศิษย์ยิ่งคนไหนของข้าจริง ๆ!”

“ยามที่พวกเราจากกันเมื่อปีก่อน ข้าคิดถึงแม่นางอาเสียงทั้งวันทั้งคืน” ใบหน้าของจื่อฮุยแดงระเรื่อขึ้น เขากล่าวเสียงเบาว่า “ข้าไตร่ตรองแล้ว เห็นว่ามีเพียงวิธีนี้ที่ไม่นับว่าเป็นการล่วงเกิน การใช้วิชาอาคมถอดจิตเข้าฝันแม้จะอันตรายอยู่บ้าง แต่เพื่อแม่นางอาเสียงแล้ว ไม่ว่าให้ทำอะไรล้วนคุ้มค่า”

ดวงตาข้าเป็นประกาย ถูกคำพูดประโยคสุดท้ายของเขาดึงดูดใจ เหมือนเห็นภาพอันงดงามในวันข้างวันที่มีเงาร่างชายคนหนึ่งวิ่งไปนั่นหนามที่คอยช่วยทำงานบ้านที่เรือนวายุเหมันต์ ข้าเหม่อมองจื่อฮุยด้วยสายตาที่เต็มไปด้วยความหวัง

ราวระเบียงไม้ที่อาจารย์จับอยู่มีเสียงลั่นดัง “เปรี้ยะ เปรี้ยะ” ราวกับว่ามีคนจะถูกบีบจนแตกสลายไปก็ไม่ปาน ทันใดนั้น อาจารย์คว้าตัวข้าเข้ามา ข้าเพียงรู้สึกว่ภาพตรงหน้ากลายเป็นสีดำแล้วแผ่นหลังของอาจารย์ก็บดบังการมองเห็น ข้าได้ยินอาจารย์พูดด้วยน้ำเสียงหนักแน่นว่า “ตัดใจเสียเถิด เสียวเสียวจื่อไม่แต่งให้คนนอกนิกายเทพยุทธ์ เจ้มาทางใดก็กลับไปทางนั้น”

กล่าวจบ อาจารย์ก็ลากข้าเข้าไปด้านใน

ข้าหันกลับไปมองจื่อฮุยอย่างอาลัยอาวรณ์ ทันใดนั้นก็ได้ยินเสียงเขาตะโกนอยู่ด้านหลังว่า “อาจารย์ ท่านทำเช่นนี้ไม่ผิดจึงการไปหน่อยหรือ วันนี้เป็นวันปักปันของแม่นางอาเสียง อีกทั้งคนในนิกายเทพยุทธ์ก็ไม่มีผู้ใดอยากแต่งให้นาง อาจารย์ใช้เหตุผลเช่นนี้มาเร่งให้แม่นางอาเสียงอยู่ข้างกาย ท่านเคยคิดหรือไม่ว่ามันอาจจะเป็นการทำลายชีวิตของแม่นางอาเสียง”

อาจารย์ชะงักท้อลง สูดลมหายใจเข้าลึก ไม่รู้ว่าขมกลืนอะไร จื่อฮุย

กล่าวอีกว่า “ข้าขอถามความต้องการของแม่นางอาเสียงด้วยความจริงใจ ถึงแม้อาจารย์ไม่ชอบหน้าข้า แต่ท่านก็ควรถามความคิดเห็นของแม่นางอาเสียงก่อน ไม่ใช่หรือ ถึงอย่างไรนางก็เป็นเพียงลูกศิษย์ของท่าน ท่านมีอาจตัดสินใจแทนนางได้ทั้งชีวิต”

อาจารย์บีบมือข้าจนเจ็บ ข้าอดทนไว้จนสุดท้ายก็ทนไม่ไหว ส่งเสียงร้องเบาๆ ว่า “อาจารย์...เจ็บ”

บรรยากาศรอบข้างตกอยู่ในความเงียบอย่างน่ากลัว ด้านในหอยังมีบ่าวรับใช้ แต่พวกเขาเหมือนกับเป็นคนตายไปแล้ว ไม่ได้ยินแม้แต่เสียงลมหายใจ อาจารย์นั่งเงียบอยู่เนิ่นนาน ในที่สุดเขาก็ปล่อยมือข้า แล้วหันกลับมามองข้าด้วยสีหน้าอึมครึม “เสียเสียงจื้อ เจ้าบอกซิ เจ้าคนที่ชื่อจื้อฮุ่ยนี้ เจ้าต้องการหรือไม่ต้องการ”

“ข้า...” ข้ามองอาจารย์ด้วยสีหน้าลำบากใจ สุดท้ายก็ตอบอย่างหมดหวังกล่าวว่า “อาจารย์ไม่ยากให้ข้าต้องการ ข้าก็ไม่ต้องการแล้ว”

ข้าจ้องมองปลายเท้าของตัวเองอยู่นาน แต่ไม่ได้ยินเสียงของอาจารย์เลยทีไร จึงเงยหน้าขึ้นมองอย่างแปลกใจ พบว่าเขาขมวดคิ้วเป็นปมแน่น ริมฝีปากแหม่นสนิท ใบหน้าซีดขาวเหมือนถูกคนตบฉาดใหญ่

“อาจารย์...”

“ข้าถามเจ้าว่า เจ้าอยากจะแต่งให้เขาหรือไม่”

“อาจารย์ไม่ยากให้ข้าแต่ง ข้าก็ไม่แต่ง”

“ไม่เกี่ยวกับความต้องการของข้า แต่เป็นเจ้า” อาจารย์คล้ายจะหมกมุ่นกับความคิดหนึ่ง เขาจ้องหน้าข้าแล้วถามว่า “เจ้าอยากหรือไม่อยากแต่ง”

ข้ามองสีหน้าเคร่งเครียดของอาจารย์แล้วให้รู้สึกร้อนใจจนอยากจะจับมือของเขา ข้าอยากจะบอกว่า อาจารย์ พวกเราอย่าทำให้มันเป็นเรื่องที่ลำบากใจได้หรือไม่...ทว่ายังไม่ทันอ้าปาก อาจารย์ก็พยักหน้า กล่าวว่า “ดี เจ้าอยากแต่งก็แล้วแต่เจ้า” เขาหันกายเดินจากไป ทั้งคำพูดเย็นชาไว้ว่า “เช่นนั้นเจ้าพาเขากลับเรือนนายหมันต์เองแล้วกัน”

ข้าวิ่งไล่ตามเขาไป เพิ่งลงถึงข้างล่าง อาจารย์ก็เห็นจื้อฮุ่ยอยู่ตรงหน้า จู่ๆ ก็หันมาทวาดใส่ข้าว่า “ห้ามตามมา!”

ข้าจะงักผีเท้า ยืนอยู่ที่เดิมอย่างว่าง่าย ในใจกลับรู้สึกหวาดกลัว อาจารย์โกรธแล้ว เราจะทิ้งข้าอีกครั้ง

“แม่นางอาเสียง” จื่อฮุยเดินเฉียดไหล่อาจารย์ ตรงเข้ามาหาข้า ใบหน้ายังคงแดงระเรื่อ “อภัยให้ข้าด้วย เมื่อคืนพอข้าได้ยินเจ้าพูดเช่นนั้นก็รู้สึกร้อนใจ วันนี้ข้ามาอย่างกะทันหัน แม่นางอาเสียงขออย่าได้โกรธ”

สายตาของข้ามองตามแผ่นหลังของอาจารย์ที่เดินห่างออกไป คำพูดของจื่อฮุยนั้นเสมือนข้าหูซ้ายแล้วหูขวา

“แม่นางอาเสียง?” มือข้างหนึ่งโบกไปมาตรงหน้าข้า ข้ากะพริบตา ในที่สุดสายตาของข้าก็หยุดที่ใบหน้าของจื่อฮุย ข้าบีบมือแล้วกล่าวอย่างไม่พอใจว่า “พวกเราตกลงกันแล้วว่าจะไม่เจอกันอีก”

จื่อฮุยตะลึงไปชั่วขณะ “ขออภัย แต่ข้าห้ามความรู้สึกของตัวเองไม่ได้ ข้ารู้สึกว่าคุณลองมาดู...”

แม้ข้าจะดีใจว่ามีคนยอมเป็นสามี แต่อาจารย์ไม่ยินดี...พลันนั้นศีรษะก็รู้สึกอบอุ่นบวมหนึ่ง เป็นเพราะจื่อฮุยลูบศีรษะของข้า เขากล่าวว่า “ยามนี้อาจารย์ไม่เห็นด้วย คาดว่าคงเป็นเพราะยังไม่วางใจมอบเจ้าให้ข้า ต่อไปเมื่ออยู่ด้วยกันนานเข้า ข้ามั่นใจว่าเราจะเห็นความจริงใจของข้า แล้วทุกอย่างก็จะดีเอง”

ข้าก้มหน้าครุ่นคิดครู่หนึ่ง รู้สึกว่าคำพูดของเขามีเหตุผลจึงคลายใจลง

ข้าเห็นมือของเขาถือลูกแพรแดง จึงขมื่นแล้วกล่าวว่า “นี่เป็นของอาจารย์เจ้าคืนให้ข้าเถิด”

จู่ๆ มีบวมศีรษะก็ซังก้าง ข้าเงยหน้าขึ้น เห็นจื่อฮุยยิ้มให้อย่างอบอุ่น “ได้ คืนให้อาจารย์”

ข้ารับลูกแพรแดงมา กล่าวกับจื่อฮุยว่า “ข้าจะพาเจ้ากลับไปเรือนวายุเหมันต์ วันนี้เจ้าเริ่มทำความสะอาดลานบ้านก่อนเถิด”

“...ได้ ทำความสะอาดลานบ้าน”

๖

หนีตามกันไม่เคยมีจุดจบที่ดี

คืนนั้น อาจารย์ไม่ได้กลับเรือนวายุเหมันต์

ช่างงอดเขารออยู่หน้าประตูเรือนเกือบทั้งคืน ลมหนาวยามวิกาลบนภูเขาเย็นเฉียบถึงกระดูก สะท้านเยือกไปถึงหัวใจของข้า ดวงดาวที่พร่างพราวอยู่เหนือศีรษะเคลื่อนคล้อยไป ข้ายังคงนั่งเหม่อมองขึ้นบันไดหินที่ทอดยาวมาถึงหน้าประตูเรือน หวังว่าอาจารย์จะปรากฏกายออกมาแล้วหยิกแก้มข้า พร้อมกับตะโกนเรียกให้กลับเข้าไปนอนในห้อง

แต่อาจารย์ก็ไม่ได้ปรากฏกาย คนที่มากลับเป็นจื่อฮุย เขาสวมเสื้อคลุมให้ข้า “กลับไปนอนเถิด ข้าจะเฝ้าแทนเจ้าเอง หากอาจารย์กลับมาแล้วข้าจะไปปลุกเจ้า”

ข้ายังคงส่ายหน้าอย่างดื้อดึง จื่อฮุยจึงไม่เกลี้ยกล่อมอีก เขานั่งลงข้างกายข้า แล้วมองขึ้นบันไดหินที่ทอดยาวเป็นเพื่อน

“จื่อฮุย เหตุใดเจ้าถึงอยากเป็นสามีของข้า” เมื่อไม่มีอะไรทำข้าจึงเปิดปากพูด “ถึงแม้ข้ากับคนของนิกายเทพยุทธ์จะสนิทสนมกันเป็นอย่างดี แต่ก็ยังไม่มีผู้ใดยินดีจะแต่งงานให้ข้า”

“เอ่อ คงเป็นเพราะข้าชอบเจ้ามากกว่าข้ากลัวอาจารย์ของเจ้า”

“แล้วเพราะเหตุใดถึงชอบข้า”

จื่อฮุยนิ่งไปครู่หนึ่งแล้วกล่าวว่า “เจ้าลองทายดูสิ”

“ข้าโง่ เค้าไม่ออก” ข้าซบหน้าลงกับหัวเข่า แล้วความมั่งงั่งก็มาเยือน ก่อนที่เปลือกตาหนักอึ้งจะปิดลง ข้าพูดโพล่งว่า “ข้ามักจะรู้ลึกรู้ลึกว่ามีอะไรแปลกๆ ใน

สายตาเจ้า”

“หืม” คนที่อยู่ด้านข้างคล้ายกับตระหนกอยู่บ้าง “แปลกที่ใด”

“ไม่รู้ แต่ข้ารู้สึก...ในใจของเจ้าไม่ได้เต็มใจจะเป็นสามีของข้า” ข้าหลับตาลง เอนศีรษะซบลงกับไหล่แข็งแรง “แท้จริงแล้ว...ถ้าเจ้าไม่เต็มใจก็แล้วไปเถิด...ข้าไม่บังคับเจ้าหรอก”

คนที่อยู่ด้านข้างไม่ได้พูดอะไร ข้าค่อยๆ จมสู่ห้วงนิรชา

เช้าวันรุ่งขึ้น ข้าได้ยินเสียงคนกวาดพื้นดัง “แซ่ก แซ่ก” ข้าแว่เงาขี้ตา มองดูตึกๆ ก็เห็นจื่อซุยถือไม้กวาดทำความสะอาดชั้นบันไดหิน ในอากาศมีกลิ่นแปลกประหลาดลอยตลบอบอวล ข้าจำได้เลือนรางว่าท่านอาหม่าหมู่เคยบอกข้าว่า กลิ่นนี้เรียกว่า “สุรา” เป็นสิ่งที่ยอดเยี่ยมยิ่งนัก ทว่าท่านอากลับไม่ให้ข้าแตะต้อง เขาบอกว่าเด็กผู้หญิงดื่มแล้วจะคลุ้มคลั่ง

ข้าคิดว่าถึงตัวเองจะโง่ไปหน่อย แต่ก็ยังเป็นคนที่มิเหตุผลอยู่บ้าง หากว่าแตะต้องเจ้าสิ่งนี้แล้วทำให้กลายเป็นคนที่ทั้งโง่และคลุ้มคลั่ง ถึงเวลานั้นอาจารย์คงไม่ต้องการข้าแล้วจริงๆ ข้าจึงอยู่ให้ห่างจากเจ้าสิ่งนี้ เรือนวายุเหมันต์เองก็ไม่มีสุรา ข้าเกาหัวแล้วถามอย่างแปลกใจว่า “จื่อซุย เหตุใดถึงมีสุราหอยุ่นบนพื้น”

จื่อซุยเงยหน้าขึ้นมองข้า กล่าวพร้อมรอยยิ้มว่า “เมื่อครูน้าอาจารย์กลับมาแล้ว เห็นพวกเราสองคนนั่งกันอยู่ที่หน้าประตู เค้าคงจะลั่นทำให้สุราในไหที่เขาถืออยู่กระฉอก”

“อาจารย์กลับมาแล้ว!” หูของข้าได้ยินเพียงคำพูดนั้นเท่านั้น ส่วนอย่างอื่นสลายกลายเป็นหมอกควัน “อยู่ที่ใด”

“ยามนี้คงอยู่ในห้องกระมัง...”

ไม่รอให้เขาพูดจบ ข้าก็ลุกขึ้นตั้งท่าจะวิ่งเข้าไปในเรือน แต่นั่งงอเขาคุดคูมาทั้งคืน พอลุกขึ้นยืน ขาของข้าก็เป็นเหน็บชา เบื้องหน้ากลายเป็นด้ามืด แล้วล้มคะมำหน้ากระแทกพื้น เลือดพุ่งพวยออกมาจากจมูกห่อหมกหนึ่ง

ข้าวิ่งเวียนศีรษะ ดวงตาพร่ามัว ได้ยินเสียงร้องอย่างตกใจของจื่อซุยดังอยู่ข้างหัวว่า “แม่นางอาเสียง แม่นางอาเสียง!”

“ไม่เป็นไร” ข้าพยายามหยุดกายลุกขึ้น ปาดเช็ดใบหน้า เห็นเลือดที่ไหล

จากจมูกเลอะเต็มมือ ข้าตกใจเล็กน้อย ขณะลับสนทำอะไรไม่ถูก จื่อฮุยก็เข้ามา พยุงข้า เขาใช้แขนเสื้อช่วยเช็ดหน้าข้าและยังช่วยบีบจมูกของข้าอย่างไม่รังเกียจ “ยังเจ็บที่ได้อีก”

ข้าเหวี่ยงหน้าขึ้น กล่าวเสียงอู้อี้ว่า “ไม่มีแล้ว หน้ข้าหนา”

จื่อฮุยมองข้าครู่หนึ่ง แล้วส่ายหน้าหัวเราะออกมา “ช่าง...โง่จริงๆเลย”

คำพูดนี้เป็นความจริง ข้ามีอาจบปฏิเสธได้ จึงได้แต่เหวี่ยงหน้ามองท้องฟ้า เจ็บๆ

จื่อฮุยช่วยข้าบีบจมูกชั่วคราว ขณะก่อนจะคลายมือ จากนั้นขยับเข้ามาใกล้ ใบหน้าข้า ตรวจดูอย่างละเอียดครู่หนึ่งแล้วจึงกล่าวว่า “อืม ไม่โหลแล้ว” เขาประคองข้าให้ลุกขึ้นยืน โอบไหล่ข้าพรางตามเสียงเบาว่า “จะกลับไปห้องหรือไม่”

ข้ามองมือเขาที่โอบไหล่ของข้า เบี่ยงกายหลบอย่างขัดเขินอยู่บ้าง “อ่า ข้าต้องไปหาอาจารย์ก่อน” ขณะพูด ข้าวิ่งไปได้สองก้าว หยุดคิดก่อนจะหันกลับไปพูดกับจื่อฮุยว่า “ขอบคุณ สามิ!”

จื่อฮุยผงะไป ยังไม่ทันตอบโต้ใดๆ ข้าก็หันหลังวิ่งเข้าไปหาอาจารย์เสียแล้ว

ข้าตามหาจนทั่วเรือนวายุเหมันต์แต่ไม่เห็นแม้แต่เงาของอาจารย์ ข้าเกาหัว แล้วพูดกับตัวเองว่า “จื่อฮุยโกหกข้า เห็นได้ชัดว่าอาจารย์ยังไม่กลับมา” ยังไม่ทันสิ้นคำ จู่ๆก็มีไอบ่หนึ่งร่วงหล่นลงมาจากฟ้า ตกลงบนพื้นแตกกระจาย กลิ่นสุราฟุ้งไปตามลม

ข้าสุดดมแล้วรู้สึกว่าเป็นกลิ่นเดียวกับที่อยู่ตรงหน้าประตูเรือน ข้าก้าวถอยหลังไปสองสามก้าว เงยหน้าขึ้นมองก็เห็นอาจารย์นั่งอยู่บนหลังคากระเบื้อง ในมือถือไหสุราอีกไห มองข้าด้วยสีหน้าไร้อารมณ์

ข้าโอบมือให้เขาอย่างตื่นเต้นดีใจ มองไปรอบๆแล้วไปยกบันไดยาวที่พาดตรงมุมกำแพงมาพาดขอบหลังคา ปีนขึ้นไปด้วยอาการแข็งขาสั่น

“อาจารย์! เหตุใดท่านถึงมาอยู่ที่นี่ได้”

อาจารย์ตอบด้วยน้ำเสียงติดประซดว่า “อยู่ที่สูง มองได้ไกล”

ข้าค่อยๆเดินอย่างระวังไปนั่งลงข้างอาจารย์ มองหน้าเขาชั่วครู่ เห็นเขาไม่ได้มีสีหน้าโกรธซึ่ง จึงถามว่า “อาจารย์ เหตุใดเมื่อคืนถึงไม่กลับมา”

เขาไม่แม้แต่จะมองข้า ขณะพูดก็เอาแต่มองไกลออกไป “ข้าไม่กลับมา
ยิ่งเป็นเรื่องดีไม่ใช่หรือ เจ้าจะได้ใช้ชีวิตอยู่กับสามีของเจ้า ไม่ดีหรือ”

ไต้ยีนเขาถามเช่นนี้ ข้าก็พยักหน้าหงิกหงัก “ดีมาก ดีมาก” ข้าสูงขึ้น
เตรียมบอกเขาว่าข้าได้สั่งให้จื่อฮุยทำงานอะไรบ้าง หวังว่าไม่ทันเอ่ยปาก จู่ๆอาจารย์
ก็ดึงตัวข้าจนทำให้ร่างถลาล้มลงไปนอนแผ่หลายอยู่บนหลังคา อาจารย์คร่อมทับร่างข้า
บดบังแสงอาทิตย์

กระเบื้องหลังคาหล่นลงมาแตกเสียหายหลายแผ่น

ข้ากะพริบตา มองดวงตาแดงก่ำของอาจารย์ ได้กลิ่นสุราโหมมาจากร่าง
ของเขา รู้สึกตกใจอยู่บ้าง “อาจารย์ ท่านเป็นอะไร...พวกเขาบอกว่ามีแต่ผู้หญิง
ที่ดื่มสุราแล้วจะคลุ้มคลั่งไม่ใช่หรือ!”

“บ้า...” อาจารย์หรีตาเพิ่มพ่า “ข้าคงบ้าไปแล้วจริงๆ” เขาหัวเราะเสียงเย็น
“ชาติก่อนก็แล้วกันไปเถิด แต่ชาตินี้ ชาตินี้...โลกบาลหฺลี่ ท่านมิใช่บอกว่าชอบให้
ภรรยาตัวน้อยวิ่งตามสามีหรือหือ!”

“อาจารย์?” เขาพูดในสิ่งที่ข้าไม่เข้าใจอีกแล้ว ข้าผลักไหล่ของเขออก รู้สึกว่า
วิธีการพูดคุยในยามที่ข้าอยู่ล่องเขาอยู่บนนี้ดูจะกดดันไปสักหน่อย “พวกเราลุกขึ้นมา
พูดเถิด”

“ลุกขึ้น?” อาจารย์ขึ้นเสียงสูง ดวงตาหรีลงอย่างประสงคร้าย “ยามเจ้าอยู่
กับจื่อฮุยสองต่อสอง เจ้าก็บอกให้เขาลุกขึ้นเช่นกันหรือ”

“พวกเราไม่เคยพูดกันเช่นนี้”

“หือ? ไม่เคย” อาจารย์ชี้นิ้วไปด้านหลัง “เช่นนั้นเมื่อครู่ข้าคงตาบอดสินะ
ที่เห็นว่าพวกเจ้าโอบกอดกันหัวเนี่ยนะ”

ข้ามองตามนิ้วที่เขาชี้ไปทางประตู เห็นจื่อฮุยเซ็ดเลือดกำเดาของข้าที่หยด
เลอะพื้น ที่นั่นสูงจริงๆ มองเห็นได้ไกลมาก ข้ากะพริบตากล่าวว่า “เมื่อครู่ข้าหกล้ม
จื่อฮุยช่วยประคองข้า”

“ประคองเจ้า?” อาจารย์เลิกคิ้ว ไม่รู้ว่าเป็นเพราะเหตุใด พอไต้ยีนเขาพูด
สองคำนี้หัวใจข้าก็บีบรัดแน่น “เช่นนั้นข้าประคองเจ้าบ้างดีหรือไม่”

“...ดี...”

ริมฝีปากสัมผัสได้ถึงความอ่อนนุ่ม ริมฝีปากของอาจารย์ที่เจอด้วยกลิ่น
สุราแทรกซึมเข้าทำลายความรู้สึกนึกคิดของข้า ข้าตะลึงตัวแข็งทื่อ พลันรู้สึก
เจ็บแปลบที่ริมฝีปากล่าง อาจารย์กัดข้า ข้ารู้สึกเหมือนถูกรังแก พออาจารย์ปล่อย
ข้ารีบยกมือปิดปากแล้วกล่าวว่า “อาจารย์ นี่ไม่ใช่การประครอง แต่เป็นการกัด”

ข้ายังมีทันพูดจบก็เห็นสีหน้าอาจารย์เปลี่ยนไป เขาเอามือปิดปาก คล้ายกับ
ว่าคนที่ถูกกัดเป็นเขาเสียเอง ดวงตาเบิกกว้างอย่างตกใจ

เขาตะลึงละลานลุกขึ้นยืน ชวนเซถอยหลังไปสองสามก้าว ทันใดนั้นทำ
เกิดลิ้นไถลจนกลิ้งตกลงมาจากหลังคา ข้าตกใจมาก รีบปีนบันไดลงไปดู ครั้น
ลงถึงพื้นกลับไม่เห็นแม้แต่เงาของอาจารย์ เหลือเพียงเศษกระเบื้องแตกบนพื้น
กับร่องรอยการจากไปอย่างลนลานอยู่บ้าง

อาจารย์หายตัวไปทั้งวัน จนกระทั่งเย็น ข้ากับจื่อฮุยทำกับข้าวเสร็จแล้วอาจารย์
ถึงกลับเข้ามาด้วยสีหน้าซีดเซียวห่อเหี่ยว เขาไม่พูดไม่จา นั่งแทรกตรงกลางระหว่าง
ข้ากับจื่อฮุย

ข้าเห็นอาจารย์สีหน้าไม่สู้ดีนักจึงไม่กล้าปรึกษา เพียงจัดวางชามตะเกียบให้
แล้วนั่งลงข้างกายอย่างว่าง่าย

กลับเป็นจื่อฮุยที่คืบเนื้อเข้ามาใส่ชามข้าพลาถพูดอย่างกระตือรือร้นว่า
“อาเสียง วันนี้เจ้าทำงานหนักมาก กินเนื้อมากหน่อย”

ข้าพยักหน้า ก้มหน้าก้มตาเคี้ยวเนื้อ วันนี้ถูกอาจารย์กัดจนปากแตก พอ
ข้าร้อนๆ สัมผัสถูกแผลตรึงริมฝีปาก ข้าสะดุ้งแล้วคายเนื้อออกมา เหยหนำขึ้น
เห็นอาจารย์กับจื่อฮุยมองมา ข้าเอามือปิดปาก พึมพำว่า “ร้อน!”

อาจารย์กระแอมทีหนึ่งแล้วเบือนหน้าหนี จื่อฮุยมองข้าแล้วยิ้มตาหยี “เช่นนั้น
หรือ เจ้าต้องเป่าให้มันเย็นก่อนแล้วค่อยกิน” ขณะพูดก็คืบเนื้อให้ข้าอีก

ข้าก้มหน้าก้มตาคินเนื้อต่ออย่างว่าง่าย กินอาหารเย็นไปได้ครึ่งหนึ่ง จื่อฮุย
ก็เอ่ยปากถามว่า “อาเสียง ในเมื่อพวกเราได้ตกลงหมั้นหมายกันแล้ว จะจัด
งานแต่งงานกันเมื่อใดดี”

อาจารย์วางชามข้าลงเสียงดัง “กึก” ทำให้เส้นประสาทของข้าตึงเปรี๊ยะขึ้นมา

ทันที ข้ามองอาจารย์ อาจารย์จ้องจื่อฮุยเขม็ง จื่อฮุยผู้ซึ่งไม่กลัวตายยังกล่าวต่อไปว่า “จะว่าไปแล้ว การแต่งงานถือเป็นเรื่องที่ซับซ้อน อย่างเช่นต้องเชิญท่านพ่อท่านแม่ของข้ากับของเจ้ามาเป็นสักขีพยานในการแต่งงาน”

ร่างของอาจารย์แข็งทื่อไปเล็กน้อย สีหน้าของเขาเปลี่ยนเป็นดำคล้ำ

ข้ากะพริบตามองอาจารย์ จื่อฮุยกลับยังคงพิมพ์ว่า “น่าอายจริงๆ ข้าสูญเสียทั้งท่านพ่อและท่านแม่ไปตั้งแต่เล็ก ยามนี้จึงเหลือเพียงตัวคนเดียว ไม่รู้ว่าท่านพ่อท่านแม่ของอาเสียงยังอยู่ดีหรือไม่ หากเป็นไปได้จะเชิญพวกเขามาได้หรือไม่ การแต่งงานเป็นเรื่องใหญ่ ถ้ามีผู้ใหญ่มาร่วมอวยพรก็น่าจะเป็นเรื่องดี แน่หนอว่าคนที่เหมาะสมเป็นเจ้าภาพงานมงคลก็คืออาจารย์...”

“พอแล้ว” อาจารย์ตัดบทคำพูดของจื่อฮุย เขากล่าวเสียงเย็นว่า “ข้าไม่สนว่าเจ้าเป็นใคร มีเจตนาใด ข้าขอเตือนเจ้า ความมอดทนของข้ามีขีดจำกัด หากรู้ตัววันนี้เจ้าก็ไสหัวไปซะ ข้าจะไม่ถือสาหาความกับเจ้า แต่ถ้าคิดจะอยู่ต่อ...”

อาจารย์หยุดพูด เคาะนิ้วกับโต๊ะเบาๆ “ข้าไม่รังเกียจถ้าจะมีหินมารองขาโต๊ะเพิ่ม”

จื่อฮุยกลับไม่ถอยหนี เขาสลึมบางๆ “อาจารย์กำลังข่มขู่ข้าหรือ”

“ไม่ เพียงเตือนเจ้า”

ข้าหันไปมองพวกเขาสองคน เริ่มไม่เข้าใจคำพูดของพวกเขา

“เหตุใดอาจารย์ไม่คิดจะถามความเห็นของแม่นางอาเสียง ถึงอย่างไรการหมั้นหมายในครั้งนี้ก็เป็นการตัดสินใจของแม่นางอาเสียง คราแรกอาจารย์รับปากตกลงแล้ว ยามนี้กลับผิดสัญญา...”

“ข้าต้องการยกเลิกการหมั้นหมายเอง” อาจารย์เอนหลังพิงพนักเก้าอี้แล้วมองจื่อฮุยอย่างเหยียดหยัน “เจ้าคิดจะสู้กับข้าหรือ”

“อาจารย์” จื่อฮุยหรีตาลงเล็กน้อย “เหตุใดท่านไม่ยอมให้แม่นางอาเสียงมีสามีและมีชีวิตที่ดี” คำพูดนี้ข้าฟังเข้าใจแล้ว ที่แท้จื่อฮุยพูดแทนข้า ปกป้องข้า! เดิมทีข้าตั้งใจจะทำตามสิ่งที่อาจารย์ต้องการ แต่หลังจากได้ยินคำพูดของจื่อฮุย ความคับข้องใจที่อัดอั้นอยู่ภายในก็พรั่งพรูออกมา เขาชอบสั่งข้า กลั่นแกล้งข้า ห้ามไม่ให้คนช่วยข้า ข้ายังชอบชกสีหน้าใส่ข้า...ทอดทิ้งข้าเป็นประจำ

พอคิดได้เช่นนั้น ข้าจึงอดจ้องมองอาจารย์ไม่ได้ แต่คาดไม่ถึงว่าอาจารย์กลับแค้นเสียงึยงชาว่า “ข้าไม่ให้นางมีชีวิตที่ดีแล้วจะเป็นอย่างไร เจ้าอย่าได้อ้างความปรารถนาของเลี้ยวเสียงจื้อ ข้าขอบอกเจ้าว่า ความปรารถนาของข้าก็คือความปรารถนาของนาง”

อาจารย์คว้ามือของข้าแล้วดึงให้ลุกขึ้น “เลี้ยวเสียงจื้อ ส่งแขก”

ข้าก้มหน้า นิ่งเงียบ

รอบข้างเกิดความเงียบขึ้นชั่วขณะ ข้ากล่าวด้วยเสียงไม่พอใจว่า “อาจารย์... ข้ามีความคิดเป็นของตัวเอง”

อาจารย์คลายมือออก คล้ายกำลังข่มกลั้นโทสะพลางกล่าวอย่างเหลือเชื่อว่ “เจ้า... คิดจะปลงใจแต่งงานให้เขา!”

“ข้าแค่...” ข้าบิดมือไปมา “ข้าแค่รู้สึกว่ สิ่งที่อาจารย์พูดเมื่อครู่นี้ถูกต้อง”

“แม่นางอาเสียง” ข้ากำลังถกเถียงกับอาจารย์ “ไม่รู้สิกล่ยว่จื้อฮุยมาเย็นอยู่ข้างกายแล้ว เขาโอบเอวของข้า พรึบตานั้นก็ถอยห่างจากอาจารย์ออกไปราวสามก้าว ใบหน้าของอาจารย์ซีดขาว ทว่าสายตาเปลี่ยนเป็นดุคันขึ้นทันที เขาขยับร่างกายจะคว่ำร่างข้า ขณะที่ข้าสับสนมึนงงอยู่นั้น จื้อฮุยก็กระชับข้างหูเบาๆ “ในเมื่ออาจารย์ไม่เข้าใจพวกเรา พวกเราก้หนีตามกันเถิด”

ข้าตกตะลึง หันกลับไปมองจื้อฮุยที่คลี่ยิ้มน้อยๆ

มือของอาจารย์ยังมีทันสัมผัสแก้มของข้า ข้าก็รู้สึกมึนศีรษะ ได้ยินเสียงอาจารย์ดังมาจากที่ไกลๆอย่างเดือดดาล “เจ้าปีศาจ รนหาที่ตาย!”

แล้วภาพเบื้องหน้าก็ดำมืดลง ก่อนข้าจะหมดสติไป

“หนีตามกัน... ไม่เคยมีจุดจบที่ดี!”

นี่เป็นประโยคแรกที่ข้าพูดกับจื้อฮุยหลังจากฟื้นขึ้นมา ข้าคว่ำคอเสื้อของเขาไว้แน่นแล้วพูดด้วยสีหน้าจริงจังว่ “ท่านอาฆ่าหมู่ในครัวของนิยายเทพยุทธ์เคยบอกข้าว่ กาลก่อนมีหญิงม่ายในหมู่บ้านหนีตามชายคนรักไป ภายหลังถูกจับกลับมาขังกรงหมูถ่วงน้ำ” ในใจข้าเกรงว่อาจารย์จะจับข้าขังในกรงหมูถ่วงน้ำ แม้ซากกระดูกก็หาไม่พบ

जूसूयजूङख़ाครูหนึ่งแล้วหัวเราะออกมา “ถ้าเป็นเช่นนั้น พวกเราก็ไม่ควรหนีตามกันใช่หรือไม่”

“ใช่” ขำรีบพยักหน้ารับทันที ถึงแม้ขำยังมีเรื่องอยากต่อว่าอาจารย์ แต่ก็ไม่เคยคิดจะไปจากเขา “พวกเรากลับไปขอให้อาจารย์ยกโทษให้เถิด” ขำพูดจบก็ตั้งท่าจะออกเดิน แต่जूสูกลับดึงมือไว้

“หากเจ้าอยากกลับไปนิภาเยทพยูทฺ จากที่นี่ต้องใช้เวลามากกว่าครึ่งเดือน”

ขำตกใจ “ข้ากลับไปครึ่งเดือนแล้ว!”

“ไม่ อาเสียงกลับไปเพียงคืนเดียว” จู้สูกว่าตอบ “เจ้ารู้อยู่แล้วว่าข้าไม่ใช่คนธรรมดา ข้าเป็นก้อนหินที่บำเพ็ญเพียรจนกลายเป็นภูต การร่นระยะทางสามารถเดินทางหลายพันลี้ได้ในชั่วพริบตา เป็นเพียงหนึ่งในวิชาอาคมที่ข้าฝึกฝนเท่านั้น”

ขำพยักหน้าอย่างเข้าใจ “เช่นนั้นก็ยังดี พวกเราร่นระยะทางอีกครั้งกลับไปทีเรือนายูเหม็นต์”

“อาเสียง เจ้าก็เห็นท่าทางของอาจารย์เมื่อคราวก่อนแล้ว หากว่าพวกเรากลับไปยอมรับผิด อาจารย์จะยอมให้เราแต่งงานกันหรือไม่”

ขำครุ่นคิดแล้วส่ายหน้าอย่างท้อใจ “แต่เราไม่ควรหนีตามกันมา”

“แน่นอน” จู้สูกว่าด้วยรอยยิ้ม “เราหนีตามกัน เพราะเราไม่ได้รับความเห็นชอบจากผู้ใหญ่ แต่ถ้าเราได้รับความเห็นชอบจากท่านพ่อท่านแม่ ถึงแม้อาจารย์จะไม่เห็นด้วย เขาย่อมพูดอะไรไม่ได้แล้ว”

ขำกะพริบตา คิดสักพัก รู้สึกว่าคำพูดของजूสูกมีเหตุผลอยู่หลายส่วน แต่ความทรงจำในวัยเด็กของขำเลอะเลือนไปนานแล้ว จำไม่ได้ว่าบ้านอยู่ที่ใด และจำหน้าตาของท่านพ่อท่านแม่ไม่ได้ด้วย จู้สูกถามขำอย่างแปลกใจว่า “หลายปีที่ผ่านมานี้ อาเสียงไม่คิดจะกลับบ้านไปเยี่ยมท่านพ่อท่านแม่สักครั้งหรือไม่”

ขำเกาหัว “ข้าเคยคิด แต่อาจารย์บอกว่าท่านพ่อท่านแม่ฝากฝังข้าไว้กับเขา หากข้ายังเรียนวิชาไม่สำเร็จก็มีอาจกลับบ้านได้ หลายปีมานี้ ฝีมือข้าไม่ได้พัฒนามากนัก ดังนั้นข้าจึงไม่กล้ากลับบ้าน ภายหลังข้ารู้สึกว่ามีอาจารย์เป็นเพื่อนข้าข้าก็มีความสุขดีแล้ว จึงเก็บความคิดไว้แต่ในใจ”

จื่อสูยมองข้าอย่างครุ่นคิด แล้วก้มหน้าลงพูดพึมพำว่า “เช่นนั้น...อาจารย์ เจ้าช่างเลวจริงๆ...”

“อะไรนะ”

จื่อสูยคลี่ยิ้ม “ไม่มีอะไร เพียงแต่ตลอดทางข้าได้ยินข่าวมา พอจะรู้ว่าบ้านของอาเสียงไปทางใด พวกเราลองไปดูกันเถิด อยู่ที่นี่เฉยๆก็ไม่ได้คำตอบ”

ข้าพยกหน้าโดยไม่ได้อิดอะไรมาก เดินตามหลังเขาไปอย่างว่าง่าย

เดินไปได้ไม่นาน ทิวทัศน์รอบข้างเริ่มคุ้นตา ข้ากระตุกแขนเสื้อของจื่อสูยด้วยความตื่นตันดีใจ แล้วพูดว่า “ใช่แล้วๆ เหมือนจะเป็นถนนสายนี้!” ข้าเร่งฝีเท้าออกวิ่งด้วยความดีใจอย่างเก็บอาการไม่อยู่ “ใกล้จะถึงแล้ว เลี้ยวตรงหัวมุมถนนนี้ไปจะเห็นลำธารเล็กๆสายหนึ่ง ข้ามสะพานไปก็จะได้เห็นบ้านของข้า ตรงหน้าประตูบ้านมีสิงโตหินที่ดูน่าเกรงขาม...”

เลี้ยวตรงหัวมุมถนน ข้าก็เห็นประตูใหญ่ที่ทรุดโทรมผูกพันอยู่ตรงข้ามลำธาร ข้าชะงักไปชั่วครู่แล้วเดินตรงไปข้างหน้าสองสามก้าวอย่างงังงัน

“นี่มันไม่ใช่” ข้าเดินไปพลางบ่นพึมพำกับตนเอง “ลำธารไม่ได้แคบเพียงนี้ และสะพานก็ไม่ได้เล็กเพียงนี้ สิงโตหินที่อยู่หน้าประตูดูน่าเกรงขามกว่าสองตัวนี้” หลังจากข้ามสะพานไปแล้ว ข้าก็มายืนอยู่หน้าคฤหาสน์หลังใหญ่ เห็นแผ่นป้ายผูกพันเหนือบานประตูไม้สลักคำว่า ‘คฤหาสน์ตระกูลหยาง’ ประตูใหญ่ปิดสนิท และถูกปิดผนึกด้วยแถบกระดาษสีเหลืองของเจ้าหน้าที่ทางการเขียนว่า ‘ห้ามเข้า’

ข้ายืนนิ่งอึ้ง หัวสมองขาวโพลน

“อาเสียง” จื่อสูยเรียกชื่อแล้วลูบหัวของข้า “บางทีข้าอาจจะพามาผิดที่ก็ได้...”

เขายังพูดไม่ทันจบก็มีบุรุษผู้หนึ่งท่าทางดูรีบร้อนเดินผ่านมา พอเห็นข้ากับจื่อสูย เขาก็ดูอย่างแปลกใจว่า “ไฉน ท่านทั้งสอง เหตุใดพวกท่านถึงมาหยุดอยู่ที่นี้ รีบไปเถิด ที่นั่นขึ้นชื่อว่าเป็นบ้านผีสิง ถ้าไม่ใช่เพราะข้าต้องใช้เส้นทางนี้ ข้าเขาไปเก็บสมุนไพรละก็ ถึงตายข้าก็ไม่มีทางมาหรอก”

ทันใดนั้นข้าได้สติกลับมา หมุนตัวพุ่งเข้าหาคว้ามือคนผู้นั้นเอาไว้แน่น เขาตกใจอยู่ไม่น้อย ร้องอุทานว่า “แม่นาง เจ้าทำอะไร! เจ้าจะทำอะไร! หรือถูกผีเข้าสิงแล้ว!”

“เจ้า...รู้หรือไม่ที่นั่นคือที่ใด”

“คุณหาสน์...คุณหาสน์ตระกูลหยางไง”

ราวกับพยายามคว้าฟางเส้นสุดท้ายเอาไว้ ข้าถามเขาว่า “เจ้ารู้หรือไม่ว่าก่อนหน้านี้ผู้ใดเคยอยู่ที่นั่น”

“เป็นบ้านตระกูลหยางที่ทำการค้าตระกูลหนึ่ง เมื่อสิบปีก่อนถูกศัตรูฆ่าล้างตระกูล”

ข้าคลายมือออก รู้สึกหน้ามืดตาลาย ด้านหลังมีมือข้างหนึ่งช่วยพยุงหลังของข้าไว้จึงผินยืนตัวตรงได้ ข้าถามอย่างมึนงงว่า “อะไรคือ...ฆ่าล้างตระกูล”

ชายคนนั้นมองข้าครุ่นหนึ่งก่อนถอนใจ “เจ้าคงเป็นญาติห่างๆของครอบครัวนี้สินะ เมื่อสิบปีก่อน ไม่รู้ว่าคนตระกูลหยางไปลวงเกินผู้ใดเข้า คนทั้งบ้านสามสิบกว่าชีวิตจึงถูกฆ่าตายในชั่วข้ามคืน ได้ยินว่าศัตรูของพวกเขาว่าจ้างมือสังหารของนิกายเทพยุทธ์ที่มีชื่อเสียงในยุทธภพมาสังหารพวกเขา นักฆ่าเหล่านั้นมาแล้วก็จากไปอย่างไร้ร่องรอย ไม่ได้ทิ้งหลักฐานอะไรไว้ เจ้าหน้าที่ทางการมีอาจตรวจสอบได้ จึงกลายเป็นคดีที่ยังปิดไม่ได้ ก็ได้แต่ส่งสารคนตระกูลหยางหลายสิบชีวิตที่ต้องกลายเป็นปีศาจอาฆาต!”

“นิกาย...เทพยุทธ์?” ข้ารู้สึกว้าวของตัวเองมีปัญหา จึงพยายามแคะหูแล้วถามว่า “เจ้าพูดอีกหนได้หรือไม่”

ชายคนนั้นมองข้าอย่างแปลกใจ “นิกายเทพยุทธ์อย่างไรเล่า โธ่ แม่แรงน้อยเรื่องของนิกายลึกลับในยุทธภพไม่ใช่สิ่งที่พวกเราจะเข้าใจได้หรอกนะ เจ้าเป็นเพียงญาติห่างๆก็อย่าได้สืบหาความจริงอีกเลย เจ้าจะได้ไม่เดือดร้อน”

ข้าแคะหูอย่างแรงแล้วตบป้องหูตัวเองอย่างร้อนใจสองครั้ง จี๋ฮุยจับมือข้าไว้ “อาเสียง!” ข้าตบป้องหูตัวเองจนแก้วหูลั่นอึงออล แต่ไม่เจ็บสักนิด ข้ายังถามไถ่ๆอีกครั้งว่า “เจ้าพูดว่านิกายเทพยุทธ์?”

ชายผู้นั้นตกใจจนนิ่งอึ้งไป เขาพูดพึมพำกับตนเองขณะก้าวถอยหลังไปพลางว่า “ถูกผีเข้าสิงร่างแล้วเป็นแน่ๆ...”

“เจ้าบอกว่าเป็นนิกายเทพยุทธ์อย่างนั้นรี” ข้าถามเสียงดังและจะวิ่งไล่ตามไป จี๋ฮุยกลับกอดข้าเอาไว้ ข้าได้แต่มองคนผู้นั้นลนลานวิ่งหนีไป ข้าผลักจี๋ฮุยออก

“เจ้าจับข้าไว้โย ข้ายังถามไม่ครบเลย เขาบอกว่านิกายเทพยุทธ์ฆ่า...ล้างตระกูล... แต่...แต่ท่านลุงผู้ดูแลนิกาย พี่สาวหัวหน้าตำหนัก และยังมีท่านอาฆ่าหมู ยังมีอาจารย์ พวกเขา...” ดูเป็นคนดีมากอย่างเห็นได้ชัด

ลาคอข้าตีบตัน พุดอะไรไม่ออก ในสมองปรากฏภาพบางอย่าง วันนั้น ข้าปีนออกมาจากโอ่งน้ำ เห็นเลือดเต็มไปหมดและดาบใหญ่ของคนชุดดำ เลือดอุ่นๆ จากปลายดาบส่องประกายเยียบเย็นหยดต้องใบหน้าของข้า ชั่วขณะนั้นเอง ความรู้สึกเจ็บปวดแสบร้อนคล้ายจะทะลุผ่านเมฆหมอกหนาทึบของกาลเวลากว่าสิบปี ชัดเจนราวกับเพิ่งเกิดขึ้นเมื่อวันวานนี้เอง มันแผดเผาลงไปถึงกระดูกของข้า

ข้าปิดหน้า ความคิดลึกลับสับสนวุ่นวาย

“อาเสียด วันนี้พวกเรากลับกันก่อนเถิด” จื่อฮุยลูบหลังของข้าแล้วกล่าวว่า “ยามนี้เจ้าต้องพักผ่อน”

ข้าผลักจื่อฮุยด้วยมืออันสั่นเทา “ไม่ ข้าจะกลับบ้าน” เมื่อออกจากอ้อมกอดของจื่อฮุย ข้าของข้าสั่นเล็กน้อย ก้าวเดินข้าๆ ไปที่ประตูที่ละก้าว แล้วฝึกฝนการออก ข้าออกแรงผลักประตู แต่ประตูที่ปิดสนิทมานานกลับไม่ขยับแม้แต่น้อย

ข้าตบประตู ร้องตะโกนว่า “ท่านแม่...” คำพูดที่ออกจากปากข้ากลับเป็นเสียงแหบแห้ง “ข้ากลับมาแล้ว” ความทรงจำในวัยเด็กเหมือนถูกแสงแดดสาดส่อง ฝ่าม่านหมอกเข้ามา กระทบเข้ากับประตูที่เก่าโหมม ลมเลื่อนร่องรอยขีดข่วนนับไม่ถ้วนในหิ้งดงมสดีไต้ตั้งที่เคยเป็น ข้าตบประตูอย่างแรง “เปิดประตู!”

“เปิดประตูสิ...”

ฝุ่นหน้าประตูร่วงพู่ไสใบหน้าของข้า จื่อฮุยคว้ามือของข้าไว้พลางถอนหายใจ “ข้าเอง”

เขาเอามือวางบนประตูแล้วผลักเบาๆ ประตูเก่าส่งเสียง “แอ๊ด” แล้วเปิดออก ข้าๆ ข้ามองผ่านประตูเข้าไป สิ่งแรกที่เห็นคือห้องโถง การจัดวางด้านในยังคงเหมือนในในความทรงจำ ข้าเดินเข้าไป ก็มองรอยสีแดงคล้ำบนพื้น แล้วเงยหน้าขึ้นมองห้องโถง วันนั้นอาจารย์ยืนอย่างสูงส่งอยู่ตรงนั้น แล้วพาข้ากลับนิกายเทพยุทธ์

อาจารย์สูงส่งเหนือผู้อื่นเสมอมา ทำให้ข้าไม่กล้าที่จะไม่เคารพ แต่อาจารย์ที่น่านับถือของข้ากลับ...

ข้าสละตัวไปมา พยายามสลัดความคิดสับสนออกจากสมอง ขณะส่ายหน้าไปมานั้น ใบหน้ากลับเปียกขึ้น ข้าเช็ดหน้า ลักพักน้ำตาก็กไหลออกมาอีก ข้ายืนอยู่กลางห้องโถงเงียบๆ ปาดน้ำตาซ้ำแล้วซ้ำเล่า จนกระทั่งจื่อฮุยมาตบไหล่ “อาเสียดอย่าร้องไห้”

“ข้าไม่ได้ร้องไห้” ข้าพูด “แค่...มีอาจห้ามไม่ให้มันไหลออกมาได้”

จื่อฮุยทอดถอนใจอีกครา ยังไม่ทันได้พูดอะไรก็พลันเบี่ยงกายหลบ ถอยร่นไปด้านหลังสองก้าว ข้าได้ยินเสียงแล่ฟาดลงพื้นดังเพียะที่ข้างหู ข้าสะดุ้งตกใจพอหันไปก็เห็นอาจารย์ในชุดขาวยืนอยู่นอกห้องโถง ในมือถือแส้สีแดงเข้ม สีหน้าของเขาเย็นชา มองจื่อฮุยด้วยสายตาเยียบเย็น “คราแรกข้าเห็นแก่เจ้าที่เป็นหยกศิลาบำเพ็ญเพียรมาหมื่นปี ซึ่งไม่ใช่เรื่องง่าย เลยคิดจะปล่อยเจ้าไปสักครั้ง แต่เจ้ากลับไม่รู้จักดีชั่ว กล้าท้าทายความอดทนของข้า”

อาจารย์กระตุกยิ้มเย็นชา “ในเมื่อเจ้ารันทาที่ตาย ข้าก็จะสงเคราะห์เจ้าเอง ดีหรือไม่”

จื่อฮุยไม่ได้พูดอะไร ข้าคิดว่าจื่อฮุยไม่มีทางสู้อาจารย์ได้ จึงรีบวิ่งมาขวางหน้าเขา แล้วกางแขนออกไปด้วยท่าที่ปกป้องเขา ข้ามองอาจารย์ เห็นว่าใบหน้าของเขาซีดขาวราวกับถูกตบหน้า

“เสียดเสียดจื่อ” อาจารย์ค่อยๆ หรีดตาลง “เจ้าทำเช่นนี้ เพราะต้องการปกป้อง‘สามี’ของเจ้าแล้วคิดจะสู้กับข้ารี”

เขาพูดด้วยน้ำเสียงที่เล่นทีจริง แต่ข้ารู้ว่าอาจารย์โกธจริง ๆ ยามนี้ข้ารู้สึกสับสนวุ่นวาย จึงเอาแต่ส่ายหน้า ไม่รู้จะพูดอะไรดี สีหน้าของอาจารย์ดูอึมครึม เขายื่นมือออกมาพาลงส่งเสียงเรียกข้าเบาๆ เหมือนที่เคยทำ ยามที่เขาพาข้ากลับบ้าน “มานี่”

ทว่ายามนี้ข้ากลับก้าวขาไม่ออก อาจารย์ไม่รีบร้อน ยังคงยืนมือออกมารอให้ข้าจับมือของเขา ข้ามองอาจารย์นั่งอยู่ครู่หนึ่ง แล้วโพล่งออกมาทั้งที่ลาคอติบตันว่า “อาจารย์...ท่านพ่อท่านแม่ข้า...”

อาจารย์ขมดคีว “เรื่องนี้พวกเรากลับไปแล้วค่อยคุยกัน”

เห็นแววตาของอาจารย์แล้ว ข้าอดหนาวยะเยือกขึ้นมาไม่ได้ จို့สูยที่อยู่ด้านหลังประคองไหล่ของข้าไว้ กระซิบว่า “อาเสี่ยงไม่ต้องกลัว ยังมีข้าอยู่ทุกคน”

อาจารย์กระซิบสัสสีแดงในมือแน่นเข้า “เจ้ามีสิทธิ์อะไรมาพูดเช่นนั้น”

“อาจารย์” เป็นครั้งแรกที่ข้าขัดจังหวะคำพูดของอาจารย์ ถามว่า “ท่านพ่อ ท่านแม่ของข้า อาจารย์เป็นคนฆ่าใช้หรือไม่...” ข้าจ้องหน้าอาจารย์ตาไม่กะพริบ เขานิ่งเงียบไม่ได้เอ่ยปากปฏิเสธ

“เป็นอาจารย์หรือ...” ลั่นคำ ข้าก็สะอึกสะอื้น “เป็นอาจารย์หรือ”

เห็นเขาเงียบก็เท่ากับยอมรับ โลกทั้งใบของข้าพลันถล่มลงต่อหน้าไม่เหลือขึ้นดี

“เสี่ยวเสี่ยวจื่อ” เสียงของอาจารย์แหบแห้ง “มีหลายเรื่องที่เจ้าไม่เข้าใจ กลับไปแล้วข้าจะอธิบายให้ฟัง แต่วันนี้ เจ้าไม่ควรพึ่งพาอ้อมกอดของปีศาจตอนนี้ เขาไม่ใช่คนดี เจ้ามานี้ พวกเรากลับกันก่อนเถิด”

ข้าส่ายหน้า คิดอยากแต่จะหาของบางอย่างมาไล่ตีเขา ข้าจึงดึงปืนพกผมออก แล้วขว้างใส่เขาอย่างแรง “อาจารย์โกหก! คนโกหก! ท่านไปให้พ้น”

ผมเผ้าหลุดลู่ยู่เหยียง ใบหน้าเปื้อนคราบน้ำตา ข้าไม่รู้ว่ายามนี้ตนเองมีสารูปย่าแก่เพียงใด

น้ำตาบัดบังสายตาทำให้ข้าเห็นหน้าของอาจารย์ไม่ชัด รู้เพียงว่าเขายืนนิ่งอยู่กับที่ไม่ขยับไปที่ใด

มือที่วางอยู่บนไหล่ข้ากระชับแน่น จို့สูยดึงข้าเข้าไปในอ้อมกอด เขาลูบหลังข้าแล้วกล่าวว่า “ในเมื่ออาจารย์ไม่ไป พวกเราก็ก่อนเถิด ยามนี้พวกเจ้า มีสู้พบกันจะดีกว่า”

ข้าพยักหน้าแรงๆ ออกเลื้อยของจို့สูยเปียกเลอะน้ำมูกน้ำตาของข้า คราวนี้ข้าไม่รู้ว่าจะอาจารย์เข้ามาคว้าตัวข้าหรือไม่ แต่ไม่ได้ยินเสียงเขาขบเขี้ยวเคี้ยวฟันด้วยความโกรธอีกแล้ว

เสียงน้ำหยดจากเพดานถ้ำดังตึงๆ

“ที่นี่ที่ใด...” ข้างร่องไทรอยู่บนก้อนหิน จือสูยย่อกายลงตรงหน้าข้าแล้วยืนผ้าเช็ดหน้าให้ผืนหนึ่ง “บ้านของข้า อาเสียง อย่าร้องให้อีกเลย”

ข้าคว้าผ้ามาซับน้ำตาพลาบกล่าวด้วยเสียงสะอึกสะอื้นว่า “แม้ข้าจะโง่ แต่ยังจำได้ว่ายามข้ายังเด็กท่านพ่อท่านแม่ดีต่อข้ามาก อาจารย์ เห็นได้ชัดว่าอาจารย์ดีต่อข้าถึงเพียงนั้น...แต่เหตุใดถึงฆ่าท่านพ่อท่านแม่ข้า แล้วยังโกหกข้าอีก”

จือสูยเยียบไปครู่ก่อนจะกล่าวว่า “อาเสียง ยามนี้จำมีอาจกลับนิกายเทพยุทธ์ได้อีกแล้ว เจ้าจะอย่างไรต่อ”

“ข้า...ยังไม่ได้คิดเรื่องนั้น” ข้าส่ายหน้า “ข้าตีอาจารย์ อาจารย์คงไม่ต้องการข้าอีกแล้ว และข้าก็ไม่อยากกลับไปที่นี่นิกายเทพยุทธ์อีก บ้าน...บ้านก็กลับไปไม่ได้ ข้า...ไม่รู้”

จือสูยกุมมือข้า มองข้าเยียบๆ ในดวงตาลึกล้ำของเขาข้าเหมือนจะเห็นประกายสีม่วงพาดผ่าน “ในเมื่อเป็นเช่นนี้ อาเสียง จากนั้นไปเจ้ามาอยู่กับข้าดีหรือไม่” เขายื่นมือมาสัมผัสใบหน้าของข้า แต่ข้ากลับรู้สึกแปลกชอบกล จึงคิดจะหลบเลี่ยง ทว่าเขาปล่อยมือก่อน “เจ้าจะเป็นภรรยาของข้า ข้าจะดูแลเจ้าให้ดีกว่าอาจารย์ของเจ้า ข้าจะไม่โกหกเจ้าและไม่ทอดทิ้งเจ้า”

ข้ามองเขาครู่หนึ่ง “แต่อาจารย์ยังไม่ตกลง...”

จือสูยตะลึงเพียงชั่วครู่แล้วกล่าวด้วยเสียงกลัวหัวเราะ “อาจารย์? เด็กโง่เขาล่าถ่วงตระกูลเจ้า เจ้ายังเห็นเขาเป็นอาจารย์อยู่อีกหรือ”

น้ำตาของข้าไหลออกมามีอีกครั้ง “ไม่ได้แล้วหรือ” ถึงอย่างไรอาจารย์ก็ดีต่อข้าเสมอมา

“ใช่ มีหนี้บุญสิเลือด ไหนเลยจะเป็นศิษย์อาจารย์กันได้อีก” จือสูยจับมือของข้าไว้นั่น พุดเหมือนล่อลวงว่า “ข้าจะแต่งให้เจ้าและดูแลเจ้าแทนอาจารย์เจ้ายินดีหรือไม่”

ข้ามองหยาดน้ำตาที่หยดลงบนหลังมือแล้วพยักหน้า

จือสูยคลี่ยิ้ม เขาถูกขึ้นมาลูบหัวของข้า “ดีจริงๆ อาเสียง แต่ข้ามีกฎประจำตระกูล ผู้ที่จะแต่งงานเข้าตระกูลข้าต้องกินยาขามหนึ่ง เพื่อทำให้ร่างกาย

ของเจ้าเหมาะจะใช้ชีวิตร่วมกับข้า อาเสียวอยากดื่มหรือไม่”

ข้าพยกหน้าหงิกหงัก จื่อสูยหายไปจากสายตาของข้า ไม่นานนักก็กลับมาพร้อม ขามยาสีแดง ข้ายกดื่มโดยไม่ลังเล รู้สึกอุ่นร้อนเจือกลืนคาว เหมือนดื่มเลือด เข้าไปเต็มปาก ทำให้ข้าแน่นหน้าอก

จื่อสูยตบหัวของข้าด้วยสีหน้ายินดี เขาชี้ไปที่เตียงหินข้างๆ แล้วกล่าวว่า “สองวันมานี้เจ้าคงเหนื่อยมาก ไปนอนพักก่อนเถิด”

จริงๆ แล้วข้ายังไม่อยากนอน แต่ไม่รู้สาเหตุใดหลังจากฟังคำพูดของเขา หัวของข้าจึงเหมือนมีจิตใต้สำนึกที่ไม่ปาน มันเดินไปที่เตียงเอง แล้วนอนลงอย่าง ว่าง่าย ข้าหลับตาลง โลกทั้งใบมืดมิด ความคิดสับสนวุ่นวาย สมองของข้า เต็มไปด้วยภาพของนิกายเทพยุทธ์ เรือนวายุเหมันต์ และใบหน้าของอาจารย์ ที่บังก็ยืมบังก็โกรธ...

ข้าคิดว่าต่อจากนี้ไปคงไม่ได้เห็นอาจารย์ที่เป็นเช่นนั้นอีกแล้ว

หลังจากเป็นเจ้าสาวของจื่อสูยแล้ว ข้าก็ปักหลักอยู่แต่ในถ้ำหิน

ข้าไม่อยากก้าวเท้าออกจากถ้ำแห่งนี้ ราวกับว่าข้างนอกมีปีศาจกำลังแยกเขี้ยว กางกรงเล็บรอจะจับข้ากินอยู่ตลอดเวลา ข้าเปลี่ยนเป็นคนเกียจคร้าน ที่นี้ไม่มีคน สั่งให้ข้าซักผ้า เก็บที่นอน และพัสดุหรือพลิกหน้าหนังสือ จื่อสูยมักไม่อยู่ ข้าเอาแต่นั่งอยู่บนเตียงหินเกือบทั้งวัน ไม่รู้ว่าวันเวลาข้างนอกผ่านไปนานเท่าใด จึงใช้ชีวิตตามอารมณ์ แต่ข้ากลับไม่ได้รู้สึกผ่อนคลายสบายใจ ตลอดเวลาหัวใจหนักรอิ่ง เหมือนมีก้อนหินมากดทับจนหายใจไม่ออก

วันนี้จื่อสูยกลับมา ข้าบ่นกับเขาเรื่องอากาศในถ้ำไม่ค่อยดี ทำให้อึดอัดใจ จื่อสูยนั่งอึ้งแล้วคลี่ยิ้ม “ขอภัยด้วย ข้าไร้หัวใจ เลยไม่เข้าใจว่าอะไรที่เรียกว่า อึดอัดใจ”

“หัวใจ?” ข้าไม่เข้าใจ “แต่ทุกคนล้วนมีหัวใจ มันอยู่ตรงนี้” ข้าชี้ไปที่หัวใจ พอดิฉันนี่เป็นสิ่งที่อาจารย์เคยสอนในกาลก่อนแล้ว มันก็ทำให้ข้าเศร้าใจ

“อืม ข้ารู้” จื่อสูยยังคงยิ้ม แต่ดูเหมือนเขาตกอยู่ในภวังค์ “กาลก่อน ข้าก็เคยมี แต่ไม่รู้จักทะนุถนอม กลับยกให้ผู้อื่นไป...เหมือนเป็นขนมหวานชิ้นหนึ่ง

“ทำให้ผู้อื่นไปอย่างง่ายดาย” คำพูดตอนท้ายแฝงด้วยอารมณ์บางอย่างที่เข้าใจไม่เข้าใจ
“หัวใจสามารถยกให้ผู้อื่นได้ด้วยหรือ”

“คนธรรมดาทำไม่ได้ แต่ภูต เทพ เซียน และปีศาจสามารถทำได้” จื่อฮุย กระตุกยิ้มที่มุมปาก กล่าวด้วยน้ำเสียงเยียบเย็นว่า “หัวใจของทั้งสี่พวกนี้เป็น กระสายยาชั้นยอดที่สามารถปรุงเป็นยาอายุวัฒนะได้ ทั้งยังชุบชีวิตหรือแม้กระทั่ง ช่วยเสริมพลังให้สำเร็จอภิชาได้ด้วย”

ข้าตกใจ “มีคนเอาหัวใจของเจ้าไปทำเป็นยาแล้วหรือ”

จื่อฮุยเงิบไปชั่วครู่แล้วยิ้มอย่างเยือกเย็นพลางกล่าวด้วยน้ำเสียงเหยียดหยัน ว่า “ไม่ ข้าเป็นคนคึกคักมันออกมาเอง แล้วมอบให้ผู้อื่นนำไปทำยา” เขาพูด เหมือนไม่ใช่เรื่องใหญ่ ข้าเดินเข้าไปใกล้แล้วจิ้มหน้าอกของเขาด้วยความสงสัย “ข้างในว่างเปล่า เจ็บหรือไม่ หนาวหรือไม่”

รออยู่นานก็ยังไม่ได้ยินคำตอบจากเขา ข้าจึงเงยหน้ามอง กลับเห็นเขามอง ข้าอย่างเลื่อนลอย ผ่านไปครู่ใหญ่เขาลูบหัวข้า แล้วยิ้มจืดเจียน “เด็กโง่”

ทันใดนั้นจื่อฮุยก็ลลอกจาก รอยยิ้มบนใบหน้าค่อยๆ เลื่อนหายไป กลายเป็น เช่นที่เคยเป็น เขาจูงมือข้ามานั่งที่ขอบเตียง เคาะศีรษะข้าเบาๆ “พัก” เขาพูด เพียงคำเดียว ข้าก็รู้สึกว่เบื้องหน้าดำมืด แล้วสูญเสียประสาทสัมผัสทั้งห้าไป

ไม่รู้ว่ามีผ่านไปนานเพียงใด ข้าแปลกใจที่มองเห็นได้อีกครั้ง ยังเป็นถ้ำหิน แห่งเดิม ข้ายังคงนั่งอยู่บนเตียงหิน จื่อฮุยยืนอยู่ข้างกายข้า แต่มีคนผู้หนึ่งอยู่ ตรงหน้า เมื่อเห็นเขา ร่างข้าพลันสั่นสะท้าน คิดอยากจะเข้าไปคว้าเขาเอาไว้ แต่ ไม่รู้ว่าเพราะเหตุใด ข้าขยับตัวไม่ได้แม้แต่หน่อย ข้าอยากจะทำปากพูดด้วยความกลัว ว่ากลับมามีอวัยวะปากได้ ร่างกายเหมือนคนที่ตายไปแล้ว

“ข้ารอท่านเทพชูงนนานแล้ว”

“เจ้าทำอะไรนาง” อาจารย์จ้องข้า หัวคิ้วขมวดแน่น

“ท่านเทพชูงไม่ต้องเป็นกังวลไป ข้าเพียงฉีกประสาทสัมผัสทั้งห้าของนางไว้ ชั่วคราว ทำให้นางมีอภิชารับรู้ถึงโลกภายนอกเท่านั้น”

“พูดมาตามตรงเถิด” อาจารย์เบนสายตาไปจากข้า แล้วกล่าวด้วยน้ำเสียง เย็นชาว่า “เจ้าพยายามทุกวิถีทางที่จะล่อลวงศิษย์โง่ของข้า เจ้าต้องการอะไรกันแน่”

“หัวใจของมนุษย์ก็เทพ”

ข้ารู้สึกพร่นพรึง จือสุขเขา...เขาต้องการหัวใจของอาจารย์!

“โอ้ เจ้าปีศาจกล้าไม่น้อย” อาจารย์เหลือบมองข้าด้วยสายตาเรียบเฉย
“เจ้าอาศัยอะไรถึงมั่นใจว่าข้าจะมอบให้เจ้า”

“ข้าไม่ได้มั่นใจ แค่เพียงดวงเท่านั้น ข้าเดาว่าที่ท่านเทพจุติลงมาบนโลกมนุษย์
เพียงเพื่อผ่านเคราะห์กรรมเท่านั้น ในสายตาของท่านเทพซุง ชีวิตในชาตินี้
ก็เป็นเพียงชะตากรรมที่ถูกลิขิตไว้แล้ว ร่างในชาตินี้ของท่านเป็นเพียงเปลือกนอก
ชั่วคราว เหล่าเทพเซียนมักเฉยชาต่อความเป็นความตาย แต่ท่านเทพกลับมีใจ
ต่อแม่นางผู้นี้เป็นพิเศษ ข้าจึงอยากจะลองเติมพันดูสักครั้ง เพราะข้ายังมีชีวิต
อยู่ได้อีกไม่เกินหนึ่งเดือนจึงไม่เกรงว่าจะล่วงเกินท่าน แล้วก็ไม่ได้คิดจากที่คาดไว้
แม้ว่าเสียงจะทำกับท่านเช่นนั้น แต่ท่านกลับยังคงเฝ้าตามหานางถึงที่นี่”

อาจารย์หิรตลงเล็กน้อย กระซิบส่ายมือ “หิ เจ้าคิดว่าข้าอยากได้ตัว
ศิษย์โง่ผู้นี้กลับไปจริงหรือ เจ้าอยากจะฆ่าหรือกินนางก็เชิญตามสบาย ข้ามา
เพราะต้องการจะฆ่าปีศาจหินที่ไม่รู้จักชั่วตัวอย่างเจ้าที่กล้าบังอาจลองดีกับคุณชาย
เช่นข้า ถึงแม้ดวงวิญญาณเจ้าจะแตกดับก็ยังไม่สาสม”

ข้ารู้สึกจิตใจสงบอย่างน่าประหลาด รู้สึกถึงความหนาวเย็นแผ่ซ่านไปทั่ว
สรรพางค์กาย รวากับมีงูมาโอบรัดข้าไว้แนบแน่น ขณะที่ข้าไม่รู้จะทำอย่างไรนั้น
พลันได้ยินเสียงจือสุขหัวเราะพลางกล่าวว่า “พลังของข้าเหลืออยู่ไม่มากนัก
มีอาจสู้ท่านเทพได้ ท่านอยากฆ่าข้าก็ฆ่าได้เลย ข้าได้แต่จำยอม ทว่าอาเสียง
กับข้าเป็นสามีภรรยากันแล้ว เลือดข้าไหลเวียนอยู่ในกายนาง นางกับข้ามีดวงจิต
เชื่อมโยงกัน ผูกพันความเป็นตายร่วมกัน ในเมื่อท่านเทพไม่สนใจความเป็นตาย
ของศิษย์โง่ผู้นี้ เช่นนั้นก็สังหารพวกข้าให้ดวงวิญญาณแตกดับไปพร้อมกันเถิด”

“สามีภรรยา ดวงจิตเชื่อมโยง...พวกเจ้า...” อาจารย์กัณฑิณ มือที่กำลังส่าย
สั่นระริก

ข้ารู้สึกว่ามีมือของจือสุขโอบกอดข้าจากด้านหลัง เขาโอบไหล่ของข้าแล้วนั่งลง
ข้างกาย “ท่านเทพ ท่านดูสิ จะจัดการพวกเราสองคนวันนี้ หรือจะรอหนึ่งเดือน
หลังจากนี้ ดวงวิญญาณของอาเสียงแตกดับไปพร้อมกับข้า มีอาจกลับไปสู่วัฏสงสาร

เวียนว่ายตายเกิดได้อีก เช่นนี้แล้วคงจะทำให้ความโกรธแค้นของท่านเทพคลายลงได้กระมัง”

อาจารย์สบบนึ่ง สายตาเยียบเย็น สีหน้าดูขมขื่น ทันทันนั้น เขาสะบัดแล่ฟาดใบหน้าของจื่อฮุยอย่างแรง แต่ข้ากลับรู้สึกเจ็บอย่างบอกไม่ถูก ปวดแสบปวดร้อนที่ใบหน้าราวกับมีเลือดไหลทะลักออกมา แก้มเหี่ยวเหินอะ

“แล้วนี่ ท่านเทพยังอ้อมมือ หากท่านไม่เชื่อคำพูดของข้า จะลองสังหารข้าดูก็ได้” จื่อฮุยพูดเจือรอยยิ้ม “ข้าเป็นภูตติลาที่บำเพ็ญเพียรอย่างบริสุทธิ์ มีอาจทำเรื่องชั่วร้าย ไม่ว่าเรื่องที่นางมาเป็นภรรยาของข้าหรือท่านมอบดวงใจของมนุษย์กึ่งเทพให้ข้าล้วนต้องทำด้วยความสมัครใจ เพราะหากว่ามีการบีบบังคับแม้แต่น้อย ย่อมจะกระทบถึงผลสัมฤทธิ์ของอาคมอย่างใหญ่หลวง หัวใจของมนุษย์กึ่งเทพสามารถช่วยให้ข้าได้ปลงกลับคืนมา และข้าจะกลายเป็นอมตะอีกครั้ง อาเสียก็จะมีชีวิตที่ยืนยาวต่อไป ความจริงอยู่ตรงหน้าท่านเทพแล้ว จะช่วยหรือจะฆ่าล้วนขึ้นอยู่กับการตัดสินใจของท่าน”

ข้ามองอาจารย์ รู้สึกประหลาดประหลาด จู่ๆอาจารย์ก็แยมยิ้ม ลมหายใจข้าสะดุด ได้ยินเขาบอกว่า “ดีมาก แค่นี้ ข้าจะจำไว้”

อาจารย์ดิ่งมิดยาวประมาณสิบซุนออกมาจากด้ามแล่ เขาพลิกมือหันปลายมิดแหลมแทงเข้าที่หน้าอกของตนเอง สีหน้าของอาจารย์ซีดขาว คล้ายกับว่าเขาไม่รู้สึกรู้ถึงความเจ็บปวด เขาคดคมมิดลงไปแล้วคว้าน ข้าแทบจะได้ยินเสียงเนื้อฉีกขาดออกจากกัน

ข้าตกใจแทบสิ้นสติ มือที่อยู่บนไหล่แข็งทื่อเล็กน้อย คล้ายว่าจื่อฮุยก็ไม่ได้คาดหวังว่าจะเป็นเช่นนี้

ยามนี้ อาจารย์กลับกล่าวออกมาด้วยเสียงเยียบเฉยว่า “ปีศาจหิน เจ้าเข้าใจว่าข้าจะตกหลุมพรางของเจ้าอย่างนั้นรึ” เขาหมุนข้อมือ ใบหน้าซีดขาวยิ่งขึ้น แต่สีหน้าไม่เปลี่ยนแปลง มีเพียงเหงื่อผุดซึมทั่วหน้าผาก “นับว่าเจ้าโชคดีที่บังเอิญเจอข้ายามดวงซวย หากวันหน้าข้าได้เจอเจ้าอีก...จะทำให้เจ้ามีชีวิตอยู่มิรู้ตาย”

แต่วันหน้า...เมื่อใดกัน

หัวใจของข้าสั่นสะท้าน พยายามจะร้องตะโกน แต่ขยับไม่ได้แม้แต่หน่อย

อาจารย์บิดค้มมิด เพียงชั่วครู่เลือดก็ซึมออกมาจนเลื้อยบริเวณหน้าอก เปียกชุ่ม บาดแผลขยายใหญ่ขึ้น เหมือนว่าข้าจะได้ยินเสียงหัวใจของเขาเต้น กาลก่อนยามที่ข้าฝันร้ายจะมุดไปนอนที่เตียงของอาจารย์ เขาพูดว่า “มีข้าอยู่ ไม่มีผู้ใดกล้ารังแกเจ้า” ยามนั้นข้านอนอยู่ในอ้อมแขนของเขา ฟังเสียงนุ่มลึก ให้ความรู้สึกสงบ ตัดขาดจากความวุ่นวายของโลกภายนอก

อาจารย์...

ร่างของอาจารย์สั่นสะท้าน เขางอตัวลงเล็กน้อย ข้าได้ยินเสียงครางหลุด ออกมาอย่างกลั่นไม่อยู่ เลือดสีแดงสดหยดหายดลงบนพื้น อาจารย์โยนของ สีแดงในมือออกไปเหมือนโยนก้อนหินไร้ค่า “เอาไป...แค่ก็ ขำตกรางวัลให้เจ้า”

มือที่โอบไปหละอยู่คลายออก ข้าได้แต่จ้องอาจารย์อย่างมีอาจะสายตาได้ อาจารย์ก็มองข้าเช่นกัน เขาขยับริมฝีปากขีดข่วนราวกระดากซ้ำๆ “ห้ามบอกเรื่อง ในวันนี้กับนางและห้ามเอ่ยชื่อข้ากับนางอีก ยายเด็กนี้โง่มาก เจ้าโกหกนางไม่กี่ครั้ง ประเดี๋ยวนางก็ลืมแล้ว”

อาจารย์...ไม่นะ

“เสียสละชีวิตเพื่อหญิงโง่เงาหนึ่ง ข้าไม่อยากให้นางจดจำความดีของท่าน ท่านไม่รู้สึกละเสียเปรียบหรือ”

“แค่...ไม่ใช่กงการอะไรของเจ้า แต่...” อาจารย์กุมหน้าอก หัวเราะอย่าง เย็นชา “หากเจ้ามีอาจะให้นางมีชีวิตที่ดีและยืนยาวได้ ข้าก็มีโอกาสมากมายที่จะให้ เจ้าได้เจอดี” กล่าวจบ ร่างเขาก็ส่ายโง้งแงนไปยืนพิงผนังถ้ำ ก่อนจะเหยียดหลังตรง แล้วเดินจากไปเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น

ข้ารู้สึกโหวงอยู่ในอก เหมือนหัวใจถูกควักออกไป ข้าคิดอะไรไม่ออก รู้สึก เพียงว่ายามนี้ข้าสมควรจะอยู่ข้างกายอาจารย์ ไม่ว่าจะทำอะไรก็ยอม ไม่ว่าหนี้แค้น บัญชีเลือดของพวกเราจะลึกล้ำปานใด ข้าก็ควรจะอยู่ข้างกายเขา เปิดหน้าต่างห้อง ให้เขา ประณิบัติพัตวิ ชักผ้า พับผ้าห่มให้เขาเหมือนกาลก่อน

ไม่รู้ว่าอาจารย์จากไปนานเพียงใดแล้ว หัวของข้ารู้สึกอบอุ่น จี๋สุขลุ่มหัวข้า เบาๆ แล้วพูดคำว่า “คลาย” ร่างกายข้าพลันอ่อนยวบราวกับไร้กระดูก ตลอดจนร่าง

ไวรีแรง ตัวสั้นสะท้านไม่หยุด เมื่อเห็นกองเลือดบนพื้น ข้ารู้สึกแสบจุก แล้วน้ำตากก็ไหลออกมา

“อาเสียง?” จื่อฮุยรู้สึกแปลกใจอยู่บ้าง “นี่เจ้า...” เขาพยักหน้าเหมือนเข้าใจ “เจ้าอยู่กับเขามานาน คงเรียนวิชาอาคมของเทพเซียนมาบ้าง มิน่าเจ้าถึงสามารถปลดผนึกได้”

จื่อฮุยยื่นมือมาดึงข้า “ไม่จำเป็นต้องยึดติดกับชีวิตนี้ อาจารย์เจ้าไม่ใช่คนธรรมดา...”

ข้าคว้ามือของเขาแล้วกัดอย่างแรง รู้สึกอยากจะเคี้ยวกระดูกของเขาให้แหลกละเอียด “เจ้าเอาหัวใจคืนให้อาจารย์! คืนมันให้เขา!” ข้าพูดเสียงอู้อี้ ปากลิ้นรสเลือดของจื่อฮุยที่ปะปนกับน้ำตาของตัวเอง

จื่อฮุยไม่ได้ผลักข้าออก เพียงพูดเบา ๆ ว่า “เขาสวมควรจะเดินไปได้ไม่ไกล อีกสักครู่เจ้ากับข้าค่อยไปฝังเขาแทน” เลือดอุ่น ๆ ของเขาไหลลงคอข้า ร่างกายที่หนักอึ้งในหลายวันนั้นก็กลับพ่องนคลายในทันที อาจารย์ อาจารย์... ข้าไม่เข้าใจจื่อฮุย ไม่เข้าใจว่าอะไรคือหัวใจของมนุษย์ทั้งเทพ อะไรคือหนี้แค้นบัญชีเลือด แต่ข้ารู้ว่ายามนี้อาจารย์จะต้องรู้สึกแย่มาก เขาตัวคนเดียวกับหน้าอกที่ว่างเปล่า มีเลือดออกมากมายปานนั้นแต่กลับไม่มีผู้ใดดูแล

ข้าไม่สนใจจื่อฮุยอีก ลูกชิ้นยื่น แล้ววิ่งออกไปจากถ้ำ

การไม่ได้ขยับร่างกายมาหลายวัน ทำให้ข้ารู้สึกเวียนหัวเล็กน้อย พอวิ่งออกจากถ้ำมาแล้วก็พบว่าที่นี่เป็นเนินเขาที่รกร้างว่างเปล่า ล้อมรอบไปด้วยหน้าผาหินสูงชัน มีเพียงเส้นทางขึ้นเขาที่คดเคี้ยว ตามทางมีรอยเลือดสีแดงสด ข้าเดินตามรอยเลือดไป พลังร้องเรียก “อาจารย์ อาจารย์”

สายลมเย็นพัดกรูกรียวผ่านที่รกร้างว่างเปล่า ข้าเดินเลี้ยวผ่านโค้งหนึ่งไป ปีนขึ้นบนยอดผาหิน อาจารย์นอนอยู่ตรงนั้น เลือดนองเต็มพื้น หัวใจข้าพลันปีรุดจนมิอาจคลายออกได้อีก รู้สึกเหมือนมีบางอย่างจุกอยู่ในลำคอ จนมิอาจเอ่ยคำใด ได้แต่สะอื้นและคุกเข่าลงตรงหน้าเขา “อาจารย์...”

ข้ายกศีรษะข้าขึ้น ปลายนิ้วสัมผัสได้ถึงความเย็น เขาเฝ้ากาจออกปานนั้นราวกับเป็นจอมยุทธ์ผู้เก่งกล้า เหตุใดยามนี้เขาถึงอ่อนแอประมาทถึงปานนี้

ดวงตาที่ปิดอยู่ของอาจารย์พลันขยับแล้วลืมขึ้น แววตาของเขาทอประกายว่ารุ่นที่ข้าไม่เข้าใจ เขาถอนหายใจ ขยับริมฝีปากว่า “โง่...”

“ข้าโง่!” ข้ารีบรับ “ทั้งหมดเป็นเพราะข้า...เพราะข้า”

“ศิษย์โง่” น้ำมูกน้ำตาหยดบนใบหน้าของข้าแล้ว...ทั้งสกปรกและน่าเกลียด” มือของอาจารย์ยกขึ้นมาได้เพียงครึ่งทางก็ตกห้อยลงอย่างหมดแรง ข้าจับมือของเขาไว้ ก้มศีรษะลงมาแนบกับมือเขาแล้วปล่อยโฮออกมา อาจารย์ถอนหายใจ “เมื่อสิบปีก่อน การฆ่าล้างตระกูลหยางไม่ใช่ความคิดของข้า แต่คนสามสิบกว่าชีวิตต้องมาตายด้วยน้ำมือของนิกายเทพยุทธ์ ถ้าจะโทษ ก็โทษข้าเถิด”

“ไม่โทษ” ข้าสั่นหัว “ข้าไม่โทษท่าน ข้าจะกลับเรือนวายุเหินห์พร้อมกับอาจารย์ ข้าจะปรนนิบัติพิทักษ์ท่าน ช่วยท่านพลิกหน้าหนังสือ แล้วยังบิบนวดให้ท่านอีกด้วย ข้า...ข้าไม่อยากรได้สามิแล้ว ข้าต้องการเพียงอาจารย์เท่านั้น พวกเรา กลับเถิด กลับไปด้วยกันเถิด”

“ดีแล้ว” แววตาของอาจารย์แตกซ่าน คล้ายกับมองผ่านท้องฟ้าไป เขากล่าวด้วยเสียงอ่อนแรงและแผ่วเบาว่า “ข้าไม่ได้ตกหลุมพรางของเจ้าปีศาจ แล้วก็ไม่ได้พ่ายแพ้ต่อเจ้า...” อาจารย์กล่าวเสียงล่อใจไร้พิษ รวากับจะกินเลือดกินเนื้อ “ข้าแค่พ่ายแพ้ต่อโชคชะตา แต่...ช่างเถิด เจ้าช่วยชีวิตข้าไว้ ข้าช่วยชีวิตเจ้าชาติก่อน...ชาตินี้ พวกเรา...” อาจารย์ดูจะเหนื่อยมาก ค่อยๆหลับตาลง “หายกันแล้ว”

“พวกเรากลับกัน พวกเรากลับกัน...” นอกจากคำพูดนี้แล้ว ข้ามีอาจพูดคำอื่นได้อีก

ขณะที่ลมภูเขพัดอื้ออึงอยู่รอบข้าง ไม่เพียงอาจารย์ ในอกของข้าก็รู้สึกว่างโหวงเหมือนหัวใจถูกควักออกไปด้วย โลกทั้งใบว่างเปล่า

“อาเสียด”

ข้าไม่รู้ตัวตัวเองนั่งกอดอาจารย์อยู่นานเพียงใด จู่ๆก็ได้ยินเสียงเรียก เป็นจิ้งสุยที่ออกมาตาม เขายืนอยู่ห่างจากข้าไปสองก้าว พูดด้วยน้ำเสียงสงบราบเรียบว่า “ด้วยบุญคุณของเขา นับแต่นี้ไปข้าจะดูแลเจ้าแทนอาจารย์ของเจ้า ข้าจะดีกับเจ้าเหมือนที่เขาทำ อย่าเศร้าอีกเลย”

ข้ามองเขาอย่างมึนงง แล้วสัมผัสหน้าอกที่ว่างเปล่าของอาจารย์ ข้าคิดว่าอาจารย์ไม่ใช่คนดี แต่เขาดีกับข้าอย่างที่ไม่ในโลกนี้ไม่มีผู้ใดเทียบได้

ไม่มีผู้ใดจะเป็นอาจารย์ของข้าได้อีกและไม่มีผู้ใดจับมือข้าป็นขึ้นไปทีเรือนวายุเหมันต์ด้วยกันอีก ข้ากลับไปไม่ได้อีกแล้ว...

ข้าทอดอาจารย์แน่น เงยหน้าขึ้น ลมภูเขาพัดผ่านข้างหู ท้องฟ้าดูราวกับจะห่างไกลออกไปเรื่อยๆ ทุกอย่างดูรางเลือน มีเพียงร่างที่เย็นเฉียบของอาจารย์อยู่ข้างกายข้าเท่านั้น

ข้าจะรอเขา รอเขา จนกว่าจะถึงวันหนึ่งในกาลหน้า ท่ามกลางแสงแดดยามบ่ายอันอบอุ่น ข้าได้ยินเสียงเขาเรียกเบาๆ ผ่านกลุ่มควันของกำยานหอม “เสี่ยวเสี่ยวจื่อ มานี่”

ข้าหลับตาลง สรรพสิ่งรอบข้างพลันเงียบสงัด

ยมทูตใส่เครื่องพันธนาการข้า แล้วพาเดินสู่สัณปราชัยภาพ แต่ละย่างก้าว นำพาความทรงจำอันบ้าคลั่งแต่ละฉากแต่ละตอนเข้ามา...สวรรค์ ปรโลก ตำหนักผู้เฒ่าจันทรา สะพานไฉ่ห่อ น้ำแกงเม้งผอ...

เหอๆๆ...

ซูกง เจ้าแน่นมาก! เจ้าแน่นมากจริงๆ!